

W. E. JOHNS

BIGGLESOVO DRAMA V ČECHÁCH

RIOPRESS PRAHA

1999

© William Earl Johns

Translation © Jana Šimková

OBSAH

Autorova poznámka.
Minulost se vrací
Obvinění a vysvětlení
Stopa :
První noc v Čechách
Von Stalhein vysvětluje
Průzkum
Potíže ve vinárně Savoy
Obtížný výstup
Tajemství zámku
Problém
Plán
Překvapení a cesta
Reinhartova návštěva
Další problémy
Změna plánu
Přes řeku
Poslední chvíle

Autorova poznámka

Tragická událost (nazývejte ji příběhem lásky, či jak se vám zlíbí), kterou prožili Biggles a Marie Janisová, byla vyprávěna jako krátká povídka v první knize této řady příběhů, vydané pod titulem *Velbloudi přicházejí*. „Velbloud“ byl typ letadla, na kterém Biggles tehdy létal. To co se dále podrobně dočtete může osvětlit určité rysy Bigglesovy povahy, zejména jeho lhostejnost k ženám a to jak těm, kteří povídku nečetli, tak možná i těm, kteří ji znají.

Když vše před léty začalo, byl mladý a bezstarostný.

Po šoku, který prožil zůstal zahořklý a zbaven iluzí. Ale nemohl zapomenout. Nebo ani nechtěl. Algy o tom věděl. Stejně tak kapitán letectva Raymond, který byl jeho nadřízeným. Ale nehovořili o tom.

W.E.J.

MINULOST SE VRACÍ

1

Biggles a Erich von Stalhein, kdysi pracovník Německé vojenské výzvědné služby si zapálili cigarety nad kávou, kterou si objednali po skvělé večeři v malé restauraci na břehu Temže. Studená válka ustupovala tání, jak se tomu říkalo, a oni se občas scházeli u jídla a oddávali se vzpomínkám na minulost. Plnili tak sarkastickou předpověď, kterou před mnoha lety pronesl Ginger, ještě dříve než byla zakopána válečná sekýra, že nakonec skončí u společných večeří.

Byli sami. Několik minut oba mlčeli. Von Stalhein pak zdvihl svou skleničku s likérem, zahleděl se do jantarového moku a pronesl bez vzrušení: „Už dlouho mě láká položit vám jednu otázku.“

„Zdá se, že je k tomu teď vhodná příležitost,“ vybídl ho Biggles nonšalantně.

„Uvažoval jste někdy o tom co se stalo s Marií Janisovou?“

Biggles nedonesl šálek kávy k ústům a položil ho pomalu zpět na podšálek. Úsměv mu zmizel z tváře. Jeho oči se setkaly s očima jeho někdejšího nepřítele. „Přemýšlím o tom stále.“ odpověděl prostě. „Nikdy jsem si nepřestal klást tuto otázku. Válka nás svedla a válka nás od sebe odtrhla.“

Von Stalhein pokrčil rameny. „Taková byla doba.“

„Vracíte se hodně daleko do minulosti,“ řekl Biggles.

„Ale vy jste nezapomněl.“

„Mohl bych někdy zapomenout na ženu, kvůli které jsem byl málem zastřelen jako zrádce?“

Němec zavrtěl hlavou. „To není ten pravý důvod proč na ni vzpomínáte. Muž nezapomene snadno na svou první lásku zejména když vznikla za zvuku dělostřelecké palby.“

Nastala dlouhá pauza. Biggles pak řekl: „V mém životě už nebyla žádná jiná žena.“

„Pokud vím ani v jejím životě už nebyl žádný jiný muž.“

Biggles svažtil čelo. „Co vlastně víte o tom nešťastném příběhu?“

„Předpokládám, že právě tolik jako ostatní. Byl jsem v té době vyšší důstojník vojenské výzvědné služby. Vy, který jste bojoval na opačné straně, jste byl mladý kapitán. Poznal jsem Marii dříve než vy. Prodělávali jsme společně výcvik ve špionážní škole na Wilhelmstrasse. Ale to vy víte. Co nevíte je, že i já jsem byl do ní zamilovaný. Myslím si, že kdyby vás později nepotkala byli bychom se vzali.“ Lehký úsměv přelétl von Stalheinovu tvář. „Ale nikdy jsem vám to nezazlíval.“

„Jak velkorysý,“ odpověděl Biggles s lehkým sarkasmem. „Ne, opravdu jsem nikdy netušil, že jste se o Marii zajímal či ji měl rád nebo ji dokonce miloval. Pro mne, jak jsem se bohužel dozvěděl příliš pozdě, to byl německý tajný agent.“

„A velmi úspěšný. Neříkejte tajný agent jakoby na tom bylo něco špatného. Konec konců, když jsme se poprvé setkali, v Zabale, na Středním Východě, co jste byl jiného než také tajný agent?“

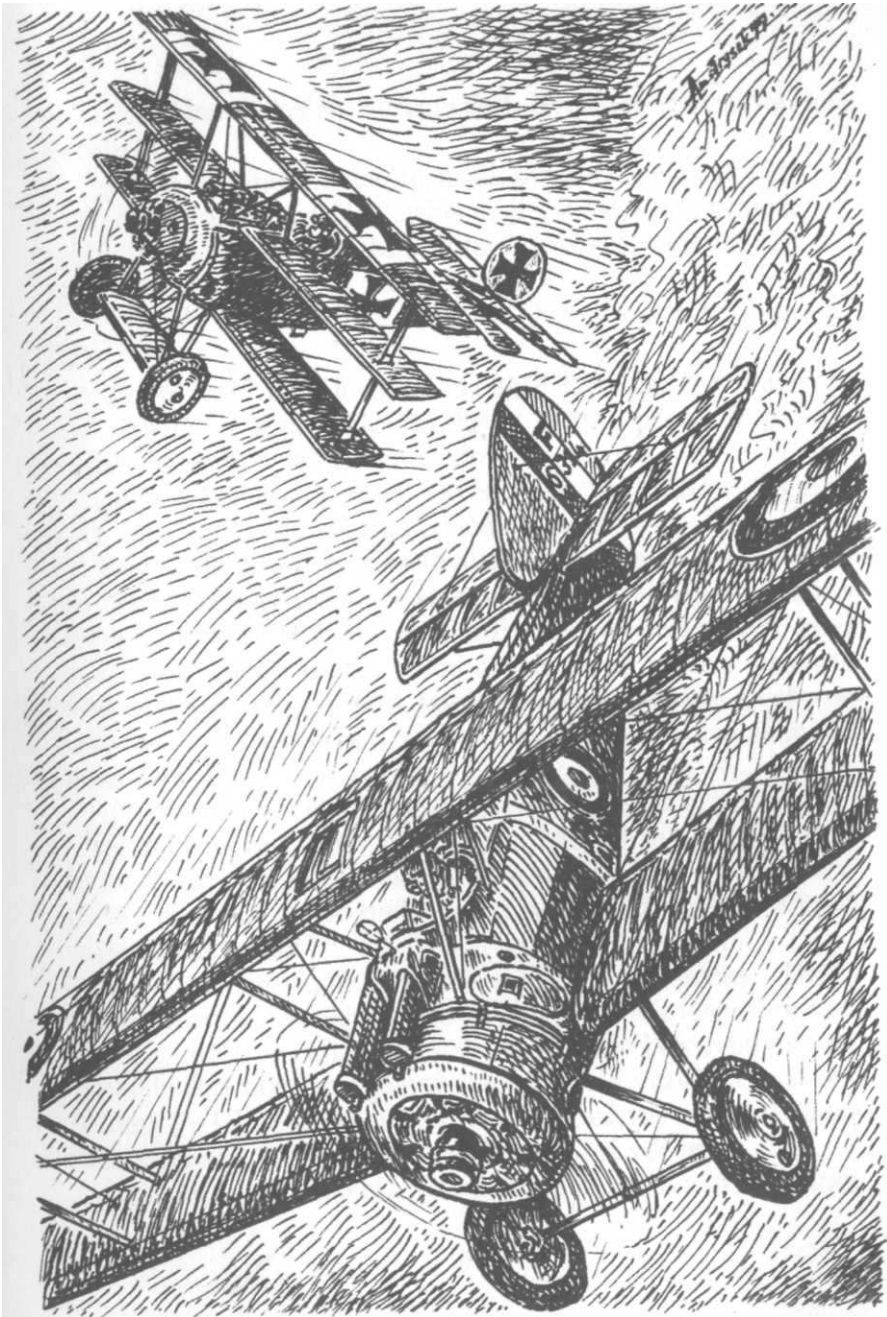
„A co vy? Vystupoval jste pod krycím jménem El Shereef. A já měl za úkol vás chytit.“¹

„Dobrá. Byli jsme všichni špióni. Poblahopřejme si, že jsme členy úctyhodné profese,“ pousmál se von Stalhein.

„Úctyhodné? Kdo řekl, že je úctyhodná?“

„Sám váš král Jiří V. pravil: „Podle mého názoru, tajný agent je nejstatečnější z vojáků. Jestliže jím opovrhují, je to proto, že se ho bojí nejvíce.“ A Napoleon jednou poznamenal, že jeden zvěd na správném místě vydá za 20.000 mužů v poli. Armády se bez nás neobejdou.“

¹ Viz Biggles letí na východ

„Nebyl jsem agentem z vlastní vůle. Bylo to na rozkaz,“ ohradil se Biggles.

„Právě tak Marie. Naneštěstí, jak sám už konečně dobře víte, vyzvědači jsou také lidé. Všichni mají slabost, která nemůže být nikdy zcela vykořeněna. Mají srdce. Dokonalý vyzvědač by neměl mít srdce. Bohužel, Marie ho měla.“

„Přiměla mě k něčemu co mě mohlo dostat před popravčí četu.“

„A proč ne? Byla-li ona váš nepřítel, vy jste byl právě tak její. Jestliže se jí podařilo vás dostat bylo to proto, že jste byl mladý, nezkušený a nezodpovědný.“

„A to všechno ve jménu věčné lásky,“ posteskl si Biggles. „Ve válce může být i láska užitečnou zbraní.“

Bigglesův hlas se ztišil, mluvil sám pro sebe: „Ty letní večery. Jak blízko k ráji se může smrtelník dostat? Byl jsem mladý a život byl úžasný. Brázdili jsme každý den oblohu a potom, když světlometry začaly mávat svými nesmyslnými pažemi – byla tu Marie. Obličej se jí rozzářil, když mě viděla přicházet živého po celodenním leteckém boji. Nebo jsem si to tak ve své namyšlenosti myslel.“

„Poznávám nového Biggleswortha,“ zašeptal von Stalhein.

„Řekl jste, že všichni máme srdce. Moje bylo uloženo k ledu té noci, kdy můj sen vybuchl v mračnu lží. Právě jste otevřel dvířka mrazáku. Vzpomínky se hrnou ven. Zavřete je. Mluvili jsme o jiném světě.“

Von Stalhein vložil cigaretu do své dlouhé špičky. „Drahý Bigglesworthi, neuvědomujete si, že to byl šok z této aféry, který z vás udělal to čím jste se stal –

statečného bojového pilota a spolehlivého tajného agenta? I ti nejlepší vyzvědači zakopli o ženu. Po lekci, kterou vám dala Marie, už vás nemohla žádná žena oklamat. Za to byste ji měl být vlastně vděčný.“

„Vrátila se do Německa? To mi pořád leží v hlavě od té noci, kdy se můj malý svět rozpadl.“

„Doufal jste, že se vrátí?“

Biggles zaváhal. „Ano, ať mi pánbůh odpustí, ale věřil jsem v to. Moje láska k ní by byla měla zemřít; ale nestalo se tak. Věděl jsem, že oba protišpionážní sbory, anglický i francouzský, ji chtějí dopadnout a hrozně jsem trpěl při představě, že by ji chytili a zastřelili.“

Von Stalhein natáhl ruce dopředu, dlaněmi vzhůru. „Chápete co míním tím mít srdce? Věděl jste, že Marie je německá špiónka a přesto jste stále doufal, že unikne.“

„Podařilo se jí to?“

„Ano. Dostala se přes Francii do Španělska, kde jsme ji vyzvedli a odvezli domů.“

„A co s ní bylo potom?“

„Pak až do konce války pracovala jako ošetřovatelka.“

„Jsem rád, že se z toho dostala,“ prohlásil Biggles. „Žije ještě?“

„Ale ano.“ Von Stalhein objednal další kávu a pokračoval: „Byla by šťastná, kdyby věděla, že jste si o ni dělal starosti. Může se vám to zdát podivné, ale tehdy, my ve štábu německé výzvědné služby, jsme věděli víc než vy o tom co se děje ve vaší 266. eskadře. Například i to, že jistý důstojník, jakýsi kapitán Bigglesworth, kterého jsme tehdy znali pouze podle jména, byl přísně sledován britskou tajnou službou.“

„U čerta proč? Nedělal jsem nic špatného.“

„Stýkal jste se s přitažlivou mladou ženou podezřelou ze špionáže pro Němce. Bylo jasné, že jste pod jejím vlivem.“

„Jestliže byla Marie podezřelá tak proč ji nezatklí?“

„To chtěli samozřejmě udělat, ale zároveň chtěli vědět jaký má úkol. Vy jste dodal potřebné informace.“

„Jak?“

„Byly v dopise, které vám Marie dala, abyste ho odevzdal na zámku Boreu, blízko Lilie, kde měl údajně žít její ubohý starý otec. Ve skutečnosti tam byl náš člověk.“

„Jak jste mohli vědět, že dopis, který jsem předal byl od ní?“

„Dala vám pro štěstí svůj černobílý hedvábný šátek. Věděla, že ho poznáme.“

„Tak ona myslela i na to,“ zašeptal smutně Biggles.

„Ale nebýt velice nešťastné shody okolností by náš plán, zlikvidovat celou vaši eskadru, asi uspěl; a vaše kariéra by byla skončila tu samou noc.“

„Nemohu se v tom pořád vyznat.“

„Vaše eskadra nám působila značné škody a ztráty a tak, protože jsme vás nemohli zastavit ve vzduchu, rozhodli jsme se zlikvidovat vás na zemi. Chtěli jsme zastihnout všechny piloty společně u večeře v důstojnické jídelně; ta byla ale dobře maskovaná a my jsme ji nemohli přesně lokalizovat. Abychom zjistili její polohu, vysadili jsme za liniemi agenta. Vybrali pro tu misi Marii.“

„Jak vám měla předat zpět získané informace?“

„Nic originálního. Vzala si s sebou poštovního holuba. A podivnou náhodou, která může změnit běh války o něj přišla. Zařídili jsme, aby mohla zůstat na

jedné farmě nedaleko letiště. Manželé, kteří tam žili byli naši lidé. První noc, kterou tam Marie ztrávila, holuba zabila kočka. Zůstala tak bez jakékoliv možnosti se s námi spojit. Kdyby byl holub zůstal na živu, nikdy byste nebyl do toho zatažen. Ale v této situaci vaše nouzové přistání na farmě bylo darem z nebes. Marie byla velice nápadité děvče. Rozhodla se, že nám předáte její informace vy. Zapůsobila na vás svým půvabem a vy jste jí zobal z ruky. Ale tu se objevil neočekávaný problém. Dovedla svou hru trochu moc daleko a zamilovala se do vás. Zнала náš plán: zabít všechny důstojníky 266. eskadry během jednoho devastujícího náletu. Musela si vybrat mezi láskou a povinností.“

„A ona si vybrala povinnost.“

„Tak jako bychom to byli učinili vy nebo já. Dala vám dopis, abyste ho dodal smyšlenému starému otcí. Ale vy jste už byl sledován. Dopis, v kterém byla poloha vaší důstojnické jídelny vyznačena neviditelným inkoustem, byl po vašem návratu na letiště tajně vyjmut z vaší kapsy a nahrazen jiným, ve kterém byla jako cíl označena farma, kde přebývala Marie.“

„To byla neodpuštělná věc.“

„Proč? Válka je válka, všechno je dovoleno. Vy jste předal dopis a výsledkem bylo, že vaše důstojnická jídelna zůstala ušetřena a farma byla smazána ze zemského povrchu.“

„To mi nemusíte říkat. Viděl jsem to. Nikdy na to nezapomenu.“

„Myslel jste si, že je uvnitř toho pekla.“

„Přirozeně.“

„A ona tam nebyla. Z nějakého důvodu odešla.“

„Víte kam a proč?“

Von Stalhein vypadal překvapeně. „Ne. Vy to víte?“

„Ano. Nyní vám mohu říci něco co nevíte, protože vám to zřejmě neřekla. Věděla co se má tu noc stát. Šla na letiště a zanechala mi tam lístek se vzkazem, abych se s ní okamžitě sešel. Chtěla mě dostat z důstojnické jídelny dříve než začne nálet. Ale já jsem tam nebyl. Praskla mi pneumatika při přistávání na letišti 287. eskadry a vracel jsem se zpět autem.“

„Kolik bylo hodin?“ zeptal se von Stalhein

„Asi osm hodin večer.“

„Věděla, že nálet je plánován na osmou hodinu. Čekala u letiště a věděla, že se může každou chvíli rozpoutat peklo. Můj Bože! Ta do vás musela být opravdu zamilovaná.“

Biggles povzdechl. „Už jsem ji potom nikdy neviděl. Byl jsem na cestě domů, když jsem viděl, jak se farma vzňala. Myslím, že jsem na chvíli úplně ztratil rozum. Vzpomínám si, jako ve zlém snu, jak jsem se pral s členy požární služby a vojáky, kteří se snažili mi zabránit dostat se k hořící farmě. Byl jsem zatčen. Později, když jsem se vrátil zpátky do kasáren, našel jsem tam od ní vzkaz. Napsala ho zřejmě ve chvatu a svěřila jednomu letci, aby mi ho předal. Nepřipadalo samozřejmě v úvahu, že bych se mohl dostat z kasáren ven. Byl jsem přísně střežen.“

„Máte ještě ten vzkaz?“

„Ne. Přiložil jsem k němu hořící sirku, aby nemohl být použit jako důkaz proti mně. Ale celý život si budu pamatovat každé jeho slovo. Napsala pouze: Nejsme vždy pány svých osudů. Dnes jsem přišla, abych tě odvedla nebo s tebou zemřela, ale ty jsi tu nebyl. Pamatuj si navždy, že je-li jedna jediná pravdivá věc v tomto

světě války a lží, je to moje láska k tobě. Snad ti to pomůže jako to pomáhá mně. Moje poslední myšlenky budou platit tobě.“

„Očekávala, že bude zatčena a popravena?“

„Asi ano.“

„Neobyčejná žena! Šla na vaše letiště, aby vás dostala pryč v tu samou dobu, kdy věděla, že má být vymazáno ze zemského povrchu dvěma eskadrami bombardérů. Nedivím se, že jste zůstal věren vzpomínce na ni.“

„Proto nebyla na farmě, když tam začaly padat bomby. Byla tam kde počítala, že bomby shodí.“

„Neuvěřitelná situace!“ vydechl von Stalhein. „Dovedete si představit něco ironičtějšího? Marie připravena zemřít pro nepřátelského vojáka. Vy přichystán zemřít pro nepřátelského zvěda. Já v německém štábu doufám, že si mne vezme. Boží války si tu noc opravdu podivně zašprýmovali.“

Biggles ponuře přikývl. „Pro mne ta noční můra tu noc neskončila. Nepodařilo se mi nikdy zjistit, co se s ní stalo. Měl jsem představy jak stojí zády ke zdi před popravčí četou. Celé týdny jsem brázdil nebe jak šílenec a vyhledával nebezpečí. Nemohl jsem jít. Zkoušel jsem žít na mléku a brandy. Můj velitel myslel, že jsem opilý. Nebyl jsem. Byl jsem naprosto střízlivý. Jen vypálený žalem a zlostí. Řekl mi, že jsem vyřízený a převelel mě zpět do Anglie. To byla poslední kapka. Odstartoval jsem na poslední let a nebylo se co divit, že jsem byl sestřelen za vašimi liniemi. Osud si ještě jednou se mnou zahrál. Byl to den, kdy bylo podepsáno příměří.“

Von Stalhein se s účastí usmál. „A tak muži, kteří přežili válku plnou hořkých zkušeností, se stanou tím čím

jste se stal vy – výkonný, ale jednostranný. Kdybyste se byl oženil, vaše zájmy by se dělily mezi vaši ženu a letadla.“

Biggles pokrčil rameny. „Proč mluvit o něčem co se nestalo? Ale proč jste právě dnes večer připomněl tyto události?“

„Mám důvod, Bigglesworthi.“

„Neříkejte mi, že Marie zemřela.“

„Zkrušilo by vás kdyby ...“

„Jistě. Velice. Kdyby zemřela, zavřely by se dveře, které jsem se, snad bláhově, snažil nechat otevřené. Doufal jsem, že se přece jen někdy setkáme, i když tehdy ve válce šance bojového pilota byly jedna ke stu.“

„Je tu slabá možnost, že by se to mohlo uskutečnit. Vždycky jsem se snažil zůstat s ní v kontaktu, ale bylo to čím dál tím obtížnější. A teď mám čerstvé zprávy. Před několika dny jsem dostal dopis.“

Bigglesovi se rozzářily oči. „Od Marie?“

„Ano.“ Von Stalhein položil na stůl dopis. „Předpokládám, že si ho budete chtít přečíst.“

„Je v Anglii?“

„Ne. Bohužel ne. Žije za železnou oponou.“

„Kde?“

„V Československu. Její rodina pocházela původně z Čech, poblíž jihovýchodní hranice s Německem.“

„Máte její adresu?“

„Neuvedla ji. Píše, že se ozývá ze svého starého domova; snad předpokládala, že budu vědět co tím míní.“

„A vy víte?“

„Ne. Možná, že mi to kdysi řekla, ale zapomněl jsem. Jediné co vím je, že to je kdesi v Cechách, blízko nějakých Mýtovic.“

„Když mluví o svém starém domově znamená to pouze kraj, nebo konkrétní dům?“

„Hádáte právě tak jako já.“

„Ale musíte mít nějakou stopu. Jaký byl její domov? Chci říci zda to byl velký dům, takový, který bychom snadno našli nebo domek?“

„Mám dojem, že to byl velký dům. Z toho mála co mi o tom řekla jsem usoudil, že její rodina byli velcí majitelé půdy, kteří tam žili po staletí. Domnívám se ostatně, že její otec byl baron. Nevím jaké jsou dnes poměry v Čechách, ale po skončení války byla většina Němců vysídlena ze země.“

„Ale Marie tam je pořád.“

„Zřejmě.“

„Jak je to možné?“

„Mohu jen předpokládat, že se vrátila do rodného domu a dostala povolení zůstat v zemi. Dům jí zřejmě patří. Otec, jak vím, padl ve válce. Její zemřelá matka byla Češka. To mohlo sehrát určitou roli.“

„Jestliže byla její rodina takhle dobře známá, nemělo by být těžké ji najít.“

„Po tom všem co se seběhlo, nemusí být jejich jméno tak zcela v povědomí obyvatel.“

„Jak se sem ten dopis dostal?“

„Na tuhle otázku bych rád znal odpověď. Zřejmě se od někoho dozvěděla, že jsem v Anglii. Řekl bych, že byl dopis vyvezen ze země bez adresy; v kapse někoho komu mohla důvěřovat. Když se doručitel dostal do Anglie, nalepil známku a dopis dal na poštu.“

„Ale odkud věděl vaši adresu? Vždycky ji pečlivě tajíte.“

„Neznal ji. Poslal dopis na cizinecký odbor ministerstva vnitra a požádal je, aby ho doručili, což učinili. Protože jsem zde veden jako cizinec s povolením k pobytu, moji adresu znali.“

Biggles pokýval smutně hlavou. „Žijeme opravdu ve složitém světě. Proč vlastně psala?“

„Dopis je především osobní, ale domnívám se, že hlavní důvod bylo dozvědět se něco o vás. Nezmiňuje se o vás jménem, ale vím koho myslí. Píše, že kdyby to bylo možné, přála by si vás ještě jednou vidět. Což chápu tak, že nemůže dostat povolení k výjezdu ze země; nebo si nemůže takovou cestu dovolit.“

„Nejdřív nás oddělovaly zákopy a ostatné dráty. Teď je to velmocenská politika a železná opona. Ať jdou všichni k čertu. Proč nenechají lidi na pokoji?“ řekl s hořkostí Biggles.

„To stěží změníme. Ale mluvili jsme o Marii.“

„Ano. Když tak o tom přemýšlím, bylo by vůbec rozumné, abychom se opět sešli? Mnoho vody proteklo pod mosty a už nejsme tak mladí jako jsme byli. Myslím, že bych si ji raději zapamatoval takovou jakou jsem ji znal – mladou, okouzlující, veselou, krásnou.“

„Stejně byste se k ní nemohl dostat. Zkusit to by znamenalo koledovat si o potíže. Mohl byste se dostat za železnou oponu, ale po nedávné Rothově aféře² postarali by se o to, abyste se nikdy nevrátil.“

„Domníváte se, že vědí jakou roli jsem v tom sehrál?“

„Tím si můžete být jist. Nezapomeňte, že jste svědčil před soudem proti jejich dvěma nejlepším agentům, Molskovi a Rallenskému. O tom je jistě

² Viz Biggles zasahuje

informoval komunistický zastupitelský úřad v Londýně. Oni nikdy nezapomínají ani neodpouštějí.“

„Nebylo by nutné cestovat přes Východní Německo. Do Československa by bylo možné se dostat přes Švýcarsko a Rakousko. Nebo prostě leteckou linkou Londýn-Praha.“

„Takovým způsobem byste jistě našel trhlinu v oponě, ale pořád ještě riskujete, že vás nepřítel na svém území vypátrá.“

„Ano, to by se opravdu mohlo stát.“

„Je to škoda. Mimo to, že Marie píše, že by vás ráda viděla, říká také, že by tu chtěla znovu žít. Víte, že chodila do školy v Anglii.“

„Řekla mi to, aby vysvětlila svou dobrou angličtinu. Považoval jsem to později za další lež.“

„Všechno co vám řekla nebyla lež. Její výborná znalost angličtiny byl jeden z důvodů proč byla vybrána jako tajná agentka u britské eskadry.“

S pocitem neskutečna Biggles rozložil dopis a sklonil se nad řádkami úpravného rukopisu. Nepromluvil dokud nedočetl. Hluboce zamyšlen dopis složil.

„Tak co?“ zeptal se ho jeho společník.

Biggles zdvihl hlavu. „Kdy jste naposled Marii viděl, nebo o ní slyšel, než jste dostal tento dopis?“

„Dostal jsem dopis krátce před tím než mě poslali do vězení na ostrově Sachalin.“

„Věděla o tom?“

„Přirozeně. Byl jsem souzen Lidovým soudem jehož jednání je veřejné a ona se o tom jistě dočetla v novinách.“

„Dnes vám píše sem. To nemůže znamenat nic jiného než že ví, že jste uprchl. Jak se to mohla dozvědět?“

„Zřejmě jí to někdo řekl.“

„To by byl nebezpečný rozhovor. Kdo by se toho odvážil?“

„Nezapomeňte, že Marie byla ve výzvědné službě. Mimo mne znala mnoho lidí, kteří dělali stejnou práci. Někdo kdo věděl, že jsme přátelé jí to možná řekl. Po válce někteří agenti odešli do Ruska pracovat, jako jsem to udělal já. Samozřejmě by se neodvážila zmínit se v dopise o tom kdo jí řekl, že jsem volný.“

„Ze skutečnosti, že vám píše bych usuzoval, že má pravděpodobně starosti.“

„Proč?“

„Když mají lidé potíže hledají přítele, někoho na koho by se mohli spolehnout. Ona neměla nikoho; a tak napsala vám.“

„O pomoc?“

„Ne nutně. Už jen z toho, že se s vámi spojí by načerpala sílu. Mimo to co skutečně říká, když čteme mezi řádky, objevíme jeden nebo dva jiné aspekty.“

„Jaké?“

„Žije v chudých i když ne přímo v bídnych podmínkách. Papír dopisu je levný. Píše starým perem a inkoustem, který byl už skoro vyschlý.“

„O penězích se nezmiňuje.“

„To by sotva udělala. Kdyby se jí dařilo dobře, napsala by to, aby vám ušetřila starosti.“

„To je asi pravda. Nenapadá mě jediný pramen příjmů, z kterých by mohla žít. Když skončila válka jistě o všechno přišla. Tak jako většina z nás. Ještě něco?“

„Není zdravá. Řekl bych, že další důvod, který ji vedl k tomu aby napsala tento dopis byl ten, že je nemocná a myslí si, že by mohla zemřít. Já tam cítím spodní tón dopisu na rozloučenou. Všimněte si způsobu jak říká, že by mě *chtěla ještě jednou vidět*. Proč jenom ještě jednou? Jakoby naznačovala, že všechno končí. Možná, že se mýlím, ale já si to vykládám jakoby měla pocit, že je u konce svých sil.“

„Nepíše, že by byla nemocná.“

„Jistěže ne. Věděla, že by vás to zarmoutilo. Mohl byste všeho nechat a spěchat za ní a přijít při tom třeba o život. Já se domnívám, že kdyby byla zdravá a v pořádku, že by to napsala.“

Skutečnost, že se o tom nezmiňuje mluví sama za sebe. Většinou, když si starí přátelé píší po dlouhé přestávce, zdraví je hlavním námětem. Ale ona neříká nic.“

„Obávám se, že máte pravdu. Ted', když jste to řekl, musím připustit, že jsem uvažoval podobně.“ Von Stalhein se podíval na hodinky. „Panebože! Jak ten čas utíká, když jsem s vámi. Všichni už odešli a číšníci jsou netrpěliví. Musíme jít.“ Vstal, dopis si dal do kapsy. „Dobře,“ uzavřel. „I když oživovat minulost může být pro vás bolestivé, myslel jsem si, že vás potěší dozvědět se, že Marie ještě žije a stále na vás myslí.“

„Jsem rád, že jste mi to řekl,“ opáčil Biggles. „Bolest už necítím. Když člověk přežije zranění, čas ho zhojí, – anebo si na něj člověk prostě zvykne. Brzy se opět sejdem a pohovoříme o všem do větších podrobností. Mezitím se nad vším můžeme vážně zamyslet.“ Zaplatil účet.

„Spojím se s vámi,“ byla poslední von Stalheinova slova, když se loučili na chodníku před restaurací.

OBVINĚNÍ A VYSVĚTLENÍ

2

Přestože důvod neznali, všichni v ústředí Letecké policie Scotland Yardu si povšimli, jak zapůsobil na Bigglese jeho rozhovor s von Stalheimem při oné večeři. Biggles neřekl nic z toho o čem spolu hovořili. Byl zamyšlený a mluvil jen tehdy, byl-li osloven a často strávil spoustu času studiem map zemí střední Evropy.

Algy, Bertie a Ginger se dívali jeden na druhého, krčili rameny, ale na nic se neptali. Několikrát již předtím viděli svého velitele v takové náladě, jenže obvykle znali důvod. Ale tentokrát jim Biggles ani náznakem nic nevysvětlil.

Utekl nepříjemný týden. Naštěstí nedošlo k ničemu co by narušilo běžný chod kanceláře; nebo bychom měli říci, že naneštěstí, protože by to byla změna, která by všechny přivedla na jiné myšlenky.

Ke konci druhého týdne, který nepřinesl nic nového v Bigglesově chování, Algy už nemohl to napětí dále snášet. Jako nejstarší ze tří policejních pilotů promluvil.

„Podívej se Biggles, už toho máme dost. Co s tebou je?“ zeptal se přímo.

Biggles zdvihl hlavu od svého stolu, kde už hodinu nebo snad ještě déle, byl hluboce ponořen v myšlenkách. „Co by se mnou mělo být?“ zeptal se klidně.

„Ty to víš. Já ne. A proto se tě ptám.“

„Zapomeň na to. Pro tebe to nemá žádný význam.“

Bertie jim vpadl do řeči. „Ale podívej se, starý brachu, takhle už dál nemůžeme. Jestli se nezhroutíš

nervově ty, zhroutíme se my. To bychom mohli zrovna tak pracovat v nějaké zpropadené márnici.“

„Je to čistě osobní záležitost,“ bránil se Biggles.

„Houby s octem! Co trápí tebe, trápí i nás všechny. A ty to dobře víš.“

„To mě mrzí.“

Ale Algy se nenechal jen tak odradit. „Tahle pohřební nálada začala po tom co jsi večeřel s von Stalheinem, není tomu tak?“

„Ale je.“

„Je to kvůli něčemu co ti řekl.“

„Máš pravdu.“

„Tak ven s tím ať si ulevíš.“

„To se lehko řekne.“

„Chováš se jako bys čekal, že se něco přihodí.“

„To jsi uhodl.“

„O co jde?“

„Erich mi řekl, že se se mnou spojí v jisté věci. Od té doby se neozval.“

„A co je to ta jistá věc,“ pokračoval Algy. „Něco co se stalo už dávno.“

„Jak dávno?“

„Za starých časů 266. eskadry.“

„Ve Francii?“

„Ano.“

„Byl jsem tam tehdy?“

„Byl.“

Algy asi minutu přemýšlel. „Má to snad něco společného s tou krásnou německou špiónkou se kterou jsi se zapletl? Jak se jen jmenovala – Marie nebo tak nějak.“

Biggles přikývl.

„Krásná špiónka?“ zeptal se Bertie. „O tom nic nevím.“

„To bylo před tím než jsi k nám přišel,“ řekl mu Algy. „Biggles se do té dívky zamiloval a vyklubala se z ni německá agentka.“

Bertie se díval nevěřicně. „Dívka. To ne! Tomu nemohu věřit.“

„Je to pravda. Nikdy o tom nemluvíme,“ upozornil ho Algy.

„Ať se propadnu! To je ale překvapení.“

„Uklidni se,“ požádal ho ostře Biggles. „Takovým zelenáčům jako jsi ty se to může zdát zábavné, ale tehdy to bylo všechno – jenom ne veselé.“

Algy pokračoval tiše a vážně. „Mám pravdu, když se domnívám, že ti von Stalhein přinesl o ní zprávy?“

„Máš.“

„Zemřela?“

„Ne.“

„Tak proč probouzet něco co už bylo zapomenuto?“

„Kdo říká, že to bylo zapomenuto?“

„No – tedy – myslel jsem si to.“

„Mýlíš se. Nikdy jsem nezapomněl.“

„Povězte mi o tom,“ zaprosil Bertie.

Algy se podíval na Bigglese. „Dovolíš, abych mu to řekl?“

Biggles si povzdechl. „Prosím, můžeš. Ale stručně.“

Algy vyprávěl v kostce co se tehdy dávno přihodilo.

„Doufám, že jste teď všichni spokojeni,“ řekl Biggles chladně, když Algy domluvil.

„Nemáš důvod být naštvaný, starý brachu,“ protestoval Bertie. „Víš dobře, že jsme naprosto na tvé straně.“

Algy se opět ozval. „Co se přihodilo, že ti to vyrazilo duši z těla?“

„Chtěla by tady žít.“

„To je v pořádku. Ať přijede, budeme všichni přáteli a věci se vrátí do normálních kolejí.“

„Von Stalhein i já se domníváme, že to stěží půjde.“

„Proč ne?“

„Žije bohužel na špatné straně železné opony.“

„No, to ještě chybělo! Tak takhle to je. Kde žije přesně – ve Východním Německu?“

„Ne. V Československu. Přesněji v Čechách.“

„K čertu! Snad neuvažuješ o tom tam jet a dostat ji odtamtud?“

„Vážně zatím ne.“

Bertie se znovu ozval. „Ale poslyšte, proč se máme všichni tak vzrušovat kvůli špiónce, která si tě otočila okolo prstu – a pak tě prostě pustila k vodě, řekl bych k hluboké vodě – jestli víš co tím míním?“

„Marie Janisová dělala to nejlepší co mohla pro svou stranu, stejně jako jsme dělali my – a děláme dál, když už je o tom řeč,“ opáčil Biggles. „Von Stalhein rovněž. Prostě není co namítat co se týče tohoto skóre.“

„Aha. V lásce a ve válce je všechno dovoleno, jak se říká.“

„Válka už skončila.“

„Ale láska ne, že?“

Biggles neodpověděl.

„Podniká von Stalhein něco, aby sem Marii dostal?“ zeptal se Algy.

„Pokud vím ne. Řekl, že se se mnou spojí, abychom probrali možnosti. To už je čtrnáct dní. Vůbec se neozval.“

„Jestli ti to dělá takové starosti tak proč za ním nezajít a přestat si drásat nervy – a naše taky.“

„Uvažoval jsem o tom, ale myslel jsem, že bude lepší nechat to na něm. Marie psala jemu, ne mně. Nechci se vnucovat.“

„Mohl se dostat do nějakých potíží?“

„Sotva. V poslední době se věci zklidnily.“

„Tak tedy proč váhat, pojďme do jeho bytu a zjistíme co s ním je.“

„Souhlasím, myslím že nadešel čas to udělat.“ Biggles vstal. „Zajdu tam hned. Už mám toho napětí dost.“

„Chceš aby někdo z nás šel s tebou?“

„Ne, díky. Půjdu sám. Nezdřím se dlouho.“ Biggles si nasadil klobouk a vyrazil.

Když se za ním zavřely dveře, Ginger řekl Algymu: „Byl opravdu do toho děvčete zamilován?“

„Podle toho co vidím, pořád ještě je,“ odpověděl ponuře Algy.

Biggles neztrácel čas. Vzal si taxík k bloku činžovních domů v Kensingtonu, kde měl von Stalhein byt a zanedlouho už klepal na jeho dveře.

Žádná odpověď.

Zaklepal znovu, silně.

Stále nic.

„To jsem já, Bigglesworth,“ zavolal; věděl, že je von Stalhein opatrný, má-li otevřít někomu neznámému, a že k tomu má opravdu důvody.

Za dveřmi bylo ticho. Zmáčknu kliku. Bylo zamčeno.

Zamyšleně se obrátil a sešel do přízemí. Zastihl tam domovníka, který uklízel. „Jsem přítelem pána, který žije

v čísle 21,“ prohlásil, „nemohu se doklepat. Nevíte jestli neodešel?“

„Myslíte toho cizince?“

„Ano, toho.“

„Nejspíš odejel.“

„Vypověděl nájemní smlouvu?“

„Ne, ale odřekl ranní noviny a mléko. Odejel možná na dovolenou.“

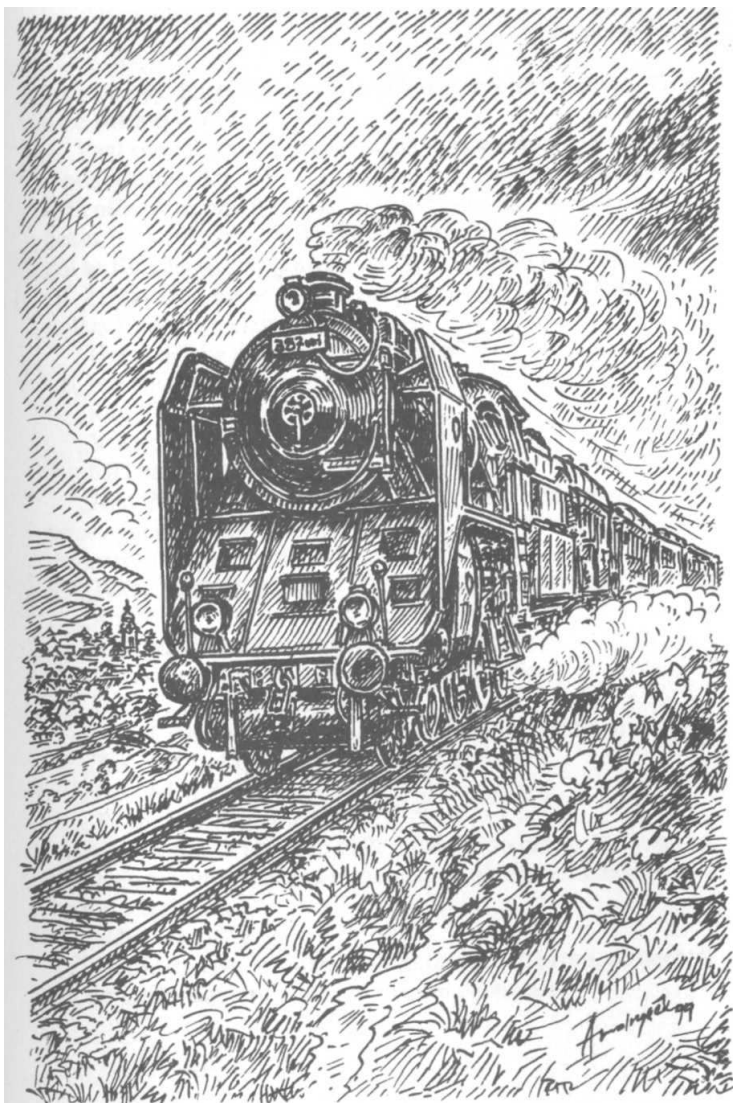
„Nevíte zda ho někdo navštívil?“

„Pokud já vím tak ne.“

„Neřekl vám nic o tom, že by odjížděl a kdy se vrátí?“

„Ne. Já ho vídal zřídka. Příjemný pán. Tichý. Uzavřený.“

„Ano. A děkuji vám.“ Biggles vyšel z domu. Asi minutu zůstal stát na chodníku a zvažoval co se právě dozvěděl. Byl zmatený. Von Stalhein byl registrovaný cizinec a jako takový musel hlásit na úřadě každou změnu pobytu. To se dalo snadno ověřit.

Vzal si opět taxík a rozejel se na ministerstvo vnitra, kde se v příslušném oddělení vykázal svým policejním průkazem a položil několik otázek týkajících se von Stalheina. Nechali ho chvíli čekat, ale když přišel důstojník z informačního oddělení, dozvěděl se Biggles vše co potřeboval. Von Stalhein bydlíště nezměnil. Zůstával na stejné adrese, ale před deseti dny požádal o povolení k cestě do ciziny a dostal ho.

„Uvedl nějaké důvody proč chce jet?“

„Navštívit nemocnou příbuznou.“

„Kde?“

„V Rakousku.“

„Měl pas?“

„Ano. Německý, samozřejmě. Byl vydán Německým zastupitelským úřadem v Londýně. Od nás dostal doklad, kdyby byl dotazován imigračními úředníky při návratu do země.“

„Takže se chtěl vrátit?“

„Ano.“

„Řekl jak dlouho se zdrží mimo Anglii?“ Úředník nahlédl do složky. „Dva až tři týdny.“

„Děkuji. To jsem chtěl vědět.“

Biggles vyšel ven a vzal si taxík zpátky do Scotland Yardu.

„Tak co?“ optal se Algy. „Viděl jsi ho?“

„Ne. Nebyl doma.“

„Ty jsi na něho nepočkal?“

Biggles dosedl těžce do židle. „Odejel do ciziny. Byl jsem na ministerstvu vnitra. Dostal povolení k návštěvě nemocné příbuzné v Rakousku.“

„Věříš tomu?“

„Ne. Je možné, že odejel do Rakouska, jen proto, že nechtěl jet do Československa přes Východní Německo.“

„Takže si myslíš, že se vydal tam?“

„Kam jinam?“

„Doufá, že najde Marii Janisovou.“

„Nevidím žádný jiný důvod proč by měl tak rychle zmizet do ciziny právě teď.“

„Aniž by ti to napřed řekl!“ dodal Bertie. „Je to trochu podivné, nezdá se ti?“

„Věděl, že to bude riskantní záležitost a tak se rozhodl odjet sám.“

„Myslíš proto, aby ses nedostal do maléru?“

„Já to tak vidím.“

„A co máš v úmyslu podniknout?“

„Zatím nic. Mohl bych nadělat víc škody než užítku, kdybych se do toho vrhl. Možná, že nebude ani třeba, abych se do čehokoliv pouštěl. Erich může Marii najít a přivést ji sem. Neptejte se mě jak. Celá ta záležitost je neuvěřitelně komplikovaná – peníze, doklady... ale jako zkušený tajný agent jistě tohle všechno zváží. Je tu jedna věc: nezůstane v cizině déle než bude absolutně nutné. Je už pryč asi týden. Nevrátí-li se do čtrnácti dnů, začnu se ptát, jestli se vrátí vůbec.“

„Můžeš se vsadit, že jestli ho objeví, postarají se o to, aby se už nevrátil,“ prohlásil Ginger. „Tentokrát to nebude Sachalin. Bude to popravčí četa.“

„A to by byl konec chudáka starého Ericha,“ vložil se Bertie. „No, alespoň víme na čem jsme a to by mělo trochu pročistit vzduch – jestli mi rozumíte.“

„Ještě okamžik,“ namítl Algy a díval se na Bigglese s podezřením. „Proberme si to dřív, než si řekneme, že víme jak věci vypadají. Soudím, že odjel-li von Stalhein

do Československa, může se přihodit jedna z dvou věcí. Bud' se vůbec nevrátí, nebo se vrátí s onou dámou. Kdyby se nevrátil – byl by to jeho konec. Vráti-li se s Marií Janisovou, co podnikneš?“

Biggles se zamračil. „Proč bych měl kvůli tomu cokoliv podnikat?“

„Což kdybychom s tím počkali až k tomu dojde.“

„O tom právě přemýšlím.“

„Neuvažuješ snad náhodou pokračovat tam, kde jsi skončil ve Francii? Máme právo to vědět.“

„To snad je moje věc!“

„Promiň, omlouvám se. A nyní druhá možnost. Co podnikneš jestliže se von Stalhein nevrátí?“

„Je to zkušený agent. Je-li to v lidských silách, vrátí se.“

„To vím. Nevyhýbej se odpovědi. Uvažuješ o tom vydat se ho do Československa hledat?“

„Je možné, že bych se o to pokusil.“

Algy zamručel a zdvihl ruce v gestu zoufalství. „Toho jsem se bál. Ted' už vím, že jsi se vlastně rozhodl.“

„Nemusíš se kvůli tomu tak rozčilovat,“ odpověděl Biggles chladně. „Neříkal jsem ti, abys jel se mnou.“

„Je to holé šílenství, jak se chceš do Československa dostat – a potom zase ven? To je to o čem jsi přemýšlel posledních čtrnáct dní?“

„Rozebíral jsem různé možnosti,“ připustil Biggles.

„Kapitán ti nepovolí odjet.“

„Nebudu ho žádat o povolení. Mohu zažádat o dovolenou. Na té jsem volný a mohu dělat co chci.“

„Uvažuješ-li o tom použít vládního letadla pro osobní podnik ...“

„Tak hloupý přece nejsem. Kdybych potřeboval letadlo nevidím důvodu proč bych si ho nemohl koupit.“

„A skončil bys ve frontě na státní finanční podporu.“

„Určitě bych k tobě nepřišel žebrot.“

Bertie vpadl do rozhovoru. „Tak tedy, hoši, dejte si pohov. Nemusí vám stoupat krev do hlavy kvůli něčemu co se také vůbec nemusí stát.“

„To jsem se právě snažil Algymu vysvětlit,“ protestoval Biggles.

„Dobrá, dobrá. Podívejme se jen tak pro zajímavost na atlas a zkusme si udělat představu o tom, kam se vydal Erich strčit krk do oprátky.“

„Teď by měl být někde v Čechách.“

„Předpokládám, že jsi se už našpírtal všechny informace o té zemi,“ usoudil Algy.

„To jsem udělal – pro případ.“

„Co je to za zemi?“

„Především hory a údolí. A celá je také horami ohraničená.“

„Rozkošné místo k přistání mimo letiště a ve tmě.“

„Země je bohatá na lesy.“

„Ha, ha. To zní ještě líp.“ Algy byl nepokrytě sarkastický.

„Neříkal jsem nic o nějakém přistání za tmy.“

„Jak jinak se chceš dostat přes hranice? Železná opona možná začíná trochu rezavět, ale je tam pořád.“

„A co si tak obléci svůj nejlepší oblek, koupit si pěknou jízdenku na vlak, nebo letenku a cestovat jako tradiční anglický turista. Třeba jako obchodní cestující,“ řekl s úsměvem Biggles.

„Který prodává co?“

„Neprodává. Kupuje. Je na čase abyste si uvědomili, že kupující jsou vždycky vítanější než prodávající.“

„Dobře. A co bys kupoval?“

„Sklo. V Čechách se totiž vyrábějí nádherné skleněné věci. Už jsem si zjistil, že jedna taková továrna je v Mýtovicích, městeč nedaleko kterého rodina Janisů žila – podle von Stalheina – po celá staletí. Tady je to místo. Podívejte se.“ Biggles otevřel atlas.

STOPA

3

Uběhlo několik dní. Pak týden. Deset dní. Biggles prohlížel netrpělivě poštu, ale od von Stalheina nepřicházelo ani slůvko. Chodil často do domu, kde von Stalhein bydlel, ale jen aby se od domovníka opětovně dozvěděl, že von Stalhein se nevrátil. Nicméně teď, když už problém byl předmětem všeobecné konverzace a ovzduší opět dýchatelné, byl i Biggles zase více ve své kůži.

„Kdyby se Erich mohl vrátit, byl by už touto dobou zpátky, nebo bys od něho dostal nějakou zprávu,“ poznamenal Ginger jednoho rána. Usedali právě ke snídani. Jako obvykle se hovor stočil na von Stalheinovu nepřítomnost, která se stále prodlužovala.

„A jestliže on, vyškolený agent, hovořící plyně pěti jazyky by si v takové situaci neuměl poradit, co by mohl zmoci kterýkoliv z nás,“ řekl Algy.

„Třeba se už nechce do Anglie vrátit,“ řekl Ginger.

„V tom případě neměl důvod zmizet aniž by mi řekl, že odjíždí,“ odpověděl Biggles brskně.

„Mohl změnit názor po tom co tam dorazil. Nalezl možná Marii, vzali se a nadobro se usadili.“

„Jak Ericha znám, byl by si našel cestu jak mi dát vědět,“ namítl Biggles.

„Co vlastně sledujete? Chcete mě odradit od toho, abych šel hledat Marii, chcete tvrdit, že když ji nemohl najít on ani já nebudu mít žádnou šanci?“

„Po pravdě ano. Člověk s německým jménem v pase by neměl mít potíže při cestování po Východní Evropě; zatím co každý úředník si prohlédne dvakrát jméno jako je Bigglesworth,“ odpověděl Algy.

„Nejsem si zcela jist, že máš v tomhle pravdu.“

„Musíte si uvědomit, že Němci tam jsou sotva oblíbení po ukrutnostech, které nacisté napáchali v té zemi za poslední války. Von Stalhein si je jistě toho vědom. Pokud se nemýlím to, že je Němec, mu věci vůbec neusnadní.“

„Není Marie Němka?“ zeptal se Algy.

„Je. To je to co nemohl Erich pochopit. Domnívá se, že jediný důvod proč se tam vrátila, byl že její rodina žila v Čechách po staletí.“

„Jaká je česká měna?“ zeptal se Bertie. „Zjistil jsi to?“

„Samozřejmě. Základní jednotka je *koruna*, anglicky crown. Jedna naše libra je asi dvě stě korun. Získat české peníze tady by mohl být problém, ale nemělo by to být tak těžké ve Švýcarsku nebo v Rakousku. Mimochodem Československo nyní sousedí s Německem, Rakouskem, Polskem a Maďarskem. Ale nijak tam nespěchám. Dám Erichovi ještě pár dnů.“

„A co potom jestli se nevrátí, anebo o něm nic neuslyšíš?“

„Začnu vážně uvažovat o tom, že budu hledat Marii.“

„Dobře. Dělej jak myslíš,“ povzdechl Algy.

„Něco mě napadlo,“ oznámil rozzářeně Bertie.

„Povídej,“ vybídl ho Biggles.

„Jestli by někdo měl dostat v Mýtovicích kudlou do zad tak bych to měl být já.“

„Proč ty? Marie pro tebe nic neznamená. Vždyť ji ani neznáš.“

„Ani ty ji nepoznáš, starý brachu, po všech těch letech, natolik znám život. Jak říká Algy, jméno Bigglesworth by mohlo být povědomé. Moje ne.“

„Nerozumím ti.“

„Prostě, aniž bych si chtěl lichotit, můj civilní pas by přece jen asi vyvolal určitou uctivou pozornost. Chci říci, že je na něm můj titul. Lord Lissie, Chedcombe Manor. Zaměstnání, džentlmen – a všechny ty nesmysly, jistě víš co tím myslím.“

Ginger se zakřenil. „Na tom něco je.“

„Co bys podnikl?“ zeptal se Biggles Bertieho.

„Vzal si auto a udělal si turistický výlet do Čech.“

„A hledal bys Marii?“

„Nejdřív pěkné velké pole u Mýtovic, kde by mohlo letadlo hladce přistát.“

„Čí letadlo?“

„Tvoje, přece.“

„Proč právě letadlo?“

„Je jasné, že snažit se dostat Marii ze země normální dopravou by narazilo na překážky. Možná, že nemá vůbec pas. Kdyby totiž byly její papíry v pořádku, mohla by sem přijet bez jakékoliv naší pomoci. Můj návrh: najdu pole, vyhledám Marii a řeknu jí kde pole je a dohodnu s ní den, kdy tě tam má čekat. Pak bych se vrátil domů a vyznačil vhodné pole k přistání na tvé mapě. Potom už by nezbývalo než se tam s letadlem dostat a odletět s ní. Co tomu říkáš?“

„Velice důmyslné a tak jak jsi to předložil krásné a jednoduché. Mohlo by to vyjít. Ale proč bys měl nasazovat krk v něčem co se tě opravdu netýká?“

„Starý brachu, vždyť je to úplně jinak. Nemůžeme se po zbytek života dívat na to, jak teskníš po Marii. Čím dřív ji sem dostaneme, tím líp pro nás pro všechny. To je můj názor. Co vy hoši, souhlasíte se mnou?“ Bertie se rozhlédl po ostatních zda se k němu připojí.

Přikývli na souhlas, ale bez nadšení.

„Byl bych rád kdybyste si přestali myslet, že se užívám,“ řekl Biggles kriticky. „To všechno skončilo už dávno.“

„Tak proč je okolo toho tolik povyku?“ zeptal se Algy.

„Je to prostě proto, že nejsem nadšen myšlenkou, že můj přítel je možná nemocný, že snad dokonce umírá, osamocen, ve špatných podmínkách.“

„Nazýváš Marii Janisovou přítelem?“

„Berte to tak. Během let jsem poznal mnoho lidí. Většina z nich pro mne nic neznamenala. Jiní hráli v mém životě významnou úlohu. Marie byla jedna z nich. Von Stalhein je další. Možná, že si lichoťím, ale myslím si, že jim na mně záleží. V tomhle zmateném světě by takoví lidé měli při sobě držet, když život vypadá ponuře. Jen si vzpomeňte, že kdysi Marie, přestože byla z řad nepřátel, riskovala svůj život, aby zachránila můj. Jestliže nechápete co cítím, když na to myslím – nemám vám to za zlé. Víc už o tom neřeknu, jen ještě to, že nečekám, že by se kdokoliv z vás zúčastnil něčeho co je naprosto moje osobní záležitost.“

„Nevzpomínám si, že by ti byl von Stalhein kdy zachránil život,“ poznamenal Algy.

„Byly chvíle, kdy mě mohl zabít. Byly naopak chvíle, kdy jsem mohl zabít já jeho. Ani jeden z nás

nestiskl kohoutek. Neptejte se mě proč. Nejsem psycholog.“

Bertie se nechtěl vzdát. „Ale podívej se, starý brachu, tvoje osobní záležitosti jsou také naše záležitosti a tak jsem pro podívat se pěkně zblízka na Čechy.“

„To můžeš, ale nepojedeš sám,“ prohlásil Biggles rozhodně. „To probereme později. Teď půjdeme raději do kanceláře. Gingere doběhni se podívat jestli už přišla pošta.“

Ginger se vrátil se třemi dopisy. „Nic zajímavého,“ řekl. „Pohlednice pro Algyho.“ A podal ji adresátovi.

Algy se na ni podíval. Pak zpozorněl. Obrátil ji. „Počkej vteřinu,“ řekl Bigglesovi, který si nasazoval klobouk. „Měl by ses na ni podívat.“

Biggles se vrátil, ruku nataženou pro pohlednici. „Od koho je?“

„Pokud se nemýlím, je od von Stalheina.“

Bigglesův výraz se změnil. „Adresovaná tobě!“

Algy se usmál. „Algy Lacey Esq. Prostě je to tak. Podívej se na obrázek na přední straně.“

Biggles se na něj rychle podíval. Odhodil klobouk, vrátil se ke stolu a položil na něj pohlednici. „Mýtovice,“ vydechl, když si přečetl název města. Otočil pohlednici. *Víno je zde vynikající*, četl pomalu. „Co to k čertu znamená? Není tu adresa.“

„Myslím si, že nebylo třeba žádnou udávat,“ řekl Algy. „Předpokládám, že je na obrázku.“

Biggles pohlednici znovu otočil a ostatní se nad ním sklonili.

Byla to levná pohlednice, taková jaké se vyrábějí ve velkém množství pro turisty. Byla na ni zobrazena typická středoevropská ulice. Vpředu v rohu byla

nápadná velká černobílá budova, zřejmě stará, s velkým nápisem: VINÁRNA SAVOY. Jinak tam nebylo nic neobvyklého co by připoutalo pozornost.

„*Je určitě* od von Stalheina,“ vydechl Biggles. „Nemůže být od nikoho jiného.“

„Proč nemohl být trochu výmluvnější,“ postěžoval si Ginger. „Víno je zde vynikající! Jak tomu máme rozumět?“

„Zřejmě se neodvážil říci víc. Ale zachovej klid. Chce to pořádně se nad tím zamyslet. Říká, že víno je vynikající. To může znamenat víc věcí. Například, že je nebo byl v Mýtovicích, že je nebo byl živ a v pořádku, jinak by nemohl tohle napsat. Také: jsem nebo někdy chodím do vinárny Savoy.“

„Proč tu pohlednici poslal mně?“ uvažoval Algy.

„Nechtěl použít moje jméno, které jak už Bertie řekl, by mohlo znít někomu povědomě, kdyby pohlednici viděl. Byl si jistý, že mi pohlednici ukážeš. Nezapomeňte, že byla odeslána ze země ovládané komunisty. Pošta může být cenzurována a pravděpodobně také je. Řekl bych, že tato pohlednice měla za účel připoutat pozornost na tu vinárnu. Ty řeči o víně jsou nic neříkající, ale naznačují, že to místo stojí za návštěvu.“

„Proč vůbec psal?“ zeptal se Ginger. „Po tom co zmizel aniž by ti řekl, že odjíždí...“

„Tušil, že uhodnu kam se vydal,“ vpadl mu do řeči Biggles. „Věděl také, že po nějakém čase si o něho začnu dělat starosti. Tímhle způsobem mě chtěl prostě uklidnit, sdělit mi, že se dostal do Mýtovic a že je všechno v pořádku.“

„Nebo naopak,“ řekl Algy s trochou cynismu, „napsal ti to, aby ti dal vědět, že má problémy a že by přivítal tvoji pomoc.“

„I to je možné.“

„Vsadil bych se, že se dostal do potíží a tahle pohlednice nechce říct nic jiného, než že uvízl ve slavných Čechách. A nyní čeká na tebe, abys v tom něco udělal,“ dodal Bertie.

Biggles pokrčil rameny. „Jestli je ve svízelné situaci musí to být vážné. Pokud se týče této pohlednice, můžeme si být jisti, že udělal a řekl tolik, co se mohl odvážit.“

Algy navázal: „Ano, tak to je. A teď přichází ta velká otázka, co dál?“

„Zajdu za kapitánem a požádám ho o dva nebo tři týdny dovolené.“

„Abys mohl jet do Československa.“

„To mu neřeknu. Ale nemějte obavy. Rozhodně nemám v úmyslu se vrhnout hlavou proti zdi. Počkám pár dní zda se neobjeví něco nového. Může se vrátit zpět. Tak jako tak přípravy nezbytné pro cestu do Mýtovic chvíli potrvají.“

„Pojedeš vlakem?“

„Uvidím.“

„A co já?“ zeptal se Bertie zklamaně.

„Však se na vás dostane, Vaše Lordstvo,“ odpověděl Biggles.

Všichni se rozesmáli.

Biggles se podíval na hodinky a vstal. „To prozatím stačí. Už je nejvyšší čas abychom šli do práce.“

NOC V ČECHÁCH

4

„Tak jsme tady, starý brachu, ať se děje co se děje,“ řekl radostně Bertie a rozbaloval své zavazadlo v pokoji Hotelu Grand odkud byla vidět hlavní ulice města. „Nedělej si žádné starosti. Zatím to jde.“

„Byl bych rád kdyby to tak opravdu bylo,“ odpověděl Biggles. „A proč vlastně ne? Vypadáme přece jako opravdoví turisté, kteří jsou přichystáni utratit peníze.“ Popošel k Bertiemu a zašeptal. „Pozor na to co říkáš. Nezapomeň kde jsme. Může tu být někde zabudované odposlouchávání.“

Jak poznamenal Bertie, cesta proběhla bez problémů. Byla dokonce příjemná. Vlak, kterým cestovali projížděl překrásnou scenérií, zejména po tom co překročili hranice Čech. Konečně jednou viděli novou zemi z přízemní polohy.

Pravidelná letecká dopravní linka je dopravila až do Švýcar, kde si proměnili cestovní šeky za měnu, kterou měli vbrzku potřebovat. A pak oba, Bertie i Biggles, který to stále považoval za nejlepší cestu, nastoupili do vlaku směřujícího přes Rakousko do Československa až dorazili do Mýtovic. Nikdo se je nesnažil zastavit nebo jim položit ty nepříjemné otázky, na které byli připraveni. Pohraničník při posledním přejezdu hranice důkladně prostudoval jejich pasy i víza a vrátil jim je se zkoumavým pohledem na jejich tváře. Ať už si ale myslel cokoliv, neřekl nic.

Jak potom poznamenal Biggles, proč by je neměli považovat za obyčejné turisty? Neporušili žádný zákon, žádné nařízení, neprovedli nic špatného. Jejich záměry nebyly zločinné; a nebyly namířeny proti vládě země, vůči které neměli žádné nepřátelské pocity. Bylo samozřejmě nepopíratelné, že měli tajný důvod, který je do země přivedl, ale protože se vlastně jednalo pouze o to navštívit starou přítelkyni, nebo jí pomoci, sotva to mohlo být považováno za ohrožení bezpečnosti státu nebo jeho lidu. Nicméně Biggles nemohl předvídat jak se věci vyvinou a proto takto hodnotil situaci pouze ve chvíli jejich příjezdu. Cestovali se svými civilními pasy a Bigglesworthovo jméno jim dělalo starosti. Ze strany českých občanů nečekal žádné potíže, ale nebyl si jist úřady a policií. Věděl dobře, že by měly všechny důvody k tomu zacházet s ním s podezřením a zejména pro rozvědku by nebylo nijak složité spojit jeho jméno s útekem von Stalheina z ostrova Sachalinu.³

Pro jistotu s sebou měli dopis, který potvrzoval, že jsou zástupci londýnského obchodního domu specializovaného na vysoce kvalitní skleněné zboží. Zatím se nevyskytla nutnost tento dopis předkládat. Nedávná obchodní dohoda mezi Británií a Československem dokonce umožnila Bigglesovi obdržet na ministerstvu obchodu povolení ke koupi vzorků za celkovou sumu 100 liber. Vezl si ho v kapse.

To bylo všechno a myslel si, že to postačí. Pokud to bude možné zůstanou dobrými počestnými turisty. Předpokládal, že by mohli být sledováni, alespoň po tu dobu než se úřady přesvědčí, že jsou skutečně tím za co se vydávají.

³ Viz Biggles zakopává válečnou sekýru

Na nádraží se Biggles zeptal taxikáře, je-li ve městě nějaký dobrý hotel. Doporučil jim Hotel Grand, který byl, jak se ukázalo, největší. Dovezl je před hotel. Byli přijati zdvořile. Biggles upozornil Bertieho na nápis na stěně: hotel zavíral v jednu hodinu po půlnoci. Potom bylo třeba zazvonit na nočního vrátného.

Dorazili v šest večer a protože bylo celkem příliš brzy na výzvědnou návštěvu vinárny Savoy, rozhodli se, že se vykoupají, což po dlouhé cestě potřebovali a že se najedí než vyrazí.

První co chtěli zjistit byl přirozeně pravý důvod von Stalheinova záhadného vzkazu. Nemělo smysl podnikat cokoliv, dokud toto nerozluští. Navštíví samozřejmě dříve či později místní sklářskou továrnu, aby potvrdili, že své podnikání myslí vážně.

Bylo deset hodin večer a noc tmavá, bezměsíčná, když vyšli ven a bez obtíží našli svůj cíl, vinárnu Savoy. Byla asi sto metrů od hotelu a vypadala – jak Bertie celkem zbytečně poznamenal – úplně stejně jako na pohlednici.

Vstoupili a ocitli se v typické vinárně, jakých je ve střední Evropě spousta. Velká místnost plná tabákového kouře, hustě obsazená stálými hosty, kteří pili především pivo a víno. Hučel hovor, zdálo se, že jsou všichni v dobré náladě.

V jednom koutě vyhrával malý orchestr, piano, housle, kytara a harmonika. Občas zazněly útržky písně; to se zákazníci připojili, když orchestr hrál populární kus.

Biggles zamířil k malému neobsazenému stolku. Bertiemu řekl tiše, když přistoupila číšnice: „Tak teď se podíváme jak dobré to víno je.“ Objednal víno, nejlepší, které měli. Žena se vrátila s lahví s dlouhým hrdlem a

dvěma sklenkami, do kterých víno nalila. Počkala, až nápoj ochutnají a usmála se. Bertie mrkl a naznačil gestem, že je spokojen. Když číšnice odešla, Biggles podotkl, že von Stalhein měl pravdu, když napsal, že víno ve vinárně Savoy je vynikající. „Jeho ale nevidím,“ dodal a rozhlížel se okolo.

Chvilku hovořili, usrkávali nápoj, pozorovali všechno dění okolo, zejména nové příchozí. Více lidí přicházelo než odcházelo, místnost se stávala přeplněnou a hluk byl stále větší. Harmonikář občas vstal a procházel mezi stoly a hrál sólové kousky. Dostával za to spropitné a někdy napít.

Pak přišla řada na houslistu. Hrál na svůj nástroj a pohyboval se pomalu mezi hosty, a zvolna se blížil ke stolu, kde Biggles a Bertie kouřili a pomalu upíjeli ze svých číší. Byl to štíhlý vysoký člověk s dlouhými vlasy, které mu již šedly, a měl licousy, které přecházely do strniska bradky.

„Řekl bych, že teď zahraje nám,“ konstatoval Bertie. „Možná, že se mýlím, ale mám dojem, že se na nás chce zblízka podívat. Několikrát jsem si povšiml, že se dívá naším směrem.“

Měl pravdu. Houslista stále hrál a pomalu si razil cestu přeplněnou vinárnou. Zastavil se u jejich stolu a zahrál jim. Jelikož to byla běžná věc, nikdo tomu nevěnoval pozornost.

Biggles vyndal z kapsy nějaké drobné a když je houslistovi podával podíval se mu přímo do obličeje. Setkal se s tvrdým pohledem ocelově šedých očí. Na chvíli ztratil dech, takový to byl šok. Byl to von Stalhein.

Hudebník dohrál svůj kousek a uklonil se a velmi tiše řekl: „Ve dvanáct na dvoře u pánských toalet. Buďte

opatrní. Někdo vás může sledovat.“ A pak odstoupil od stolu, začal znovu hrát a pomalu se vracel k orchestru.

„Co říkal?“ zeptal se Bertie. „Kvůli hluku jsem mu nerozuměl. Mluvil anglicky, nebo se mi to jen zdálo?“

„Mluvil anglicky. Nepoznal jsi kdo to je?“

„Ne. Měl bych?“

„Von Stalhein.“

Bertie vykulil oči. „To není možné!“

„Je.“

„No tohle! Krve by se ve mně nedořezal. Co říkal?“

Biggles zopakoval sdělení, slovo od slova. „Považujeme to za schůzku.“

„Ale proč to utajení?“

„Za hodinu bychom měli vědět víc. Myslím, že končí o půlnoci. Pak se s námi bude moci setkat. Teď nám nezbývá než čekat.“

„Myslel jsem si, že bychom se tu s ním mohli setkat, ale nečekal jsem převlek za houslistu,“ řekl Bertie.

„Má pro to jistě důvod. Erich tu nehraje pro legraci. Měj oči otevřené, kdyby se o nás někdo zajímal.“

Čas ubíhal pomalu, ale nakonec čekání skončilo úderem půlnoci, jak Biggles předpokládal. Hudebníci zahráli poslední kousek, pak vstali, uklonili se a odešli.

„Tak a je to,“ řekl Biggles a dopil víno. „Nepospíchej. Chovej se přirozeně.“

Pomalu se zvedli.

Východ na dvůr našli snadno. Prošli klenutým průchodem a ocitli se na velkém otevřeném dvoře kde parkovalo několik automobilů. Po delší straně dvora stálo dvoupatrové stavení s několika přízemními vchody. Jediná žárovka na konci průchodu svítila spoře, ale dostatečně osvětlovala dvůr. Dva muži, kteří vyšli ven s

nimi mířili k pánským toaletám, o kterých se zmínil von Stalhein. Zakrátko je opustili.

Jen co zmizeli, Biggles přehlédl rychle situaci. Pak se oba přitiskli do rohu dveří odkud bylo možno vidět a být neviděn. Silný pach kůže nasvědčoval tomu, že v místnosti za nimi jsou uloženy koňské postroje.

Minuty ubíhaly. Pak z průchodu vyšla vysoká postava muže, který lehce kulhal. Nebylo pochyb, byl to von Stalhein. Stále oblečen v obleku ve kterém hrál, šel pomalu a rozhlížel se.

Tiché Bigglesovo zapísknutí ho upozornilo na jejich přítomnost.

Von Stalhein mluvil rychle. „Nebylo by bezpečné tady hovořit. Pojdte do mého pokoje. Druhé dveře vpravo. Nahoru po schodech a pak první nalevo. Počkejte až rozsvítím. Odtud to uvidíte. Kdyby byl někdo na dvoře tak počkejte až odejde.“

Von Stalhein odešel do přítmí. V zámku zaskřípal klíč a von Stalhein jim zmizel z očí.

Biggles položil ruku Bertiemu na paži, aby se nehýbal a zůstal stát.

Vteřiny mýjely. Pak tak tiše, jakoby obláček přelétl tvář měsíce se vynořila při zdi podsaditá postava muže. Zastavil se, rozhlížel a naslouchal. Pak pokračoval pomalu v chůzi. Obešel celý dvůr a vrátil se k podchodu.

Široký pruh světla prořízl oblohu z jednoho pokoje v patře. Na to muž asi čekal. Znamenalo to, že von Stalhein je doma a neznámý se otočil a vyšel průchodem do ulice. Biggles si nebyl situací zcela jist, raději ještě celých pět minut čekal a nespouštěl oči z klenutého vchodu.

Pak zašeptal: „Myslím, že je pryč, Erich měl pravdu. Sledují ho. Je dobře, že to víme. Teď už za ním můžeme.

Potichu. Drž se při zdi. Zastav se, kdybys něco viděl nebo slyšel.“

„Jestli nás ten chlapík zahlédl jít na dvůr tak jistě ví, že tu ještě někde jsme,“ zašeptal Bertie.

„Pochybuji. Sledoval Ericha; musel počkat až vyjde z vinárny. A to už jsme tu byli. Pojd'me.“

Pohybovali se co nejopatrněji. Biggles šel první, těsně za ním Bertie. Přešli okolo prvních dveří a o pár kroků dál narazili na druhé. Biggles hledal rukou kliku, nahmatal ji a stiskl. Dveře se otevřely. Čekal až bude Bertie uvnitř a opatrně dveře zavřel. Všude byla naprostá tma. Biggles cvakl svým benzinovým zapalovačem a plamínek osvětlil krátkou chodbu. Před nimi byly holé, dřevěné schody.

Biggles viděl co potřeboval, zhasl zapalovač a vydal se opatrně nahoru; Bertie v patách za ním. Schody nebezpečně vrzaly, ale tomu se nemohli vyhnout. Zastavili se na malém odpočívadle. Pod dveřmi vlevo bylo vidět slabý pruh světla. Biggles k nim přistoupil a lehce zaklepal špičkami prstů.

Dveře se otevřely. Von Stalhein stál v košili ve dveřích před nimi a za jeho zády viděli malý jednoduše zařízený pokoj. „Počkejte,“ řekl. „Zhasnu. Bude to tak lepší.“ Otočil vypínačem. „Pojd'te dál,“ vyzval je, když se vrátil ke dveřím a zavřel za nimi. „Budete se muset posadit na postel,“ pokračoval. „Mám jen jednu židli, ale ta se může každou chvíli rozpadnout. Tady jsme v bezpečí, ale musíme mluvit tiše.“

„Bydlí tu ještě někdo?“ zeptal se Biggles.

„Ne, jsem tady v celém patře sám.“

„Výborně. Tak co se děje? Mohu vám říci jedno: byl jste sledován.“

„Ach tak. Nepřekvapuje mě to. Mužem?“

„Ano.“

„Menší, sporý člověk?“

„Ano.“

„Hm, čekal jsem to. Viděl vás?“

„Ne. Alespoň si myslím, že ne. Odešel, když jste rozsvítil, zřejmě předpokládal, že si půjdete lehnout. Co se tu přihodilo? Jistě si dovedete představit jak jsme netrpěliví. Řekněte nám to co nejstručněji. Bydlíme totiž v Grandu a zavírají tam v jednu hodinu. Dostat se tam potom znamená zazvonit na nočního vrátného a raději bychom na sebe neupozorňovali. Nějaký všetečka by mohl přemýšlet, proč jsme zůstali tak dlouho venku hned náš první večer tady.“

„Takže jste právě dorazili?“

„Vlakem v šest hodin,“ řekl Bertie.

„Bez letadla se musíte cítit jako bez rukou.“

„Ještě nám zbývají nohy,“ usmál se Biggles.

Von Stalhein přistoupil k oknu a několik vteřin se díval dolů do dvora a pak zatáhl chatrnou záclonu.

Vrátil se a zapálil zbytek svíčky v levném železném svícnu, který postavil na židli.

„Můžete si zakouřit, máte-li chuť,“ řekl. „Často tu v noci kouřím, když nemohu spát. Jistě se divíte, proč pracuji ve vinárně.“

„To tedy ano,“ potvrdil Biggles.

„Hned se k tomu dostaneme,“ slíbil von Stalhein.

„Abych vám věci ujasnil, bude lépe, když začnu od začátku.“

VON STALHEIN VYSVĚTLUJE

5

„Především jsem vám dlužen omluvu, že jsem zmizel a neřekl jsem vám, že odjíždím a ani kam jedu,“ začal von Stalhein. „Předpokládám, že jste to uhodl.“

„Samozřejmě,“ řekl Biggles.

„Jednal jsem tak z dvou důvodů. Předně jsem vás nechtěl zatáhnout do nebezpečného podniku. Za druhé jsem si myslel, že bych tu záležitost mohl vyřídit sám a příjemně vás překvapit, až bychom vás přišli s Marií navštívit. A to by se mi bylo podařilo, nebýt shody náhod.“ Von Stalhein se ponuře usmál.

„Vím, že to je běžná chyba lidské povahy vinit z neúspěchu nešťastnou náhodu, když je to ve skutečnosti vlastní vina,“ pokračoval, „ale myslím, že budete souhlasit, až vám řeknu co se přihodilo. Prostě mi to tu nevycházelo skoro od té samé chvíle co jsem dorazil do Mýtovic. Sem jsem se dostal bez obtíží. Jel jsem co nejlevněji. Vlakem přes Švýcarsko a Rakousko a konečně turistickým autokarem, ale i tak jsem vyčerpал téměř úplně všechny svůj kapitál. No, prostě jsem dorazil do města a měl jsem v kapse sotva dvacet liber. Musel jsem si tedy najít levné bydlení. Blízko nádraží jsem objevil malý hostinec, penzión „U Šumaře“, připadalo mi, že vyhovuje naprosto mé potřebě,“ pokračoval von Stalhein. „Ubytoval jsem se tam a vydal se nenápadně zjišťovat, kde bydlí Janisova rodina.“

„Nemohl jste to vyhledat v telefonním seznamu?“

„To bylo první co jsem zkusil, ale jméno Janis jsem tam vůbec nenašel. Teď vím proč – ale k tomu se ještě dostanu. Jednoho dne jsem se vracel po bezúspěšném pátrání do penziónu. Před vchodem mě někdo položil ruku na rameno. Otočil jsem se a stál jsem tváří v tvář muži, kterého jsem znal z tajné služby. Jmenuje se Hans Reinhardt. Nic horšího se mi nemohlo stát. V Německu bych byl čekal, že narazím na někoho kdo mě zná, ale tady ne. V tu chvíli jsem si přál, aby byl někde v pekle. Neměl jsem ho nikdy rád a věděl jsem, že on mne také ne. Býval kdysi služebně mladší a často jsem ho musel pokárat pro lajdáctví a neschopnost.“

„Pro koho ten člověk pracuje dnes?“ vložil se Biggles.

„Řekl bych, že je agentem komunistické tajné policie. Ovšem mohl by být i agentem KGB. Řada našich lidí, aby se vyhnula trestům, přeběhla na konci války nebo okamžitě po ní na druhou stranu. Reinhardt je sudetský němec a tak mluví stejně dobře česky jako německy. Tak přišel policii dvojnásob vhod.“

„Jak vypadá, pro případ, že bych na něho narazil?“

„Je to malý vychytralý muž, ve tváři bledý, s prořídlymi pískově světlými vlasy Má ustupující bradu takže vypadá jako slaboch. Tím se ale nenechte mýlit; má mozek ostrý jak břitva. Až moc.“

„Co říkal?“

„Přirozeně se mě zeptal co pohledávám v Mýtovicích. Musel jsem najít nějaký důvod a tak jsem mu řekl první co mě napadlo, že jsem skoro bez peněz a že hledám práci. To mělo zvláštní výsledek. Nevěřil jsem, že to myslí vážně, ale řekl mi, že se právě vrací z vinárny Savoy na hlavní ulici. Je tam prý vývěska, že

mají v orchestru volné místo pro houslistu. Mohl bych se o to ucházet.“

„Vy hrajete na housle?“

„Ano.“

„To jsem nevěděl.“

Von Stalhein se pousmál. „Nikdy jste mi neposkytl příležitost předvést vám co umím. Tak jak jste se o mne zajímal, mi jaksi znemožňovalo nosit s sebou housle. Ale Reinhardt to věděl. Kdybych se o místo nezajímal, mohl by si říkat proč. Rozhodl jsem se, že je to jediná možnost. Požádal jsem o místo, a jak víte dostal jsem ho. Je vám jasné, že můj problém byl, že jsem nevěděl co Reinhardt dělá. Zeptal jsem se ho, ale on mi pouze řekl, že pracuje.“

„A neřekl pro koho?“

„Ne.“

„Věděl, že jste byl odsouzen na doživotí na ostrov Sachalin?“

„To byla pochopitelně první myšlenka, která mi prolétla hlavou. Jestliže to věděl, nezmínil se o tom. Mohl mít k tomu důvod.“

„Jaký?“

„No, kdybych věděl, že to ví, mohl bych dostat strach a uprchnout. Jestliže pracuje pro československou nebo sovětskou tajnou službu bude potřebovat čas, aby si o mně všechno zjistil. A tak nade mnou pořád visí Damoklův meč. Může spadnout každou chvíli. A kdyby nás spolu viděli spadl by také na vás.“

„Myslíte, že by vás, Němec Němce, udal?“

„Mohl by, byla by to pro něho příležitost vyřídít si staré účty. Když jsme se rozešli hodně jsem o tom samozřejmě přemýšlel a došel jsem k závěru, že mě podezírá, ale nic konkrétního neví. Jsem si naprosto jist,

že kdyby věděl, že jsem uprchl ze Sachalinu byl bych do hodiny zatčen. Možná, že jen čeká až dostane o mne zprávu.“

„Ale skutečnost, že jste zatčen nebyl, je dobré znamení, ne?“

„Jen do jisté míry. Je možné, že o mně vědí pravdu a lidé z bezpečnosti se teď snaží zjistit co mě sem přivedlo – pro koho pracuji a jaké je mé poslání. Proto mě možná sledují.“

„Jak dlouho tu jste?“

„Tři týdny. Naneštěstí, tak jak se věci mají, se neodvážuji pátrat dál po Marii, protože by okamžitě zjistili to co chtějí vědět. A ze zkušenosti mohu říci, že by to neskončilo jinak než velkým malérem.“

„V situaci ve které jste, víceméně bezmocný, neuvažoval jste o tom vrátit se do Anglie?“

„Nemohu se vrátit domů ani kdybych chtěl.“

„Proč ne?“

„Nemám peníze na cestu. Co jsem měl o to jsem přišel. To je důvod, chcete-li znát pravdu, proč jsem vám poslal tu pohlednici. Myslel jsem si, že pochopíte, že mám potíže.“

„Co se stalo s vašimi penězi?“

„Byl jsem okraden a to byla moje další neuvěřitelná smůla. Stalo se to takhle. Vydal jsem se pátrat po Marii. Měl jsem obavy, že mohu být každou chvíli zatčen, nebo odveden na policejní velitelství k výslechu. Říkal jsem si, že by nebylo rozumné mít všechny peníze u sebe, protože to by okamžitě prozradilo mou lež, že jsem bez peněz. Nechal jsem si u sebe jen malé množství a zbytek uložil mezi kapesníky do svého zavazadla. Když jsem se vrátil,

peníze byly pryč. Prohlédl jsem si své zavadlo a viděl jsem, že se v něm někdo přehraboval.“

„Reinhardt? Věděl, že bydlíte v penziónu?“

„Viděl mě odcházet a tak si to asi domyslel. Ale třeba to byl obyčejný hotelový zloděj. Nemohl jsem v té věci nic dělat. Kdybych krádež ohlásil upozornil bych na sebe policii a to jsem přirozeně nechtěl. Bez peněz jsem byl zase v bryndě. Jak jsem měl žít? Pak jsem si vzpomněl co mi řekl Reinhardt o volném místě houslisty ve vinárně Savoy. Prokázal mi tím laskavost. Jak jsem vám říkal, přihlásil jsem se a to místo dostal. Mzdu mám sice nízkou, ale stravu mám zadarmo a jak vidíte střechu nad hlavou také. Ten den, co jsem nastoupil, se na mne poprvé usmálo štěstí, od té chvíle, co jsem sem přijel. Dozvěděl jsem se něco o Marii. Nikdy jsem nepřestal pátrat po jakékoliv informaci o ní, nebo její rodině, ale bezvýsledně. Už jsem si skoro zoufal. Je to zvláštní, jak se někdy věci vyvinou. Jednou jsem hovořil se starým mužem, který hraje v orchestru na piano. Je to příjemný starý chlapík. Zeptal jsem se ho nenápadně, jestli někdy neslyšel o rodině Janisových. Jeho chování se okamžitě změnilo. Vypadal trochu vyděšeně a chtěl vědět proč se ho na to ptám. Odpověděl jsem jako by to nebylo nic důležitého, že za války jsem sloužil pod důstojníkem jménem Janis, který pocházel z Čech.“

Biggles souhlasně pokýval. „Pěkná práce.“

„No, brzy se ukázalo, že jsem uhodil hřebík na hlavičku. Myslím si, že se ten muž rozhovořil jen proto, že byl v srdci Čechem tak jako rodina Janisových.“

Biggles naslouchal se vzrůstajícím zájmem. „Pokračujte. Co vám řekl?“

„Řekl, že Janisovi žili na zdejší zámku.“

Bertie se vložil. „*Na zámku!* Na opravdovém zámku?“

„Ano.“

„Máme tomu rozumět tak, že Marie žije *na zámku*?“

„Nepochybně. Zámek patří rodině Janisů a v dopise mi Marie psala, že se mi ozývá z bývalého domova. To může sotva znamenat něco jiného.“

„To můžeme snadno zjistit,“ prohlásil Biggles. „Zítra tam půjdeme a poptáme se.“

„To je přesně to co udělat nemůžete,“ řekl von Stalhein.

„Proč ne?“

„Zámek je strážěn. Nikdo se k němu nesmí přiblížit. Je tam stálá hlídka.“

„A důvod?“

„Nemám nejmenší tušení. Můj informátor, starý pianista, to nevěděl. Jediné co mi řekl bylo, že byl takový rozkaz vydán. Byl nervózní už jen proto, že o tom mluvil a já jsem se ho musel vyptávat opatrně. Jsem si jist, že kdyby byl tušil, že se vyptávám s určitým úmyslem, byl by se stáhl jak hlemýžď do ulity. Jsem rád, že teď vím právě tolik co on, ale trvalo mi celé dny než jsem to z něho dostal.“

„Takže to je opravdu zámek?“

„Ano. Byl v držení dlouhé linie baronů. Mariin otec byl poslední. Syny neměl a Marie pravděpodobně zámek zdědila.“

Bertie se vložil do rozhovoru. „Zámky – dívky v nebezpečí, to vypadá jako v pohádce.“

„To je vedlejší,“ vpadl netrpělivě Biggles. „Kde je ten zámek, co o něm víte?“

„Na samém konci hlavní ulice je most přes rameno řeky. Za mostem se silnice stáčí doleva, podél břehu řeky. Po osmi set metrech, po pravé straně začíná stezka, která stoupá lesem ostře nahoru až k zámku. Tam končí. Kdysi to byla hlavní přístupová cesta, ale po léta byla málo užívána a tak předpokládám, že je zarostlá. Alespoň mi to tak ten starý muž popsal. Prošel ji před rokem, když se projížděl na kole podél řeky.“

„Je zámek z cesty vidět?“

„Nevím. Nechtěl jsem na něho příliš naléhat, ale řekl mi, že to je pěkné místo, vysoko nad řekou s výhledem do širého okolí. Na jedné straně sráz spadá prudce dolů, na plochý břeh řeky. Dovedu si to představit. Taková místa byla vybírána pro zámky a hrady, možnost obrany byla důležitým faktorem.“

„Vy jste ho neviděl?“

„Neodvážil jsem se tam vydat. Jestliže mě celou dobu sledují, a jsem si jist že ano, jakýkoliv můj pokus dostat se k zámku by mohl být podezřelý. Jsem toho názoru, že jsme ve slepé uličce.“

„Já nechápu jednu věc,“ řekl Biggles s údivem. „Jestliže byl zámek uzavřen a je hlídán, jak jste říkal, pak k tomu musí být důvod. Někdo ho jistě zná. Někaké dohady nebo zvěsti musely proniknout mezi místní obyvatele. Věděl něco o Marii?“

„Neřekl bych. Jednou jsem si troufl natolik, že jsem řekl, že pokud vím, plukovník Janis měl dceru. Zapátral v paměti a odpověděl mi, že ano, že to je pravda, ale nic o ní nevěděl.“

„Proč byl zámek podle jeho soudu uzavřen veřejnosti?“

„Z politických důvodů. To bylo jeho kratičké vysvětlení. Okupace Československa Hitlerem samozřejmě postavila Čechy proti Němcům. Když vypukla válka, bojovali na straně spojenců. Když jste válku vyhráli, většina Němců usedlých v Československu byla vysídlena a jejich majetek zkonfiskován. Baron Janis byl německého původu.“

„Ten ale padl ve válce. Jak je možné, že dovolili jeho dceři Marii tu zůstat?“

„V tom je právě ten háček. Janisova rodina měla německou krev, to je pravda, ale žila v Čechách tak dlouho, že z mnoha praktických důvodů s Čechy splynula. A co je důležité, Marie byla ze smíšeného manželství. Její matka byla Češka.“

„Nabízí se i jiný důvod,“ řekl zamyšleně Biggles. „Marie byla tajnou agentkou a Rusové měli zájem na jejím vytěžení a získání pro spolupráci s KGB.“

„A Marie odmítla,“ vložil se do rozhovoru Bertie.

„Prostě a jednoduše řečeno, dostala domácí vězení,“ dokončil myšlenku Biggles.

„Souhlasím. To vysvětluje zákaz přístupu do zámku a hlídky kolem,“ řekl von Stalhein.

„Zdá se mi to složité.“ Biggles zavrtěl hlavou. „Mám pocit, že zámek může být hlídán i z jiného důvodu. Budeme muset zjistit celou pravdu.“

„Ale jak?“

„Půjdeme do zámku.“

„Zbláznil jste se?“

„Možná, ale když budeme chodit po ulicích tak Marii sotva najdeme. Říkal jste, že její otec už zemřel. Víte o nějakém jiném příbuzném, který by mohl na zámku bydlet?“

„Ne. O nikom takovém jsem neslyšel. Jak se chcete dostat do zámku?“

„Jako turisté, kteří obdivují historické památky. Ale dřív než to uděláme, musíme podpořit důvod proč tu jsme. Jak víte údajně za obchodem. Nakoupit skleněné zboží pro jeden londýnský obchod. Navštívíme zdejší továrnu hned zítra.“ Biggles se podíval na hodinky a vyskočil. „Sakra! Podívejte se kolik je. Honem, než nám zavřou. Musíme se opět sejít. Kdy se vám to hodí?“

„Zítra večer. Stejně místo, stejný čas. Budu „v práci“.“

„Dobře. Pojd', Bertie, padáme.“

„Dávejte pozor až odtud budete odcházet.“

„Dáme. Nechod'te ven. Cestu najdeme. Nebo musíme dolejší dveře zamknout?“

„Ne. Zamykám dveře do dvora jenom když jdu pryč.“

„Oukej. Tak zítra.“

Biggles otevřel tiše dveře a několik vteřin zůstal nehybně stát. Neslyšel žádný zvuk, začal scházet schody, dole počkal na Bertieho a teprve pak otevřel dolejší dveře. „Nemluv,“ řekl ještě než je otevřel. Pak naslouchal a pátral očima ve tmě. Teprve pak vykročili. Pokud mohli soudit byl dvůr prázdný. Klenutým průchodem vyšli na ulici. Nikoho nepotkali. Na hlavní ulici bylo jen pár chodců. Vydali se spěšně k hotelu. Dorazili ke vchodu právě ve chvíli, kdy se vrátný chystal dveře zamknout.

PRŮZKUM

6

Následujícího rána vypadalo všechno zdánlivě normální. Když Biggles po snídani vyšel ven podívat se po taxíku, byl naprosto jist, že nejsou sledováni. A i kdyby byli nevádilo by to, neboť se chystali na zcela legální obchodní jednání: šli navštívit sklárnu ve městě.

Vzhledem k tomu, že toto nehrálo zásadní roli v jejich opravdovém poslání, není třeba návštěvu sklárny popisovat do detailu. Byli velice srdečně přijati a za jiných okolností by prohlídku sklárny skutečně vychutnali. Ve výstavní místnosti Biggles zakoupil několik vzorků barevného skla a poznamenal si další, které ho zaujaly. Později v kanceláři zaplatil Biggles zálohu a zařídil, aby bylo zboží odesláno do Anglie.

Potom, protože nechtěli dále marnit čas, chystali se odejít. Ale jejich hostitelé o tom nechtěli ani slyšet a trvali na pozvání na oběd. Odmítnout takovou pohostinnost by bylo neslušné a tak přijali.

Bylo to příjemné posezení, byť trochu dlouhé, ale nakonec užitečné; když Biggles nadhodil, že by rádi viděli okolí města, dříve než se vrátí domů, obchodní ředitel jim dal okamžitě k dispozici vůz se šoférem. „Musíte určitě vidět alespoň něco z našeho krásného okolí,“ prohlásil.

Biggles přijal nabídku bez zaváhání, neboť to dodávalo jejich výletu určitý oficiální ráz pro případ, že by se někdo zajímal o jejich pohyb.

„Slyšel jsem, že tu je jedna opravdu nádherná cesta podél řeky, sjíždí se prý na ni z mostu na konci města,“ přispěchal s návrhem.

„Údolí je překrásné,“ byl ubezpečen. „Za tak nádherného podzimního dne jako je dnes, barvy lesa jsou nejzářivější.“

Teprve po třetí hodině se rozloučili. Poslední Bigglesova slova, když si potřásali s jejich hostiteli rukama, byla zvolena tak, aby zdůvodnila velice důvěryhodně skutečnost, že se ještě v Mýtovicích zdrží; řekl, že dříve než odjedou domů, přijdou se ještě jednou podívat do výstavní místnosti.

„Dobře zahrané,“ pochválil Bertie, když si sedali do velké limuzíny s továrním šoférem za volantem. „Skvělý nápad.“

Biggles se usmál. „Člověk se musí vždycky chopit příležitosti. Dělá to život lehčím.“

Krása krajiny, když přejeli most a vydali se dolů údolím řeky, byla taková jak před tím slyšeli. Jejich hostitelé nepřeháněli. Po suchém létě byla nyní voda v řece nízká a tekla prudce mělkým řečištěm pokrytém valouny. Jen v zátočinách řeka ztmavla, vznikaly tam zřejmě tůňe a voda byla hlubší.

Na silnici nebyl téměř žádný provoz. Osobní auto, jeden nebo dva nákladní vozy naložené cukrovou řepou a jeden autobus.

Bertie se dotkl Bigglese, aby si všiml pruhu řepného pole za korytem řeky. „Myslíš si to co já?“ zeptal se ho tiše.

„Možná,“ odpověděl Biggles. „Zahlédl jsem jedno nebo dvě místa, kde by se dalo po sklizni s letadlem přistát.“

Dál už o tom nemluvili.

Řidič dostal zřejmě instrukce, aby jel pomalu. Občas, když projížděli obzvlášť krásnou scenérií, upozornil je. Biggles začal věnovat větší pozornost pravé straně silnice než řece. Zalesněný svah prudce stoupal. Konečně spatřil to co hledal, a šťouchl do Bertieho. Stromy se tu rozestoupily a vytvořily jakousi cestu. Na jedné její straně stál kamenný sloup a stejný ležel i na protější. Kdysi do nich byla zřejmě zavěšena vrata, ale po těch nebylo ani stopy. Kousek dál byly zříceniny domku, snad domku hlídače, teď už v troskách, na kterých ležel vyvrácený strom.

Nikdo tam nebyl. Alespoň nikoho neviděli. „Musí to být tady,“ zašeptal Biggles. Bertie přikývl.

Biggles nechal šoféra jet ještě asi o půl kilometru dál a v široké zatáčce, ze které se otvíral okouzlující výhled, zaklepal na skleněnou přepážku mezi nimi a šoférem.

Muž pomalu zastavil, vystoupil a otevřel zadní dveře.

„Zůstaneme tu chvíli a vrátíme se pěšky,“ řekl mu Biggles a dal mu pěkné spropitné. Šofér si sedl zpět za volant, otočil auto a odejel směrem odkud přijeli.

„Oukej,“ řekl Biggles, posadil se na nízkou zídku nad řekou a zapálil si cigaretu. „Teď jsme sami a můžeme podnikat co chceme.“

„Po pravdě řečeno, starý brachu, krajina je tu opravdu nádherná,“ řekl uznale Bertie.

Biggles souhlasil, ale dodal, že není v náladě obdivovat přírodní krásy.

„Nějaký mladík támhle chytá ryby,“ poznamenal Bertie. „Všiml jsem si ho.“

„Nemusíš si dělat starosti. Nic nechytí,“ řekl Bertie.

„V řece jsou určitě ryby.“

„Nepochybně. A pokud se nemýlím, tak tam zůstanou. Strávil jsem hodiny pozorováním rybářů v naději, že jednou uvidím někoho jak vytahuje rybu. Nikdy jsem neviděl.“

Biggles se zasmál. „Ryby asi věděly, že se díváš. Ale to nic. Mám pocit, že ten mladík by nám mohl leccos povědět. Jen se dívej.“

Chlapec, s prutem v ruce, právě krácel po druhé straně podél dlouhého, a soudě podle toho jak se tam voda čerila, i mělkého pruhu řeky. Bylo nepravděpodobné, že by tam byly jakékoliv ryby, ať malé či velké

„Na co čekáme?“ chtěl vědět Bertie. „Co si myslíš, že ten hoch zamýšlí?“

„Jestliže chce chytat ryby v hluboké tůni v příští zátočině, bude muset přejít na naši stranu – to znamená přebrodit.“

A to se opravdu stalo. Mladík se otočil a přebrodiv řeku, nejprve k písčitému ostrovu uprostřed a pak k silnici. Nikde mu voda nesahala ani po kolena. Když došel k tůni, začal zase rybařit.

„Skvělé,“ řekl Biggles. „Jsou tu místa kde je možno řeku přebrodit, například tady.“

Bertie se díval překvapeně. „Budeme se brouzdat?“

„Ne teď. Ale budeme muset, jestliže se budeme chtít dostat k polím, která jsou na druhé straně. Je dobře vědět, že to je možné. Tady žádné místo kde by se dalo přistát nevidím.“

„Aha! Už mi to došlo.“

Biggles se zvedl ze zídky. „Pojď, vrátíme se.“

„Půjdeme nahoru po cestě kterou jsme minuli, když jsme jeli sem?“

„Samozřejmě. Proto jsme tady.“

„Není to trochu riskantní?“

„Teď právě musíme začít riskovat.“

„Jestliže je to co nám Erich říkal pravda, pak nás hlídky zastaví.“

„A v tom případě se nám alespoň potvrdí, že je zámek strážěn. Bylo by dobře se o tom definitivně přesvědčit.“

„A nechat se kvůli tomu zatknout.“

„Dva hloupí turisté, kteří se jen zatoulali a sešli z cesty? Mohou nám vynadat, ale pochybuji, že by šli tak daleko, aby nás zatkli. A kdyby to udělali, dostali bychom se třeba do zámku a to by mi vyhovovalo.“

„To jsem si myslel. Nebylo by dobře ohlásit se na nejbližším britském konzulátu, aby věděli že tu jsme?“

„K čemu by to bylo?“

„No, kdybychom zmizeli, nebo se nám něco přihodilo, pátrali by po nás – jistě chápeš co tím myslím.“

„Předpokládám, že nejbližší britský úřad je v Praze a tam se nemáme čas vypravit. Jestliže jseš nervózní...“

„Počkej, počkej, starý brachu, přece mě znáš,“ protestoval Bertie. „Jen jsem to považoval za zcela rozumné dát někomu vědět, že tu jsme.“

„Možná, že máš pravdu, ale protože jsme sem přijeli zcela o vlastní vůli, raději bych se spoléhal sám na sebe a nezpůsobil jiným lidem spoustu problémů.“

„Dobrá, když si to myslíš takhle.“

„Pospěšme si.“

Vykročili rázně po cestě, a upozorňovali jeden druhého na místa, kde plochá dolejší část údolí dávala možnost přistát s letadlem. Za první zátočinou se Biggles zastavil a tiše hvízdal. „Hrome! Podívej se na tohle. To je nádhera,“ řekl hlasem plným obdivu.

Také Bertie se zastavil, aby se podíval. Vykulil oči. „To snad nemůže být skutečnost,“ vydechl.

Nad nimi se tyčily, na výběžku skály, šedé budovy zámku.

„Tak tady to je,“ pokračoval Bertie. „Neuvěřitelné. Předpokládám, že to je náš zámek.“

„Sotva by tu byly blízko sebe dva stejné zámky.“

„Opravdu si myslíš, že Marie tam je?“

„To je to co chci vědět. Jestli není – nebudeme tu marnit čas.“

Bertie řekl rozmrzele. „Napadá mě, že i kdybychom se dostali dovnitř, mohlo by trvat týden než bychom tam našli Šípkovou Růženku – kdyby tam byla.“

„Můžeme se sem vrátit v noci. Osvětlené okno nám napoví, která místnost je obývána.“

„Není se co divit, že bratři Grimmové psali pohádky o strašidelných zámcích, o lesních mužíčcích, o vězněných dívkách a o čem všem ještě.“

Biggles se usmál. „Nepochybně navštívili hodně podobných končin. A nezapomeň, že mimo krásného prince a Šípkové Růženky, věděli toho také hodně o čarodějnicích, kouzelnících, obrech-lidožroutech, skřítcích a podobných nežádoucích bytostech.“

„Jak se s tím vším seznámili?“

„Projeli celou Střední Evropu a sbírali stará lidová vyprávění, která matky vyprávěly svým dětem, aby nemyslely na žádné neplechy.“

„Věřili opravdu těm pohádkám?“

„Samozřejmě.“

„Proč samozřejmě? Člověk by si myslel, že je máš rád.“

„Mám.“

„Přestaň si dělat legraci.“

„Jsem s nimi nadšen. Když za mnou přijdeš s dobrou pohádkou, nikdy nepochodíš špatně. Otevři knížku na první stránce, začni číst a odstartuješ jako raketa, „Za dávných časů...“ Nemusíš vůbec zahřívat motor. Ať se stane co se stane, víš, že to nakonec vždycky dobře dopadne. Stará čarodějnice dostane pořádně na frak a krásný princ a jeho láska žijí spolu šťastně až do smrti. Co chceš víc?“

„Dobře, ale budu moc překvapen, až se vplížíme do toho zpropadeného zámku a nenarazíme na nějakého draka.“

„V takovém případě bychom prostě zapískali na naši pohádkovou dobrodějku. Nebud' zachmuřený. Jdi a kup si kouzelný proutek.“

Bertie se zasmál. „Ale jdi.“

Biggles povzdechl. „Problém dnešního světa je v tom, že dnes už nikdo ničemu nevěří.“

Zatím, co se takto napůl humorně a napůl vážně bavili, vrátili se k troskám kdysi vznešeného vjezdu na zámeckou příjezdovou cestu. Nikde nikdo. Žádná auta na silnici. Obrátili se směrem k zámecké cestě, ale počkali ještě několik minut, aby se ujistili, že je nikdo nepozoruje. Teprve potom vykročili po strmě stoupajícím terénu.

Už měli za sebou značný kus cesty, když narazili na nečekanou překážku. Zpoza stromu vystoupila postava

malého muže, širokého v ramenou, s nohama tak křivými jakoby se narodil na koni. Silně kulhal, měl jednu nohu nepochybně kratší. Z širokého plochého obličejce hustě zarostlého vousem mu trčel nos připomínající zoba orla. Měl na sobě obnošený zelený oblek s mosaznými knoflíky, něco na způsob uniformy. Na plstěném klobouku měl chomáč barevných per. Černé boty mu sahaly až ke kolenům. Nesl pušku a těsně za ním šel, pro celkový dojem nezbytný, velký černý pes, který cenil tesáky.

„No, že jsem to říkal,“ vydechl Bertie. „Sám čaroděj Oz.“

„Kam jdete?“ zeptal se muž nepřívětivě.

„Nerozumíme,“ řekl Biggles anglicky.

Muž na něho nechápavě pohlédl.

„Zkus to německy,“ radil Bertie. „Chce asi vědět co tu děláme.“

„Vyšli jsme si na procházku,“ řekl Biggles německy a tvářil se nevinně.

Muž zareagoval a spustil plynou němčinou: „Mohl jsem vás zastřelit a kdybych býval pustil psa mohl vás potrat. Co tu chcete?“

„Jdeme na zámek, který jsme viděli ze silnice.“

Muž natáhl ruku. „Máte propustku?“

Biggles mu nabídl svůj pas.

Muž si pozorně prohlížel fotografii v pase a srovnával ji s Bigglesovým obličejem. „Tak Angličané“, řekl už klidněji.

„Ano.“

Muž vrátil pas a ukázal zpět na pěšinu. „Vraťte se. Je to soukromý pozemek.“

„Litujeme,“ řekl Biggles. „Jsme cizinci a tak jsme to nevěděli. Je nějaká možnost jak zámek navštívit?“

„Ne.“

„Žije tam někdo?“

Muž neodpověděl a jen ukázal rukou, aby už šli. Biggles a Bertie se obrátili jako dva malí školáci chycení na třešních.

Zastavili se až u silnice, kde si Biggles sedl na vyvrácený sloup a zapálil si cigaretu. „Chvíli si tu odpočineme a zjistíme jestli nás někdo pozoruje,“ rozhodl.

„Takže zámek *je* hlídán,“ řekl Bertie a sedl si vedle něho.

„Zřejmě, ale nikoliv takovými strážemi jak jsem čekal. Chlapík, který nás zastavil nebyl ani lesník ani hajný. Možná používají občanské hlídky, které rekrutují z lidí, kteří to tu znají. Nicméně vypadal jako slušný člověk. My jsme konec konců vstoupili na cizí pozemek a on nedělal nic jiného než plnil svou povinnost. Zajímavé je, že nám neodpověděl na otázku zda někdo v zámku žije.“

„To je pravda.“

„Proč by hlídali neobydlené místo? Podívej se na pěšinu. Tam kde je půda změkklá, jsou stopy kol.“

„Mohl by to být vůz, který vozí jídlo hlídce?“

„Nákladní vůz plný potravy by byl sotva nutný pro jednu osobu – muže, který nás zastavil.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne, není tu sám. Dobře, víme co jsme přišli hledat a tak pojďme.“

„Jdeš špatným směrem,“ upozornil Bertie.

„Vracím se kousek po silnici, abych se znovu na zámek podíval.“

„Proč?“

„Je nepravděpodobné, že bychom mohli jít nahoru po příjezdové cestě. Kdykoliv bychom se o to pokusili tak by nás někdo zastavil. Můžeme se tam dostat jedine přímo nahoru lesem ze silnice.“

„Nahoru po tom strmém srázu?“

„Neříkal bych sráz. Byl by to ostrý výstup, to připouštím, ale jestliže se tam dokáží zachytit stromy, tak my bychom měli také. Pochybuji, že by na té straně byly postaveny strážě.“

Vrátili se do zatáčky odkud bylo zámek vidět. Biggles si ho pečlivě prohlížel. Pak se zadíval na břeh nad řekou, otočil se a řekl: „To jsem potřeboval vědět. Vrat'me se do hotelu. Máme alespoň co říci Erichovi až ho dnes večer uvidíme.“

POTÍŽE VE VINÁRNĚ SAVOY

7

Krátce před jedenáctou hodinou večer vešli Biggles a Bertie do vinárny Savoy, aby tam strávili čas až do půlnoci. Proplekli se mezi početnými večerními návštěvníky a našli si místo u stolku pro dva.

První věc, které si všimli bylo, že von Stalhein nebyl na svém obvyklém místě v malém orchestru. Ten sice hrál, ale bez houslisty. Neshledávali na tom nic zvláštního a Biggles nebyl nikterak znepokojen.

„Musel si nejspíš pro něco dojít,“ prohodil, když si sedali. „Jistě bude za minutu nebo dvě zpátky.“

Von Stalhein se nevrátil za minutu nebo dvě, ba ani za několik minut. Teprve když nepřišel ani za půl hodiny, začalo být na Bigglesovi vidět, že mu to dělá starost „Kde může být?“ zamručel.

„Možná, že má dnes volno,“ uvažoval Bertie.

„Ne, to nebude ono. Byl by nám to řekl.“

„Že by se rozstonal?“

„Doufám, že ho nezdrželo nic vážnějšího.“

Uběhla další čtvrt hodina. „Pochybuji, že přijde,“ prohlásil Biggles, který se nyní tvářil opravdu ustaraně. „Něco se stalo. Nelíbí se mi to.“

„Možná, že je ve svém pokoji.“

„To zjistíme. Vyjdi do dvora a podívej se jestli svítí. Kdyby byl doma, mělo by tam být rozsvíceno.“

„Oukey.“ Bertie odešel.

Byl pryč asi pět minut. „Nic, zhola nic,“ hlásil, když si znovu sedal na svou židli. „V pokoji je tma. Dolejší dveře jsou zamčené.“

„To znamená, že tu není. Říkal, že zamyká jen když jde pryč. Nevypadá to dobře. Viděl jsi někoho na dvoře?“

„Ani duši.“

Biggles potřásl hlavou. „Má potíže. Mohli jsme s tím počítat.“

„Co teď?“

Biggles chvíli přemýšlel. „Můžeme udělat jen jednu věc a to dodržet naši schůzku s ním a doufat, že se objeví.“

Upíjeli víno, čekali až odbije půlnoc; orchestr zahrál svůj poslední kousek a sbíral se k odchodu.

„Tak a jdeme,“ řekl Biggles a vstal.

Pomalou vyšli ven a zamířili do dvora. Ve dvoře se Biggles zastavil a ohlédl se. „Nevypadá to, že by nás někdo sledoval,“ řekl a vykročil dál.

Ve von Stalheinově okně byla tma. Dveře pod schody byly stále zamčené.

„Máme pořád ještě čas,“ pokračoval Biggles. „Počkáme tu.“

Přešli pomalu na místo, kde stáli minulou noc.

Nějaký muž si přišel pro zaparkované auto. Nastartoval a reflektory ozářily na chvíli dvůr. Když odejel, tma byla ještě černější. Na toalety přišli dva muži a opět odešli.

Minuty ubíhaly.

„Nevypadá to dobře,“ vydechl Bertie. „Nepřijde.“

Sotva to vyslovil ze stínu vedle nich se vynořila postava. Byl to von Stalhein. „Pojďte za mnou,“ zašeptal.

„Nedělejte hluk.“ Postupoval těsně podél zdi k zadnímu konci dvora, odkud zřejmě přišel.

Dvůr končil vysokou zdí, ale von Stalhein otevřel malá dřevěná vrátka a za nimi spatřili úzkou cestičku vedoucí k malému kostelu. Ocitli se na hřbitově. Nasvědčovalo tomu množství náhrobních kamenů.

„Co se stalo?“ zeptal se Biggles přiškrceně, když von Stalhein zavřel vrátka.

„Je mi to líto, omlouvám se, ale byla to pro mne jediná možnost jak se s vámi setkat.“

„Co se děje?“

„Dostal jsem vyhazov. Už nemám kde bydlet.“

„Vyhazov! Proč k sakru?“

„Nikdo mi neřekl proč, alespoň ne tak, abych tomu mohl uvěřit. Dnes ráno, když jsem přišel do práce mi šéf vyplatil mzdu, kterou jsem k dnešnímu dni vydělal a řekl, že lituje.“

„Uvedl nějaký důvod?“

„Když jsem se ho zeptal proč, prostě odpověděl, že si našel jiného houslistu.“

„To byla lež,“ prohlásil Biggles. „Dnes večer v orchestru žádný houslista nebyl.“

„Nevěřil jsem mu. Pochopil jsem, že jedná na příkaz. Měl jsem chuť jít do vinárny jako host, abych vám dal znamení, ale nakonec jsem se rozhodl, že bude lepší, když se k vám nebudu přibližovat.“

„Zcela správně. Někdo nasadil všechny páky, aby vás poškodil.“

„Obávám se, že to tak vypadá,“ řekl von Stalhein a vedl je do tmy za velkým tise, který rozprostíral své větve nad starým náhrobkem. Posadili se na břečťanem porostlý kámen.

„Kde teď bydlíte?“ zeptal se Biggles.

„Vrátil jsem se do hostince „U Šumaře.“

„Nebylo by lepší jít někam jinam?“

„To by nemělo význam. Zatím myslím, že jsem jim uklouzl, ale ať už budu bydlet kdekoliv, nebude jim trvat dlouho a najdou mě.“

„Zaráží mě jedna věc. Zřejmě vás podezírají, ale proč vás tedy nezatknou a měli by po starosti?“

„Jak už jsem myslím jednou řekl, vidím jen jeden důvod. Chtějí vědět co pohledávám v Mýtovicích. Doufají, že když mě nechají volně se pohybovat tak to zjistí.“

„Proč myslíte, že vás vyhodili?“

„Nemám peníze a oni to bezpochyby vědí. Domnívají se, že nedostatek peněz urychlí moji akci. Budu si muset najít jinou práci, ale obávám se, že i když se mi to podaří, nenechají mě tam dlouho.“

„S tím si nedělejte starosti,“ řekl Biggles. „Mohu vám nějaké peníze dát.“

„Když mě uvidí platit začnou se starat jak jsem k těm penězům přišel. Proto by nás neměli spolu vidět. Dali by si dohromady dvě a dvě a byl byste ve stejném maléru jako já.“

„Prohledali znovu váš pokoj v hostinci?“

„Pokud vím, ne. Mohou to ovšem kdykoliv udělat. Byl někdo ve vašem pokoji v hotelu Grand?“

„Myslím, že ne.“

„Buďte opatrní. Nenechával bych tam peníze. Kdyby vám je vzali, ocitli byste se v beznadějně situaci.“

„Co myslíte? Jakou roli v tom všem hraje Reinhardt?“

„To nevím. Ale jisté je, že mě někdo poznal. A jak jste na tom vy?“

„Zatím o nás nikdo neví. Dnes dopoledne jsme byli ve sklárně a koupili jsme tam pár vzorků. Lidé k nám byli velmi přátelští.“

„To oni jsou. Ale obrátili by, kdyby se na vás přišli vyptávat od policie. Nezapomínejte, že jste v zemi kde vládou komunisté. Všechno sleduje tajná policie. Je všude a všichni žijí před ní v hrůze. Když někdo zmizí, a to mi věřte, že se lidé ztrácejí, nikdo se neodvážá se na něco ptát. Co ještě jste dneska dělali?“

„Viděli jsme zámek.“

„To jste se odvážili víc než bych čekal. Jak se vám to podařilo?“

„Viděli jsme ho jenom ze silnice, ale stačilo to, abychom si udělali představu o tom jak je velký. Jeden z ředitelů sklárny nám dal na odpoledne laskavě k dispozici auto i se šoférem, abychom si mohli prohlédnout okolí. Vybrali jsme si přirozeně cestu podél řeky. Viděli jsme hodně. Poslali jsme pak auto zpět a vrátili se pěšky. Doufali jsme, že cestou něco zjistíme. Moc úspěšní jsme nebyli.“

„Copak?“

„Chtěli jsme se vydat po staré příjezdové cestě k zámku, prostě tak, jako zbloudilí turisté. Moc daleko jsme se nedostali. Zastavil nás muž s puškou a poslal nás zpět.“ Biggles popsal jejich výpravu do zakázaného lesa.

„A co zamýšlíte dál?“

„Dostat se do zámku.“

Von Stalhein mlaskl jazykem. „Poznal jsem na vlastní kůži, že máte pevné nervy, ale není tohle trochu moc odvážné?“

„Co jiného mohu dělat? Dokud nebudeme vědět, jestli Marie na zámku je nebo není, budeme jenom bezcílně tápat. To bychom tu mohli zrovna tak zůstat sedět. A nebo se vrátit domů.“

„Co tedy máte v plánu?“

„Nenazval bych to zrovna plánem, ale uvažuji o tom vyšplhat se nahoru k zámku ze strany od silnice. Doufám, že tak proklouznu strážemi. Potom bude záležet co zjistím, až se tam dostanu. Dál už to promyšlené nemám. Když nic jiného, prohlédnu si zblízka co nás tam čeká a co bychom měli překonat.“

„Jestli ta vaše neobvyklá schopnost dostat se do nepřístupných míst a zase ven se opět projeví jako naprosto úspěšná, a vy se spojíte s Marií, tak co dál?“

„Od ní se dozvím jaká je situace; proč tam je, jestli chce zámek opustit a další.“

„Vůbec si nedovedu představit jak byste ji chtěl dostat ze země.“

„Jedno po druhém. To budeme řešit jestli a kdy taková chvíle nastane. I o tom mám ovšem už nějaké představy, ale to by bylo nyní marnění času.“

Von Stalhein se stále tvářil pochybovačně. „Chcete se opravdu dostat do zámku?“

„Ano, pokud nenavrhnete jiný způsob jak zjistit, jestli tam Marie je.“

„Chcete abych šel s vámi?“

„Ne, díky. Bude lepší, když se budete držet stranou. Mohl byste se vrátit se smečkou policistů v patách.“

„Jak se tam chcete dostat?“

„Pěšky.“

„Kdy?“

„Dnes v noci samozřejmě ne. Je už pozdě. Nejspíš zítra.“

„No dobře. Přeji vám štěstí. Kdy a kde se zase sejdeme?“

„Proč ne zde, ve stejnou dobu, za dva dny. Když se neobjevíme přijďte opět další večer a další, dokud nepřijdeme – pokud ovšem neuslyšíte, že nás sebrali.“ Biggles vytáhl peněženku a vyndal z ní několik bankovek. „S tím byste se měl pár dní protlouct. A teď, můžeme se dostat z toho ponurého místa aniž bychom se vraceli přes dvůr?“

„Dovedu vás k brance vedoucí do ulice k vašemu hotelu. Tam bude lepší když se rozejdeme. Jen doufám, že až se příště uvidíme to nebude ve vlaku směrem na Sibiř.“

„Až nás příště uvidíte,“ opáčil vesele Biggles, „tak s trochou štěstí budeme mít zprávy o Marii. Pojd’me.“

OBTÍŽNÝ VÝSTUP

8

Byly tři hodiny odpoledne, počasí bylo pěkné, ale dusné. Biggles a Bertie opustili hotel a vydali se pěšky k zámku, či abychom byli přesnější, po cestě, která vedla lesnatým úbočím a strmými skalami, na kterých zámek stál. Poznamenejme, že Biggles z opatrnosti řekl recepčnímu v hotelu, že jdou navštívit přítele. Neměl (a to byla vskutku pravda) nejmenší představu o tom, kdy se vrátí. Zůstanou-li přes noc, nevzbudí tak žádné podezření.

Měli důvody vyrazit včas. Jeden z nich byl, že půjdou-li pomalu a budou se občas zastavovat a obdivovat krajinu, kdokoliv by je pozoroval se bude domnívat, že nemají žádný přesný cíl cesty. A Biggles si chtěl ještě jednou prostudovat za denního světla ostrý svah kopce, který měli slézt. Na několika místech byl obzvlášť příkrý a bylo třeba si ta místa dobře zapamatovat, aby se jim vyhnuli.

Rozhodli se začít s výstupem až za soumraku a to pouze tehdy, budou-li si jisti, že je nikdo nesleduje.

Všechno šlo dobře. Šli zvolna po silnici, často se zastavovali a dívali se na řeku tekoucí pod nimi po levé straně. Důvodem nebyl ani tak odpočinek nebo touha vychutnat krásný výhled, ale potřeba podívat se dozadu zda s nimi někdo nedrží krok. Žádné chodce nepotkali, ale jak se dalo čekat, jen několik aut a pár cyklistů. Také je předjel autobus, zřejmě veřejné dopravy.

A tak, okouněli a lelkovali z důvodů již výše uvedených a v šest hodin, ještě za plného denního světla, se dostali ke svému prvnímu cíli, zatáčce pod hradem. Chvíli poseděli na nízké kamenné zídce, která lemovala silnici nad řekou, aby uchránila neopatrné řidiče před pádem dolů do řečiště. Biggles se podíval několikrát zkoumavě na oblohu. „Rád bych se zmýlil, ale mám dojem, že se blíží bouřka, a dost rychle,“ poznamenal.

Když v obou směrech nebyl nikdo v dohledu, přešli silnici a uvelebili se v podřepu pod stromy, dostatečně daleko, aby je žádný ze silnice neviděl. Nebyl tam plot, žádná překážka; les končil přímo u silnice. Znovu čekali, pozorovali a naslouchali.

Biggles si zapálil cigaretu. „Myslím si, že to je dobré místo,“ řekl. „Každý kdo by nás sledoval by se tu musel objevit, aby zjistil kam jsme šli.“

Projelo několik aut, ale žádné se nezastavilo. Slunce zapadalo za vrcholky vzdálených hor za řekou a světla začalo ubývat. Stíny se dloužily a velký černý mrak, lemovaný zlatým světlem slábnoucího slunečního svitu postupoval nad údolí.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekl Biggles. „Jestli se rozhodne vypustit všechnu vodu co v sobě má, promokneme na kůži.“ Vstal. „Myslím, že bychom měli vyrazit. Čím dál se dostaneme, než bude úplná tma, tím líp.“

„Jsem pro,“ odpověděl Bertie.

Začali výstup. Biggles často měnil směr, aby snížil úhel stoupání a hledal nejsnazší cestu. Bylo to obtížné a proto pomalé, ale postupovali zdatně a zastavili se až když usoudili, že mají třetinu cesty za sebou. V lese bylo dusno a přivítali chvíli oddechu.

„Zatím to šlo,“ řekl Biggles. „Nezdá se mi, že by stráže patrolovaly na svahu jako je tento.“

„Raději bychom se neměli předčasně radovat,“ odpověděl Bertie. „Třeba na nás čekají nahoře.“

„Řekl bych, že to je víc než pravděpodobné,“ souhlasil Biggles. „Uvidíme.“

Soumrak pokryl údolí. Listnatou stěnou bylo vidět jen světlou stopu silnice. Nikdo po ní nejel.

Les se změnil v ponurý labyrint. Barvy potemněly a s nimi zmizela pohádková atmosféra, která měla hostit skřítky. Už nebylo téměř vidět. Šplhali od stromu ke stromu, drápali se nahoru, klouzali po vlhké půdě pokryté listím, chytali se vyčnívajících kořenů nebo nízkých větví. Náhle se Biggles zastavil a napolo otočil směrem dolů; zaslechl zvuk auta jedoucího velkou rychlostí.

„Někdo má naspěch,“ prohodil Bertie. „Skončí v řece jestli vjede takhle prudce do zatáčky,“ prorokoval Biggles.

„Přijíždí od Mýtovic.“

„Řekl bych, že to jsou dvě auta a jedou jakoby spolu závodila.“

Zůstali stát a snažili se, pokud to šlo, uhodnout co se dole děje.

Světla vzdálených reflektorů se odrážela na silnici, na zídce a na stromech, které se nakláněly z lesa. A tu, když se auta přiblížila, oba diváci ztuhli. Lesní ticho porušilo několik rychle po sobě jdoucích výstřelů.

„Co se to, u všech čertů, děje?“ zahučel Biggles.

„Nezdá se mi, že by se to týkalo nás,“ připojil se Bertie.

„Doufám, že máš pravdu,“ řekl Biggles ponuře, když začal samopal chrlít dávky v krátkých intervalech.

Následovalo skřípění brzd a prudký smyk, který skončil hlomozem plechu jakoby auto do něčeho narazilo a převrátilo se. Další zaskřípění brzd a kvílení pneumatik. Motory už slyšet nebylo, zřejmě obě auta zastavila. Ozýval se křik mužských hlasů. Na silnici se objevila světla. Někdo utíkal; bylo ale vidět jen pohybující se světla.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Bertie a na jeho hlase bylo znát znepokojení.

„Nemám zdání, ale nevypadá to na obyčejnou nehodu. Na auto, které jelo první někdo střílel a zasáhl ho. Nedovedu si vysvětlit proč by to mělo mít cokoliv společného s námi. Týká se to jen těch dvou aut na silnici.“

„Zdá se mi, že slyším nějaké lidi prodírat se lesem.“

„Asi něco hledají – nebo někoho. Raději se nebudeme hýbat, dokud se situace neuklidní.“

Zalehli a dívali se směrem k silnici; snažili se zachytit zvuk, který by byl klíčem k tomu co se přihodilo. Slyšeli vzrušený hovor, volání, ale protože slova nemohli pochytit, nemohli si udělat žádný závěr.

„Jestli hledají někoho v lese, mají malou naději, že ho najdou,“ poznamenal Bertie.

„Tohle zdržení je nepříjemné,“ odpověděl Biggles. „Ztrácíme čas.“

Trvalo dost dlouho než uslyšeli nastartovat auto a podle zvuku poznali, že se rozejelo zpátky do města. „Jsou pryč,“ oddechl si Bertie.

„Všichni asi ne. Mohli tu nechat hlídku. Raději ještě zůstaneme nějakou chvíli zticha. V té naprosté tmě se úplně tiše pohybovat nemůžeme. Prasklá větev nebo

kámen, který by se skutálel dolů by nás mohl prozradit. Nemáme tolik naspěch a tak bude lepší neriskovat.“

Seděli tiše. Čas ubíhal. V dálce zahřmělo. Nad horami se zablesklo.

„Blíží se bouřka ...“ začal Bertie, ale zarazil se, když mu Biggles položil ruku na paži.

„Poslouchej,“ jen vydechl Biggles. „Slyším někoho se pohybovat ... pod námi... blíží se po svahu.“

Praskla větvíčka.

„Nehýbej se,“ zašeptal Biggles.

„Pojďme.“

„Ne. Buď zticha.“

Zvuky se blížily. Neznámý několikrát uklouzl; praskly další větve a pak zaslechli těžké oddechování člověka na pokraji sil. Ozvalo se tiché zahvzdání. Neodpověděli na něj.

A další oddechování. Pak řekl hlas chrčivým šepotem: „Bigglesworthi. Jste tam?“

„Můj Bože!“ vyrazil ze sebe Biggles. „To je Erich.“ A tiše zahvzdal.

Nejisté, tápavé kročeje se blížily. „Kde jste?“ zeptal se von Stalhein.

„Tady. Trochu výš a víc napravo.“ Z posledních sil klesl von Stalhein vedle nich. „Co se to, u čerta, děje?“ zeptal se Biggles, nijak moc přátelsky.

„Povím vám to jen co popadnu dech. Nemáte náhodou jeden zbytečný kapesník?“

Biggles vytáhl svůj vlastní. „Jste zraněn?“

„Ne vážně. Jistě jste slyšeli srážku. Jsem trochu otřesen. Pár tržných ran a škrábanců. Nic vážného.“

„Vydechněte si. To stříleli po vás?“

„Ano.“

„Jen co se trochu vzpamatujete, všechno nám vyličíte, vypadá to, že se celý náš plán hrouť.“

„Obávám se, že pokud mne se týče, jsem ze hry venku,“ připustil von Stalhein hořce. „To co se stalo nemusím ani dlouze vysvětlovat. Až mě vyslechnete nebudete mě to mít za zlé. Byla to jedna z těch nepříjemností.“

„Povídejte,“ požádal Biggles. „Jste si jist, že jste v pořádku?“

„Dost na to, abych mohl mluvit. *Byl* bych dnes nešel ven, ale musel jsem si jít koupit něco k jídlu. Čekal jsem až bude skoro tma. Když jsem se vracel, byl jsem opatrný a podíval jsem se dolů do ulice kde bydlím. Dobře jsem udělal. Před hostincem stála skupina mužů. Reinhardt, který se byl zřejmě podívat jestli jsem doma, vyšel ven a začal hned rozestavovat muže tak, aby nikdo nemohl vejít. Bylo jasné, že čekají na mne. Na koho jiného. Pochopil jsem, že co se mne týká, všechno je ztraceno. Mohu pouze předpokládat, že Reinhardt dostal informaci na kterou čekal, a s ní rozkaz mě zatknout. Začal jsem ustupovat a první na koho jsem pomyslel jste byl vy. Kdybych byl zatčen nevěděli byste co se se mnou stalo a vaše snaha to zjistit, by vás přivedla do pasti.“

Biggles přikývl. „To se opravdu mohlo stát. Pokračujte.“

„V zatáčce do další ulice parkoval u chodníku vůz; obyčejný malý vůz. Seděl v něm starší muž. Ani chvíli jsem neuvažoval a donutil jsem ho vystoupit z auta. Pro mne to teď byla otázka života a smrti. Rychle jsem nastartoval a vyrazil k řece. Doufal jsem, že vás dohoním dřív než začnete šplhat nahoru k zámku, abych vám řekl co se přihodilo. Pak jsem chtěl přejít hranice, nebo se

alespoň dostat co nejbliž k nim. Počítal jsem, že mám náskok, ale brzy mi byli v patách.“

„Pochopitelně. Muž, kterému jste ukradl auto zavolał policii.“

„Nejspíš. Prostě když jsem se ocitl na silnici podél řeky, zjistil jsem, že mě pronásledují. Měli rychlejší vůz a dojížděli mě. Viděli, že nemám v úmyslu zastavit, a jakmile jsem byl na dostřel, začali pálit. Kulka mi roztrhla zadní pneumatiku a vůz se stal v té rychlosti neovladatelným. Narazil jsem do zídky, přeletěl přes cestu, vrazil do stromu na kraji lesa a auto se převrátilo. Měl jsem opravdu z pekla štěstí, nic vážného se mi nestalo. Podařilo se mi vylézt a udělal jsem jedinou věc, kterou jsem mohl udělat. Zmizel jsem v lese. Doufal jsem, že mě v té tmě nenajdou. Nebylo by to lehké ani za denního světla. Věděl jsem, že nejste daleko a pořád jsem věřil, že vás dostihnu.“

„Slyšeli jsme ten zmatek dole na silnici a čekali až utichne; dřív jsme se nechtěli vydat dál,“ řekl Biggles.

„No, a to je všechno,“ uzavřel von Stalhein. „Já jsem vyřízený. Do Mýtovic se vrátit nemohu. Mohu jen říct, že mě mrzí, že mojí vinou vznikly takovéhle problémy, ale musel jsem jednat rychle a na přemýšlení jsem neměl moc času. Vy jděte dál. Pokusím se dostat na hranice pěšky.“

„Jestliže vědí, že jste ten člověk, který uprchl ze Sachalinu, pochybuji, že se vám to podaří,“ odpověděl Biggles upřímně. „Jakmile se rozední, pročešou celou oblast, aby vás našli, a nasadí nejspíš i psy.“

„Pak je tu možnost, že bych se vzdal. Možná, že by to bylo lepší.“

„Proč?“

„Skončilo by to pronásledování a pokřik a vy byste měli volné ruce.“

„Nic takového,“ řekl Biggles rázně. „Neopouštíme své přátele, když jsou v nouzi. To už byste měl vědět.“

„Říkal jste, že se mi nikdy nepodaří dostat se k hranicím. Co jiného mohu dělat?“

„Zůstat s námi. Byla by to holá sebevražda kdybyste se teď vrátil na silnici. Tady jste, alespoň zatím, v bezpečí.“

„Když zůstanu s vámi ohrozím vaši možnost spojit se s Marií, ať už je kdekoliv.“

„Nebudu předstírat, že nám náš úkol usnadníte, ale musíme se na to dívat jinak. Soudím, že čím blíže budeme k zámku tím budete bezpečnější. Předpokládají, že zamíříte k hranicím. Reinhardt, nebo kdokoliv kdo vás pronásleduje, jistě neví, že jste přijel do Mýtovic abyste našel Marii. Nevidím žádný důvod proč by měli spojovat vaši havárii na silnici s Marií, ba ani se zámkem. Za to, že honička skončila v zatáčce mohou oni, ne vy. Vsadil bych se, že se domnívali, že míříte na hranice, což by udělal každý kdo by prchal. Tady u zámku vás hledat nebudou. To není místo, kam by se uchýlil někdo kdo je na útěku. Proto navrhuji, abyste šel s námi nahoru – tedy jestli se na to cítíte. Uvidíme co zkusíme. Jestli neuspějeme, zkusíme něco jiného. Co tomu říkáte?“

„Fyzicky se cítím dobře. Pár odřenin, to je všechno.“

„Dobře. Jsme dohodnuti. Podíváme se jak to vypadá nahore.“

„K sakru, začíná pršet,“ zavrčel Bertie, když začaly pleskat velké kapky.

„Nestěžuj si,“ napomenul ho Biggles. „Mně se to výborně hodí.“

„Jak to?“

„Silný liják smyje naše stopy.“

Začali znovu stoupat, teď už ve třech. Popisovat výstup podrobně by bylo zbytečné opakování. Postupovali jen velmi obtížně. Každý občas uklouzl nebo upadl. Výstup se stával stále příkřejší a tak se častěji zastavovali, aby si odpočinuli. Rozpršelo se, proudy vody se lily z oblohy a bouřka nabývala na síle. To výstup nijak neulehčovalo. Půda byla čím dál kluzčí a zrádnější, ale bouře překrývala hluk, který dělali oni sami, když jim pod nohama praskaly větve, nebo se utrhl kámen. Pokračovali však vytrvale vzhůru a konečně, když se značnou námahou překonali nízký převis, dostali se na rovnou půdu, což byl – jak správně předpokládali – vrcholek skály, na které byl zámek postaven.

Neviděli ho. Tma byla jako v pytli, ale cítili, že jsou až po pás ve vysoké trávě. Déšť byl pořád hustý a zdálo se, že nepřestane. Neměli představu jak daleko jsou od zdí zámku. Marně hledali osvětlené okno, podle kterého by se mohli orientovat, přestože jak poznamenal Biggles, světlo z něho by muselo opravdu zářit, aby deštěm proniklo. Byli promočení, ale naštěstí nebylo chladno.

„Chvíli tu zůstaneme a počkáme jestli nepřestane pršet,“ rozhodl Biggles.

Bertie si setřel bláto a vodu z rukou a obličej kapesníkem. „Tohle se mi opravdu nijak nezamlouvá,“ postěžoval si.

Po chvíli déšť přešel do drobného mrholení, které tak často následuje po bouřce, ale byla stále ještě příliš velká tma než aby mohli cokoliv jasně vidět.

„No, budeme si muset poradit,“ prohlásil Biggles.
„Nemůžeme tu stát až do rozednění. Půjdeme, ale opatrně, ať se jeden druhému neztratíme.“

„Dávej pozor na cestu,“ varoval Bertie.
„Nezapomeň, že některé zámky mají příkopy.“

„Dám pozor,“ usmál se Biggles. „Nebojím se ani tak příkopu jako nastraženého poplašného drátu.“

Vykročil arazil si cestu vysokou mokrou travou.

TAJEMSTVÍ ZÁMKU

9

Biggles udělal jen několik kroků, když vzdálený blesk na obzoru osvětlil na kratičku chvílku jeho okolí. Netrval ani vteřinu, ale to stačilo, aby byla vidět rozlehlá budova zámku, tyčícího se na skalním výběžku asi dvacet metrů od nich.

Pohled byl kratičký, ale jedno zůstalo vtisknuto jak fotografie do Bigglesova mozku. Byla to podivná černá skvrna, která začínala na zemi a končila někde nahoře. Skvrna byl hustý břečťan, nebo podobná popínavá rostlina. Strčil do změti listí ruku a na hlavu mu spadl proud vody. Nahmatal prsty drsný kmínek, silný jako mužská ruka. Otočil se k ostatním.

„Je to břečťan,“ zašeptal. „Myslím, že bych po něm mohl vyšplhat, kdybych se měl čeho chytit. Sahá až nahoru. Nevidím žádné okno, vypadá to jako holá stěna.“

„Počkejte na další blesk,“ navrhl von Stalhein.

„Zatím co se tu budeme dohadovat, může se objevit hlídka,“ protestoval Bertie.

Biggles se ozval. „Pokud vím něco o strážích, tak rozhodně nevyhlázejí na déšť, ale zůstávají pěkně schované dokud nepřestane pršet.“

„Možná, že se mýlím, ale mám dojem, že před námi je vnější zeď a ne ještě zámek,“ přidal svůj názor von Stalhein.

„Souhlasím,“ odpověděl Biggles. „Je to zřejmě hradba okolo této části zámku a přes ní neuvidíme co se děje za ní. Přelevu ji a podívám se. Nemělo by to být

příliš obtížné. Nemusíme lézt všichni. Vy dva tu zůstanete dokud se nevrátím, nebo nedám znamení. Zůstaňte ukryti pro případ, že by se tu někdo objevil. Možná, že vykoukne měsíc. Nevzdalujte se.“

Biggles domluvil, našel si silnou větev dobře uchycenou v kamenné zdi a začal šplhat.

Bylo to snadnější než čekal, ale rozhodně ne pohodlné. Tekly na něho proudy vody z listoví, které rozhrmoval, ale protože už byl na kůži promoklý, nijak mu to nevadilo. Potom co se dostal čtyři až pět metrů vysoko, ocitl se konečně nahoře. V tu chvíli slabý mráček propustil dostatečný svit hvězd, a Biggles si mohl udělat představu o svém nejbližším okolí.

Viděl, že se dostal na jakousi terasu vydlážděnou plochými kameny, asi čtyři metry širokou. Přiléhala přímo ke zdi zámku, jehož fasádu přerušovaly otvory oken.

Jeho pohled okamžitě připoutal slabý pruh světla, který dopadal na terasu nedaleko od místa kde se krčil. Bylo to jediné světlo, které viděl a zřejmě vycházelo z okna. Víc si nemohl přát. Byla tu příležitost nahlédnout dovnitř zámku, pakliže tam ovšem nebyla záclona. Předpokládal, že to bude nějaký pokoj a zdálo se, že bude jednoduché se o tom ujistit. A opravdu bylo.

Držel se těsně při zdi zámku a postupoval velmi opatrně. Světlo skutečně vyzařovalo ze zpola zasklených dveří vedoucích na terasu. Dával pozor, aby se nedostal do záře světla, maličko pokročil, aby mohl nahlédnout přes vnější kamenné ostění.

Skrze skleněné okno uviděl vnitřek pokoje s vysokým stropem. Místnost byla dobře zařízena. Několik židlí, pohovka, psací stůl, na zemi silné koberce a

koberečky i kožešiny. Na stěnách visely lovecké trofeje. Zahlédl i velký klavír. To všechno přelétl Biggles rychlým pohledem a pak se zadíval na jediného obyvatele pokoje, pro něho z celé místnosti nejdůležitějšího.

Byla to žena. Seděla pohodlně na pohovce, paží se opírala o polštář a četla při světle stojací lampy.

Podíval se na ni. Může to být Marie Janisová? Nachází slabou podobu s dívkou, kterou kdysi znal, nebo ho šálí zrak? Tehdy, když se jejich cesty nakrátko zkřížily ve válečném zmatku, byla mladá, přitažlivá a temperamentní. Zde seděla žena drobné postavy, která již byla v letech. Vypadala křehce. Měla brýle, prošedivělé vlasy, výraz zamyšlený, tvář někoho kdo poznal utrpení.

Biggles byl na pochybách. I v případě, že ta žena je Marie, bude se chovat jako přítel nebo naopak? Bylo jasné, že se nic nedozví dokud na sebe neupozorní. Ale to znamenalo jisté riziko.

Promyslel si všechno a napadlo ho možné řešení. Von Stalhein viděl Marii ještě dlouho potom co ji znal on. Poznal by ji? Vrátil se k místu, kde se vyšvihl na terasu. Začínal kalný, šerý úsvit. Naklonil se přes kamenné zábradlí a tiše hvízdal. Odpověď byla okamžitá a dole se objevily dvě tmavé postavy.

„Erichu,“ zašeptal Biggles.

„Ano?“

„Všechno je v pořádku?“

„Ano.“

„Pojďte sem nahoru Potřebuji vás tu.“ Biggles se přehoupl přes zábradlí.

„Co je?“ zeptal se von Stalhein naléhavě, když se přehoupl přes parapet.

Biggles ukázal na světlo. „V tom pokoji je žena, čte. Může to být Marie, ale nejsem si jist. Vy ji poznáte. Jděte se podívat. Ale buďte opatrný, i když si myslím, že to tu je bezpečné.“

Von Stalhein se připlížil ke světlu. Nahlédl do pokoje. Vrátil se. „*Je možné, že to je Marie*, ale nemohu to odpřísáhnout. Zestárla od té doby co jsem ji naposled viděl.“

„Co budeme dělat? Jestli ji nemohu poznat já, je nepravděpodobné, že by ona poznala mne. Kdyby uviděla v okně cizí tvář, mohla by volat o pomoc. Vás by možná poznala. Vy jste se tolik nezměnil.“

„Chcete říci, že bych se měl v okně ukázat já?“

„Ano. Co jiného můžeme dělat? A zároveň budeme připraveni vzít do zaječích, kdyby začala křičet.“

„Jestli je to Marie tak křičet nebude,“ prohlásil von Stalhein s naprostou jistotou. „Zažila v životě nemálo nepříjemných překvapení. Jestliže to není ona pak se může stát cokoliv; ale jak říkáte jinou možnost nemáme. Ale počkejte, něco mě napadlo. Kdysi jsme měli s Marií tajný signál, abychom se poznali. Možná, že si ho pamatuje. Poznám to podle toho jak zareaguje.“

„Oukej. Zkuste to.“

Von Stalhein se připlížil ke dveřím. Biggles viděl jak vyndává z kapsy minci. Pak slyšel *tk-tk-tk* kovu o sklo, které se třikrát opakovalo.

Žena s sebou trhla a v mžiku byla na nohou. Přešla rychle pokoj a přistoupila ke dveřím. „Kdo je to?“ zeptala se sevrženě.

„Erich.“

Ve vteřině se dveře otevřely. „Erichu! Ty jsi se zbláznil? Co tu děláš?“

„Hledám tě. Dostal jsem tvůj dopis. Bigglesworth je tu se mnou.“

Žena se zajikla překvapením. „Snad ne můj Biggles!“

„On a nikdo jiný.“

„Kde je?“

„Tady vedle mne.“ Von Stalhein ustoupil rychle stranou. „Je to Marie.“

Biggles vešel do světla.

Dveře se otevřely dokořán. „Pojďte rychle dovnitř.“

„Je to bezpečné?“ zeptal se von Stalhein nedůvěřivě.

„Naprosto bezpečné. Jediní lidé v celém zámku jsou moje stará služebná Gréta a její muž. V tuto dobu by ke mně Gréta přišla jen kdybych na ni zazvonila. Oběma můžeme důvěřovat.“

Von Stalhein vstoupil do pokoje. Biggles ho následoval a tak po mnoha letech stáli s Marií tváří v tvář.

Melancholicky se usmívala a podávala mu ruku. „Věděla jsem, že se jednoho dne opět sejdem,“ řekla měkce. „Muselo se to stát.“

Biggles pozdvihl její ruku a lehce se jí dotkl rty. „Sen se stal konečně skutečností,“ zašeptal. „Bylo mi odpuštěno?“

„Odpuštěno? Mezi tebou a mnou nebylo nikdy co odpouštět. Ale můžeme tu bezpečně hovořit? Neměla bys raději zamknout dveře?“

„Nemohu. Vzali mi klíč.“

„Je to možné, že ty a tvoje služebná s mužem jste jediní lidé, kteří žijí v této velké hromadě kamení?“

„Ano. V žádném jiném okně byste nebyli spatřili světlo. Grétin byt je na druhém konci chodby, obrácen do dvora.“

„A co stráže?“

„Jsou ubytovány v hospodářské budově nad stájemi, která se táhne podél celé zadní části nádvoří. Chodí se jen do kuchyně pravidelně najíst. Gréta pro ně musí vařit. Myslím, že to byl hlavní důvod proč tady ji a jejího muže Maxe nechali.“

„Kolik je tu stráží?“

„Max říká, že šest.“

„Patrolují okolo celého zámku?“

„Ne. Hlídnají jen přístupové cesty, které vedou lesem. Předpokládají zřejmě, že kdokoliv by se sem chtěl dostat by šel po jedné z nich.“

„Nechodí také pod částí terasy, odkud jsme se vyšplhali?“

„Nikdy jsem nikoho pod svým oknem neviděla.“

„Je tam plošina. Přešli jsme ji.“

„Ano, ale je celá zarostlá, jak jste si jistě všimli, býlí a křoví jsou na některých místech tak vysoké, že přes ně není vidět. Zřejmě si myslí, že člověk se zdravým rozumem by nešplhal na zámek lesem od silnice. A konec konců, kdo by sem měl přijít? Myslím si, že stráže tu jsou spíše proto, abych se odtud nemohla dostat. Občas přijede autem náčelník tajné policie, aby mě vyslýchal; jinak jsem sama. To mně vyhovuje.“

Biggles se podíval na von Stalheina. „To je neuvěřitelné.“ Obrátil se k Marii. „Musíme se rychle domluvit. Erich je v nesnázích.“

„Jak to?“

„Tajná policie ho poznala a teď po něm pátrají. Musí se dostat ze země. Jak jsi na tom ty?“

„Já nesmím zámek opustit.“

„Chceš snad říci, že jsi tu uvězněna?“

„Ano.“

„Proč?“

„To bys nikdy neuhodl. Sedněte si. Tady budou Ericha sotva hledat. Moje situace je prostá. Nechci vyzradit určité tajemství. Říkají mi, že kdybych jim řekla to co chtějí vědět, byla bych volná a mohla bych odejít. Nevěřím tomu. Jakmile bych jim vyhověla, už by mě nepotřebovali – a nemusím vám říkat, co by to znamenalo.“

„Pracovní tábor.“

„Spíš nenápadnou náhlou smrt, abych nemohla nikdy promluvit. Zatím jsem se držela, ale začínají být netrpěliví. Myslím si, že už to tak nemůže dlouho trvat. Začali mi nenápadně vyhrožovat.“

„Můžeme znát to tajemství?“

„Samozřejmě. Zámek v téhle podobě postavil jeden z mých předků někdy na konci sedmnáctého století. Moje rodina tu od té doby žila. Nashromáždila zde mnoho drahocenných i historicky cenných památek. Některé z nich dostali moji předci odměnou za své služby panovníkovi. Některé koupili, některé jsou dokonce i válečná kořist.“

„Během let hodnota některých předmětů velmi vzrostla a to především cena vzácné a mezi odborníky všeobecně známé sbírky rodinných klenotů. A o tu jim jde.“

„Viděla jsi někdy ty věci?“

„Ano. Poprvé, když jsem byla ještě dítě. Dědeček mě zavedl do trezoru, který pro ně vybudoval.“

Biggles pokýval hlavou. „Víš kde je?“

„Jistě.“

„Věci jsou stále v tom trezoru?“

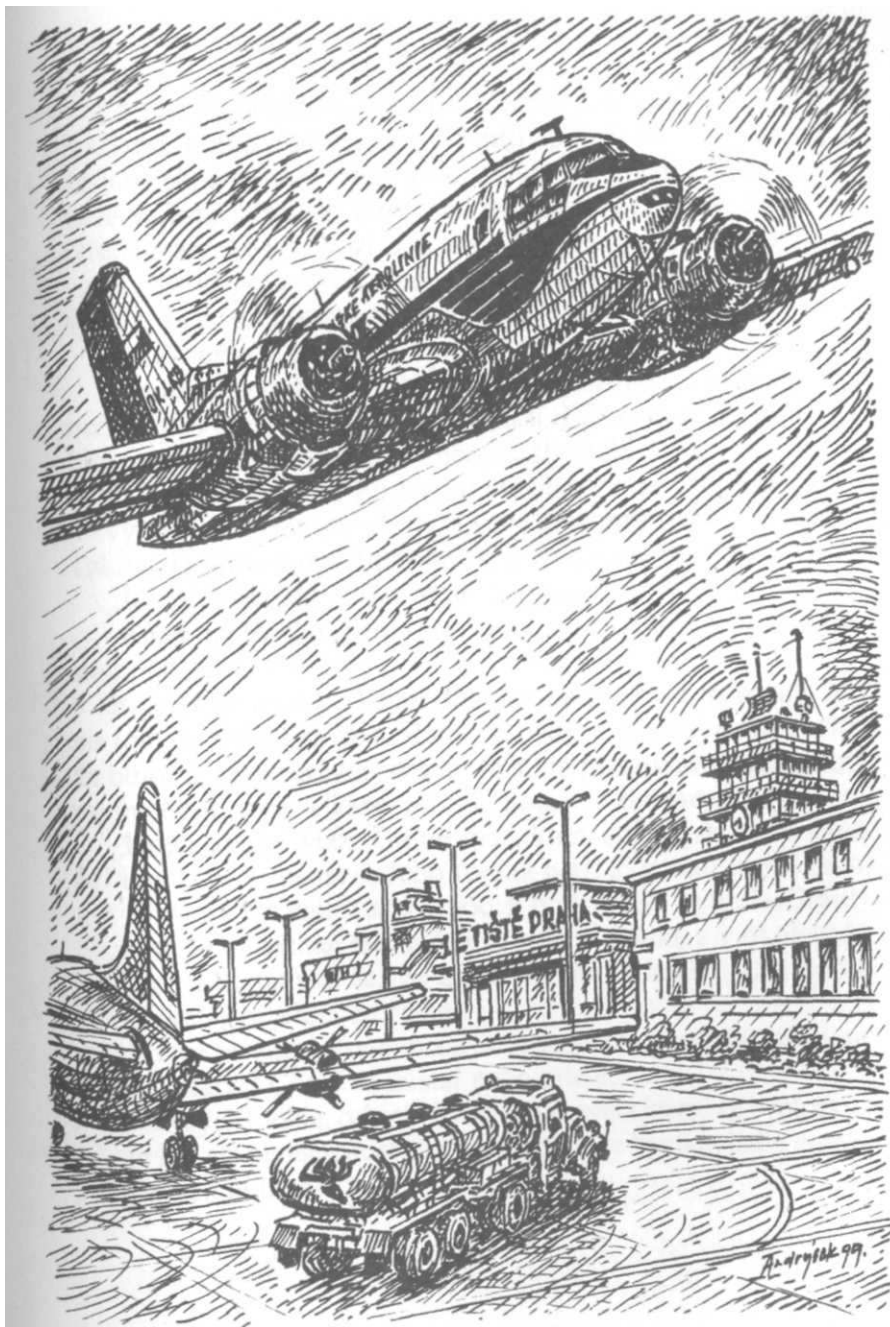
„Ne. Tam by je každý snadno našel. Než můj otec odešel na frontu, ukryl náš poklad na místo, které by bylo možno najít jen kdyby byl zámek rozebrán do posledního kamene. Moje matka již nežila; jediný člověk, kterému tajemství světil jsem byla já. Otec válku nepřežil. Stalo se, že já ano, a tak přirozeně jako poslední žijící člen rodiny jsem se vrátila domů, o majetek jsem se přihlásila. Jak víte moje matka byla Češka a tak jsem nenarazila na žádné potíže. Později, když se vlády zmocnili komunisté, byl zámek zestátněn, ale nechali mě tu bydlet. Problém byl tom, že jsem neměla peníze; ty vzala válka. Uvažovala jsem, že prodám něco z našeho pokladu, když se objevili muži, kteří mě nařídili, abych jim rodinné klenoty vydala. Uvědomila jsem si, že kdybych na to přistoupila, nejen bych šperky už nikdy neviděla, ale nedostala bych za ně ani haléř.“

„Co jsi udělala?“

„Předstírala jsem, že nevím o čem mluví.“

„Přistoupili na to?“

„Ne. Alespoň si to myslím. Nemohou si být samozřejmě jistí. Určitě mě podezírají. Zůstali tu dlouho a hledali. Odvezli starožitný nábytek, mnoho knih z knihovny, obrazy a několik starých brnění a zbraní. Tvrdili, že do museí. Ale doposud skryš, kde je ukryt náš poklad nenašli a myslím, že nenajdou. Zámek teď už není nic jiného než prázdná mušle.“

„A tebe tu nechávají žít, protože pořád doufají...“

„Ano, pořád doufají, že mě tento způsob života vyčerpá, a že jim řeknu to, co chtějí tolik vědět. Žiji vlastně v domácím vězení. Jediný člověk, který smí do města a zpět do zámku je Grétin manžel Max. Vozí sem potraviny. Hrozně nerada bych se vzdala našich vzácných věcí, ale udělala bych to, jen kdybych věděla, že se mi potom nic nestane.“

„Proč nesmějí strážé dovnitř?“

„Po tom všem hledání jistě tuší, že v zámku je ukryto něco neobyčejně cenného. Jejich nadřizení si zřejmě myslí, že by mohli hledat na vlastní pěst a kdyby něco našly utekly by s tím. Jinak si to nedovedu vysvětlit. Zpočátku mě obavy o to všechno a věčné vyptávání ničily, ale přivykla jsem a už mně to tolik nevadí. Taková je skutečnost. Nesmím ani psát dopisy.“

„Jak jsi dokázala poslat dopis Erichovi?“

„Říkáš mu Erichu. Tomu nerozumím. Je to možné, že se z vás stali přátelé?“

Biggles se usmál. „Velmi dobří přátelé. Chvilí to trvalo, ale po tom, co strávil nějakou dobu na ostrově Sachalin mu došlo, že bojoval na nesprávné straně. Je staré přísloví, že válka tvoří podivné spojence. Ukázal mi tvůj dopis – a tak jsme tady.“

„Dopis vynesl Max, Grétin muž, který stejně jako jeho otec byl lesníkem na panství. Jeho rodina patří k zámku stejně jako my. Dovolili mi jednu služebnou a proto jsem vybrala Grétu. Myslím, že tu nechali Maxe protože zná v zámku a v okolí každý kout a domnívali se, že bude strážím užitečný. Dal dopis příteli, který odjížděl ze země.“

„To mě přivádí k tomu proč jsme tady. Co pro tebe můžeme udělat, Marie? Chceš tu zůstat nebo odejet?“

„Kdybych mohla, odejela bych. Uvažovala jsem, že bych zkusila utéct, ale nemám dost sil a pochybuji, že bych zvládla namáhavý přechod hranic.“

„Odešla bys i kdyby to znamenalo všechno tu opustit?“

„To by mi nevadilo. Nestojím o poklad, ale udělám cokoli jen aby nepadl do rukou lidí, kterými opovrhuji.“

„V tom případě se to pokusím zařídit.“ Biggles se podíval na hodinky. „Musíme teď jít. Mám venku přítele a jistě si už dělá starosti kde tak dlouho jsme.“

„Kam půjdete?“

„Zpátky do našeho hotelu ve městě.“

„A potom?“

„Plánovat tvůj útěk.“

„A co Erich?“

„To je teď náš velký problém. S rozbřeskem na něho znovu začne honička. Musíme mu najít nějaký úkryt.“

„Proč ne tady?“

„Tady?“ Biggles se díval nechápavě. „Myslíš tady na zámku?“

„Ne zcela, i když i tady by to bylo bezpečné. Přišli jste k mému pokoji po terase?“

„Ano.“

„Jak jste se dostali nahoru?“

„Po břechťanu.“

„Na obou koncích terasy jsou malé kamenné bašty. Hlídky se tam kdysi ukrývaly za špatného počasí. Není to moc pohodlné, ale mohu dát Erichovi houni. Mimo Gréty sem nikdo nechodí. Může přinést jídlo navíc.“ Marie se usmála. „Zatím, co bude čekat až honička na něho

skončí, může zahnat moji nudu a vyprávět mi poslední novinky a jak jste se spřátelili.“

Biggles se podíval na von Stalheina. „Co tomu říkáte?“

„Perfektní. A vy?“

„My se vrátíme do našeho hotelu, vymyslíme plán a co nejdříve se vrátíme. Nemohu říci kdy. Bylo by asi dobře počkat až se situace na silnici uklidní a teprve pak se pokusit sem přijít.“

Musíte to nechat na nás.“

„Dávejte pozor,“ řekl von Stalhein s obavami. „Na silnici je skoro určitě policie.“

„Budu mít pro ně připravenou báchorku.“ Biggles podal Marii ruku. „Neříkám sbohem. Vráťm se. *Au revoir*.“

Biggles vyšel oknem na balkón. Nad místem, kde zanechal Bertieho asi minutu čekal. Přestalo pršet, ale vzduch byl vlhký a studený mlhou. Světlý bod na obloze ukazoval, kde se měsíc snažil prosvítit mraky Tiché zapískání a Bertie se objevil.

„Lezu dolů,“ řekl Biggles.

„Všechno je oukej.“

Biggles sešplhal po břechťanu a dával přitom pozor, aby nezanechal stopy, které by prozradily, že po břechťanu někdo lezl.

„Tedy řeknu ti, starý brachu, byl jsi tam sakramentsky dlouho,“ postěžoval si Bertie. „Co jsi dělal – prozkoumával jsi celou tu zpropadenou pevnost?“

„Našli jsme Marii.“

„Vážně? To je skvělé.“

„Mluvil jsem s ní. Chvilku to trvalo než nám vysvětlila celou situaci tady. Ale teď mám všechny

potřebné informace. Erich tu zůstane. Marie mu může zajistit stravu i úkryt. Nic lepšího by nenašel. Potom ti to všechno povím. Teď se musíme dostat dolů na silnici a do hotelu. Pojď, jdeme.“

Cesta lesem dolů byla obtížná, i když ne tak vyčerpávající jako výstup. Museli však sestupovat naprosto tiše, nedělat sebemenší hluk, který by mohla zaslechnout policejní hlídka na silnici. Trvalo jim to skoro půl hodiny. Nejvíc času ztratili na několika posledních metrech, kde museli být co nejopatrnější.

Nejnebezpečnější chvíle nastala, když vycházeli z lesa na silnici, ale nic se nepříhodovalo. Nikoho neviděli; pravda ale byla, že mlha snižovala viditelnost na pouhých několik metrů.

Vydali se rázným pochodem k městu, hovořili přirozeně a nijak se nesnažili nebýt viděni, Biggles to považoval za zhola zbytečné teď, když byli na hlavní silnici. Ušli asi tak půl kilometru, když je oslepil kužel světla. „Stát,“ ozval se drsný příkaz.

Uposlechli a požádali, aby na ně mluvili anglicky nebo německy.

Vynořili se dva muži. „Kde jste byli?“ zeptal se jeden z nich celkem slušnou němčinou.

„Na procházce.“

„Proč tak pozdě v noci?“

„Došli jsme dál než jsme měli původně v úmyslu a museli jsme se schovat pod stromy dokud nepřestalo pršet,“ vysvětlil mu Biggles.

„Proč jste si vybrali tenhle směr?“

„Kvůli krajině.“

„Kam jdete teď?“

„Do našeho hotelu ve městě.“

„Kterého hotelu?“

„Hotel Grand.“

„Neviděli jste na silnici nějakého muže?“

„Ne, ale došlo tam k havárii. Minuli jsme na kraji silnice auto. Nikdo v něm ale nebyl.“

„Víme o tom. Vaše doklady.“

Podali jim je.

„A! Angličani.“

„Ano.“

„Turisti?“

„Ne. Obchodně. Mohu vám ukázat pověření...“ Muž si zapsal jejich jména do svého zápisníku a vrátil jim pasy. „Můžete jít.“

„Díky. Dobrou noc.“ Biggles a Bertie šli dál.

„Čekal jsem to,“ řekl Biggles po tom co ušli kus cesty. Víc je už nikdo nezastavil.

Dostali se do hotelu po druhé hodině a museli zazvonit na nočního vrátného, aby je pustil dovnitř. Byl to docela přátelský muž a zažertoval o jejich promoklých šatech. Dokonce jim nabídl, že jim je dá uschnout v kotelně, což byla velice vítaná nabídka a přijali ji vděčně, protože s sebou měli náhradní pouze spodní prádlo. Muž je doprovodil do jejich pokoje a odnesl nasáklé oblečení se slibem, že ho vrátí ráno, než mu skončí služba – za což, dodejme – dostal řádné zpropitné.

Biggles si položil prst na rty. „Teď nemluv, nevěřím tu ani zdím.“ A nahlas dodal. „Hrome! Sotva stojím na nohou. Usnu jak nemluvně.“

PROBLÉM

10

Následující den začal incidentem, který byt' byl znepokojující, vypadal prvních pár minut na to, že bude horší.

Biggles a Bertie se oblékli a právě se chystali sejít na snídani, když někdo zaklepal na dveře. Biggles zvolal „Dále,“ a dveře otevřel ředitel hotelu. Rozhodně se netvářil spokojeně.

„Chtějí s vámi mluvit nějací pánové,“ řekl a rychle se vytratil.

Přišli dva muži a Bigglesovi nemusel nikdo říkat kdo nebo co jsou. Policisté mají v sobě cosi zvláštního; mají určitý způsob vystupování, i když jsou v civilu. Jeden odpovídal přesně von Stalheinovu popisu Reinhardta.

Prkenně se uklonil. „Dobrý den, pánové,“ řekl kupodivu anglicky.

„Dobrý den,“ odpověděl zdvořile Biggles. „Co pro vás můžeme učinit?“

Odpověď Bigglese nepřekvapila.

„Jsme policejní důstojníci a rádi bychom vám položili několik otázek.“

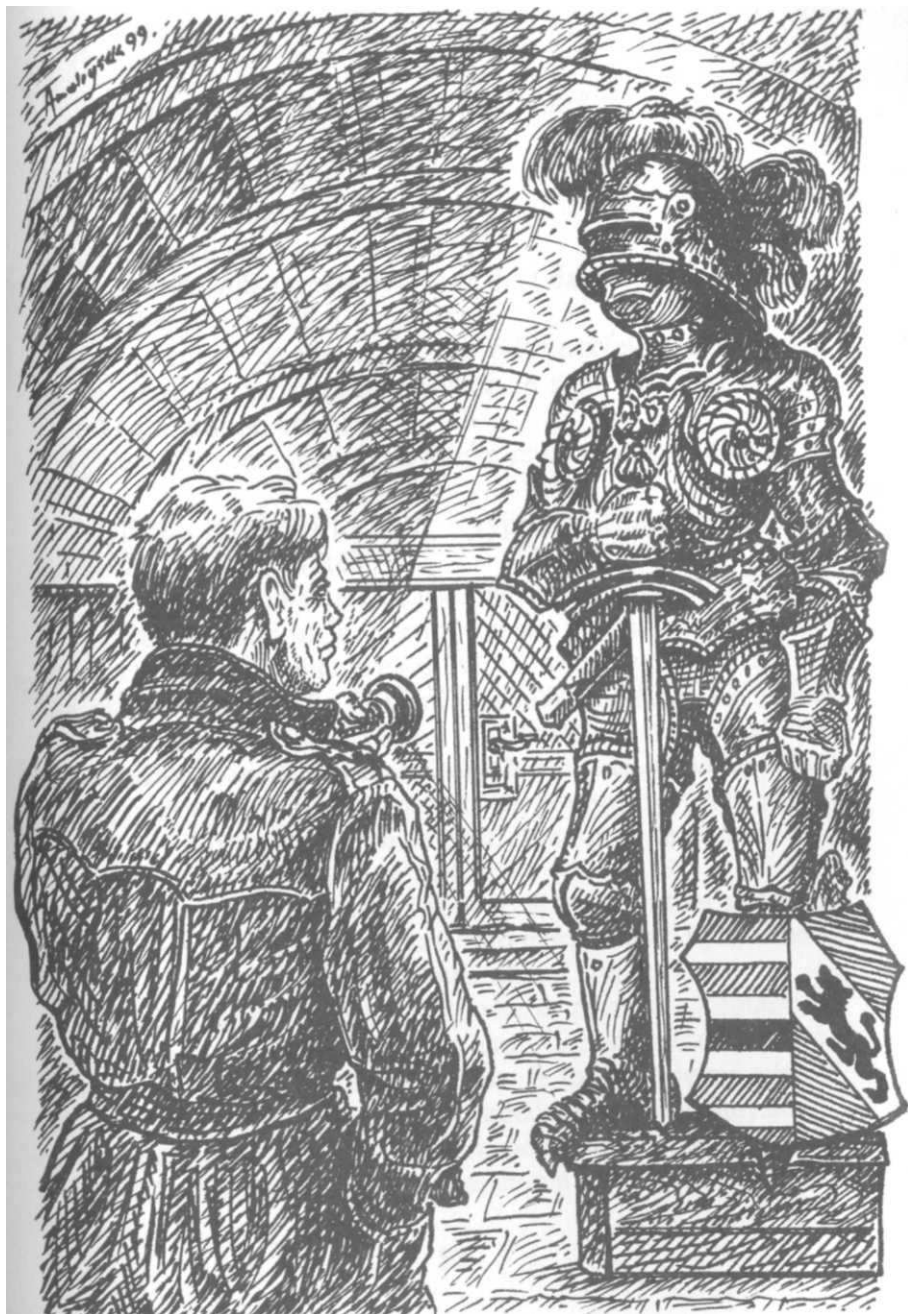
„Odpovím vám jak nejlépe budu moci. Doufám, že jsme neporušili nějaké nařízení.“

„Ne – nikoliv. Myslím, že jste byli včera v noci na silnici vedoucí podél řeky.“

Biggles souhlasil. „Byli jsme zastaveni, naše pasy zkontrolovány a naše jména zapsána. Takže předpokládám, že je znáte.“

„To ano. Co jste dělali na silnici tak pozdě v noci?“

„Chtěli jsme vidět ten krásný kout při západu slunce. Byli bychom se vrátili dřív, ale chytila nás bouřka a museli jsme se schovat pod stromy. I tak jsme hrozně promokli. Pršelo dost dlouho.“

„Viděli jste na silnici něco neobvyklého?“

„Ano.“

„Hm. Co to bylo?“

„Převrácené auto.“

„Viděli jste jak k nehodě došlo?“

„Ne. Byla velká tma a byli jsme dost daleko.“

„Slyšeli jste něco?“

„O něco dřív se nám zdálo, že slyšíme střelbu, ale i to bylo dosti vzdálené od místa, kde jsme se schovali před deštěm. A také tou dobou hřmělo.“

„Neviděli jste náhodou na silnici muže? Nejspíš by byl utíkal.“

„Nikoho jsme tam neviděli, s výjimkou oněch dvou mužů, kteří se nás ptali na totéž.“

„Hm. Mohu se vás zeptat jaké máte na dnešek plány?“

„Jistěže, pokud už je všechny známe. Po snídani navštívíme znovu sklárnu. Při minulé návštěvě nás vedení podniku pozvalo na oběd. Je možné, že to učiní i tentokrát. Jestliže ne, pojíme něco nejspíše ve vinárně Savoy. Nic dalšího nemáme domluveno. Rád bych viděl kostel, bylo mi řečeno, že je velice pěkný. Dříve než opustíme Mýtovice, chtěli bychom se ještě jednou projít podél řeky – tedy pokud proti tomu není námitek.“

„Zdá se, že tu cestu máte rádi.“

„To by vás nemělo překvapovat. Krajina je tam nádherná. Lituji, že jsem si s sebou nevzal fotoaparát. Mohl bych si ho tu koupit, abych pak přátelům doma ukázal snímky?“

Otázka zřejmě překvapila. Reinhardt zaváhal. „Zeptám se,“ řekl. „Nu, myslím, že to je všechno.“

Mimochodem, půjdte-li znovu podél řeky, nechod'te do lesa. Je to nebezpečné místo.“

Biggles povytáhl obočí. „Nebezpečné? V jakém smyslu?“

„Může se tam pořádat hon na kance. Mohl byste být postřelen. Naše nařízení týkající se používání střelných zbraní jsou přísná, ale nehody se stávají.“

„Jsem rád, že jste nás na to upozornil.“

„To je všechno. Děkujeme. Přejeme pěkný den.“

„I my vám.“

Policisté se uklonili a odešli.

Biggles se podíval na Bertieho. Ten se zakřenil, ale řekl pouze: „Pojďme se nasnídat.“

V místnosti, kde se podávala káva, si vybrali stůl kde nehrozilo, že by je mohl někdo poslouchat.

„Mrzuté,“ řekl Biggles. „Víš kdo to byl?“

„Samozřejmě. Co budeme dělat?“

„Opravdu nevím. Možná, že nás podezřívají, nebo jsou prostě zvědaví. Třeba chtěli pouze vědět, kolik jsme toho včera v noci viděli a slyšeli.“

Nebo nejsou přesvědčeni o tom, že naše procházka právě dole po silnici byla tak zcela nevinná, jak jsem ji líčil. Jistě jsi si všiml, že jsem jim řekl o tom, že se chceme znovu projít touto cestou. Musíme se totiž vrátit na zámek. Ale od teď budeme muset být obzvlášť opatrní.“

„Myslíš, že nás budou sledovat?“

„Je to víc než pravděpodobné. Mají k tomu dost důvodů. Obchodní cestující nebo zástupci cizích firem za které se vydáváme, většinou nepodnikají dlouhé vycházky do přírody, aby se pokochali krajinou. Stejně pochybuji, že by se nás vyptávali nebýt té včerejší

příhody včera v noci s Erichem. Budou se zajímat o každého kdo byl v té době na silnici; a pokud víme, mimo nás tam nikdo nebyl.“

„Proč jsi říkal, že si půjdeme prohlédnout kostel?“

„Z prostého důvodu, abychom mohli jít někam, kde nás nemůže nikdo slyšet. To znamená pod širým nebem. Kostel, jak víš, je na hřbitově a my toho musíme hodně probrat. Nevěřím zdím. Jak už jsem řekl, v komunistické zemi mají i zdi uši.“

„Půjdeme opravdu do sklárny?“

„Když jsme to řekli tak budeme muset, nebo by se naši přátelé mohli divit proč jsme si to rozmysleli. Půjdeme tam pěšky. Není to daleko a po cestě můžeme hovořit. Mám ještě jiný důvod, abychom tam šli.“

„Jaký?“

„Vysvětlit proč se rozdělíme. Bude možná nutné, aby ses vrátil domů. Ale řekneme si o tom víc, až uvidíme jak se věci budou vyvíjet. Máme teď před sebou problém jak dostat dva lidi ze země, Ericha a Marii. Nemůžeme zůstat v Mýtovicích příliš dlouho a nevysvětlit proč. Erich už má praxi v takovéto hře a mohl by se dostat pryč na vlastní pěst. Ale ne Marie. Byla nemocná a pochybuji, že má dost sil na to, aby se pustila na tak namáhavou cestu pěšky. Chce to nějaký dopravní prostředek.“

„Čekám, že mi řekneš proč, je na zámku vězněná.“

„Pojď, půjdeme do sklárny. Řeknu ti to cestou. Už jsme tu seděli dost dlouho, hlavy u sebe; vypadáme jako dva spiklenci. Chovej se přirozeně. Nechceme, aby kdokoliv nás pozoruje měl dojem, že víme, že jsme sledováni.“

Vyšli na ulici a během další půl hodiny, cestou k cíli jejich cesty, Biggles vypověděl podrobně všechno, co mu Marie řekla.

Když skončil, tvářil se Bertie vážně. „Je to přes sto kilometrů k nejbližší hranici a přechod by byl obtížný.“

„Příliš namáhavé pro Marii. Až skončíme ve sklárně, budeme mít zbytek dne na to, abychom prodiskutovali možnosti a třeba i vymysleli plán. No a pak budeme bohužel muset znovu podniknout cestu na zámek, abychom jim řekli co a jak. Tomu se nemůžeme vyhnout. Ale do té doby budeme vědět zda nás někdo sleduje nebo ne. Nemusíme pospíchat.“

Dorazili právě ke sklárně. Vešli a byli přijati stejně přátelsky jako poprvé. Ve výstavní místnosti Biggles udělal několik dodatečných nákupů, a vysvětlil, že tyto podléhají povolení britského ministerstva obchodu. Byli pozváni na oběd a stejně jako při prvním setkání bylo již odpoledne, když jednání ukončili a mohli se věnovat svým starostem. Respektující stále Bigglesovu opatrnost, aby zůstávali venku, kde nebylo nebezpečí, že budou odposlouchávání, vydali se na cestu, která vedla ke kostelu na hřbitově.

Nevěděli jestli je někdo nesleduje a nesnažili se to zjistit; protože, jak řekl Biggles, bylo jedno zda je někdo pozoruje nebo ne, neboť nedělali nic na co by potřebovali zvláštní povolení. Řekli, že si jdou prohlédnout kostel, že je zajímavý, a to také učinili nebo to alespoň předstírali. Jejich rozhovor se ovšem netýkal ani tohoto ani jakéhokoliv jiného kostela.

Biggles řekl: „V této situaci musíme hledat řešení letadlem. V podstatě nevidím ani žádný jiný způsob, jak je odtud dostat. Nebude to snadné. Ale už jsme zvládli

těžší úkoly. Víš, že jsem často říkal, že většinou je možné rozřešit každou obtížnou situaci, ale je potřeba přijít jak na to.“

„Nevidím na tom nic tak těžkého,“ poznamenal Bertie.

„To proto, že jsi o tom ještě dost nepřemýšlel. Potřebujeme především stroj s dostatečnou dráhou doletu bez tankování, nebo počítat s mezipřistáním. To znamená Švýcarsko nebo Rakousko. Východní Německo nepřipadá v úvahu. Dále, ať tak či onak, dostat se sem znamená přeletět hranice, na kterých mají nepříjemný způsob jak odradit návštěvníky, kteří neletí povolenými koridory. Jak velmi dobře víš, kdokoliv tohle ignoruje si koleduje o pěkný malér.“ Biggles se zastavil, aby si zapálil cigaretu.

„Musíme Marii a Ericha informovat o našem plánu a to znamená další návštěvu na zámku,“ pokračoval. „Jestli nás místní policie podezřívá a sleduje, nebude to lehké. Je třeba Marii a Erichovi říci, kde a kdy mají čekat. A konečně je tu ta nelehká věc, přistát ve tmě a nepoškodit při tom stroj.“

„Proč myslíš vždycky na překážky?“ protestoval Bertie.

„Protože mě život naučil, že nemá smysl si namlouvat, že nic nehrozí, když víš zpropadeně dobře, že ano. Cítíš se na noční přistání na kterémkoliv z těch míst, které jsme doposud viděli?“

„Musí to být noční záležitost?“

„Uvažuj! Za denního světla nemáš šanci. Nechceme rozpoutat novou válku. Britský stroj na špatné straně železné opony! Jak bychom vysvětlili, že jsme sem přiletěli?“

„Ale, starý brachu Je přece známo, že piloti občas ztratí směr.“

„S tím bys neprošel.“

„Dobře. Tak bych řekl pravdu a pověděl bych jim, že letím zachránit dámu v nouzi.“

„Chceš mě rozesmát? Potulné rytířství vyšlo z módy s brněním a válečnou sekerou.“

„Byl bych rád, kdybys nebyl tak depresivní. Chci jít do toho a přistát na jednom z těch polí v údolí.“

„Dobře. Doufal jsem, že to řekneš sám, chystal jsem se tě o to požádat. Nemůžeme odjet domů oba. Někdo tu musí zůstat a být ve styku se zámekem, kde jak to vypadá, se může cokoli přihodit.“

„Snad nechceš jít dnes večer znovu na zámek?“

„V žádném případě. Nemáme k tomu důvod. Třeba nás nesledují, ale byla by hloupost na to spoléhat. Tak a teď se vrátíme do vinárny a dáme si čaj. Vždycky, když mluvím, mám potom žízeň. Můžeme se sem později vrátit a pokusit se naše plány definitivně upřesnit.“

Dávali pozor zda neuvidí eventuálního nepřítele a šli pomalu zpátky pod šerící se oblohou k vinárně Savoy.

Neviděli nic, co by jim mělo dělat starost.

Usrkávali čaj, mluvili málo, Biggles byl po většinu času hluboce zamyšlen. Když zaplatili a vyšli ven, byla už tma. Zůstali chvíli stát před vchodem.

„Kam půjdeme?“ zeptal se Bertie.

„Je moc brzy na to, abychom se vrátili do hotelu. Myslím, že nakonec nejlepší bude hřbitov u kostela. Tam můžeme alespoň mluvit.“

Zaplatili a zamířili do průjezdu dvora k hřbitovní brance, kterou je vedl před dvěma dny von Stalhein.

„Přemýšlel jsem o tom všem,“ řekl Biggles, když se posadil na náhrobní kámen pod starým tisem. „Ten problém výběru letadla mi dělá starosti. Bylo by zřejmě čiré šílenství vybrat jeden z našich vlastních strojů. Kdyby se věci zvrty, skončili bychom před popravčí četou. Podíval jsem se do kalendáře, kdy bude úplněk. Příštích deset dní by to mělo být v pořádku. Myslíš to vážně, když říkáš, že jsi ochoten vrátit se domů a přivézt stroj?“

„Naprosto, starý brachu. Naprosto.“

„Je to trochu chabé vysvětlení, ale kdyby tě donutili přistát máš jedinou možnost, svést to na problémy s motorem. Letěl jsi na zkušební let a neuvědomil jsi si, že jsi zabloudil přes hranice Československa. Něco na ten způsob,“ řekl Biggles a chystal se zapálit cigaretu. Ale nestačil ani rozškrtnout zápalku, když se za jedním náhrobkem objevila vysoká postava a mířila k nim.

PLÁN

11

Neznámý přišel blíž.

„Je to v pořádku. Jsem to já,“ ozval se hlas, který okamžitě poznali.

Byl to von Stalhein.

„Erichu! Co tu pro boha děláte? Zbláznil jste se?“ Bigglesův hlas zostril překvapením.

„Musel jsem přijít. Bylo naprosto nezbytné, abych se s vámi okamžitě setkal.“

„Jak jste věděl, že tu budeme?“

„Nevěděl jsem, ale napadlo mě, že možná půjdete do vinárny a tak jsem pozoroval vchod. Viděl jsem vás vcházet do průjezdu a šel jsem za vámi.“

„Co se děje?“

„Přihodilo se něco, co musíte vědět.“

„Posloucháme.“

„Máte už jen málo času na to, abyste dostali Marii ven. Na mne zapomeňte. Dnes ráno na zámek přijeli dva vysocí úředníci z Prahy a řekli Marii velice srozumitelně, že už jim došla trpělivost. Dali jí prostě ultimatum. Marie má týden na to, aby vydala poklad Janisových. Bude-li nadále odmítat, odvezou ji ze zámku a ten zdemolují.“

„Zdemolují! Takovou krásnou stavbu!“

„Kámen po kameni.“

„Jsou to jen plané hrozby.“

„Marie si to nemyslí.“

„Kam chtějí Marii odvézt?“

„To jí neřekli.“

„A co ona?“

„Je přirozeně sklíčená.“

„Ztratil jsem ji už jednou a nedopustím, abych ji ztratil znovu,“ rozčílil se Biggles. „Ještě nám zbývá týden.“

„Bude to akce nebo – nebo sbohem navždy,“ řekl Bertie.

„Jsem rád, že jste mi o tom pověděl. Ale hrozně jste riskoval, když jste sem přišel.“

„Ne tolik jak myslíte. Nepřišel jsem dolů po silnici.“

„Jak jste se sem tedy dostal?“

„Tím, co byste možná nazvali zadní vchod. Když mi Marie pověděla o ultimátu uvědomil jsem si, že vás o tom musím neprodleně informovat; ona souhlasila. Zavolala Grétu, svou služebnou, která už věděla, že tam jsem – nevyhnutelně, protože musela počítat s větším množstvím jídla – a Gréta promluvila se svým mužem, Maxem. Vysvětlili mu situaci. To on mi mimochodem půjčil tenhle kabát a klobouk. Abych to zkrátil, zámek byl postaven na místě bývalého hradu, po kterém zůstaly staré podzemní chodby a nouzové východy. Vyvedl mě čímsi co bývala zřejmě tajná výpadová chodba. Vedla od zámku ke zřícenině loveckého zámečku v lese za kopcem a proto daleko od silnice. Odtamtud jsme se vydali po jelení stezce, která nás dovedla skoro až k mostu. Byla tma a byl jsem si jist, že nepočítají, že bych se vrátil do města. Prošel jsem bez problémů. Moje hlavní starost byla vás najít. Vsadil jsem na to, že půjdete do vinárny a vy jste šli. A to je vše.“

„Podaří se vám najít cestu zpět?“

„Max na mne čeká. Po silnici jít nemohu. Celý den tam bylo rušno. Předpokládám, že pokračovala honička

na mne. Ale jak jste správně uvažoval, na zámek nepřišli. Už máte nějaký plán?“

„Mluvili jsme o něm než jste přišel. Nechtěli jsme nic uspěchat, ale teď jak vidím, budeme muset dát věci do pohybu.“

„Už musím jít. Max by si myslel, že se mi něco stalo.“

„Okamžik. Chtěl bych jít s vámi.“

„Na zámek?“

„Ne. Jen k jelení stezce o které jste se zmínil. Když budeme vědět kde začíná, nebudeme závislí na silnici.“

„Ano. Rozumím. Bude lepší, když nepůjdeme všichni pohromadě. Vyděte až chvíli po mně.“

„Jedna věc, z toho co jste nám řekl, mě zarazí. Jestliže Marie chtěla uprchnout ze zámku, tak proč nepoužila podzemního východu? Zdá se, že strážé o něm nevědí.“

„Ptal jsem se jí na to. Řekla mi, že jedna věc je dostat se ze zámku, ale něco docela jiného dostat se ze země. Nezapomeňte, že se ještě zotavuje po nemoci. Nemá moc sil.“

„Ano. Málem jsem zapomněl,“ souhlasil Biggles. „Dobře. Pojdme. Projděte průjezdem a my vás budeme sledovat v dostatečné vzdálenosti.“

„Souhlasím. Až dojdete k mostu, v případě, že byste mě ztratili z dohledu, nedávejte se nalevo podél řeky. Jděte pořád rovně. Po vaší levici budete mít strmý svah porostlý lesem. Zastavte se po padesáti metrech. Tam na vás počkám a ukážu vám stezku. Ještě vás musím upozornit, že není snadné stezku sledovat. Je na ní několik odbočení. Abyste šli správným směrem, musíte vždycky zahnout doleva. Tak dojdete ke starému

loveckému záměčku. Kdybych věděl, kdy přijdete na zámek příště, zařídil bych, aby tam na vás Max počkal.“

„Můžeme se dohodnout na desátou hodinu zítra večer. Doufám, že do té doby učiníme s Bertiem všechna nutná opatření a on bude na cestě domů. Řeknu vám potom, na čem jsme se dohodli. Pro tuto chvíli je to všechno.“

„Rozumím,“ řekl von Stalhein.

„Dobře. Jděte. Dáváme vám pět minut.“

Plán vyšel bez jediné zneklidňující chvíle. O půl hodiny později, pod vysokým, lesem pokrytým svahem, se k Bigglesovi a

Bertiemu připojil čekající von Stalhein, který je po krátkém, ale prudkém stoupání, představil lesníku Maxovi. K jejich překvapení to nebyl nikdo jiný než onen šlachovitý, postarší muž, který je vykázal z lesa, při jejich prvním pokusu dostat se k zámku. Poznali se navzájem a tentokrát se na sebe usmáli.

Von Stalhein ukázal na úzkou stezku, sotva viditelnou, vyšlapanou celými generacemi zvířat přecházejících z jedné části lesa do druhé. „Vede až dozadu za vrch, dost daleko od silnice,“ řekl. „Není přímá, točí se, takže odtud až ke zbořenině starého loveckého záměčku je to asi dva kilometry. Nezapomeňte a na každé křižovatce se dejte vždycky doleva.“

Biggles přikývl. „Pokusím se být u zříceniny záměčku zítra večer v deset hodin. A teď se s vámi rozloučíme.“

To bylo všechno. Okamžitě se rozešli. Biggles a Bertie dorazili do hotelu na večeři s malým zpožděním.

Když vešli, zažili šok. U recepční desky stáli, a zřejmě čekali, dva muži, kteří je vyslýchali dopoledne. Reinhardt nesl desky.

„Konečně jste tady,“ řekl přátelsky. „Už jsem si myslel, že jste si vyrazili na jednu z vašich dlouhých procházek.“

„Dnes večer ne. Jen krátká vycházka k mostu a zpátky,“ odpověděl Biggles s úsměvem.

„Vzpomínáte si, že jste hovořil o fotoaparátu?“

„Ano, jistě,“ souhlasil Biggles, zvědavý co bude následovat.

„Nebudete si muset dělat výdaje,“ zněla překvapující odpověď. „Nechal jsem vám včera pořídit několik fotografií míst, které jste si chtěl sám vyfotografovat. Snímky, které vám nesu dělal profesionál a jistě budete spokojen. Tady je máte, jako naši malou pozornost.“ Podal Bigglesovi velkou obálku.

„Je to od vás opravdu neobyčejně laskavé,“ poděkoval Biggles s neskrývaným potěšením, tak jak si to okolnosti žádaly.

„Snažíme se vždycky vyhovět cizím návštěvníkům. Už jste se rozhodli kdy nás opustíte?“

„Ne zcela. Zůstanu tu ještě pár dnů, ale můj přítel odjíždí do Anglie zítra.“

„Skutečně? Proč ten spěch?“

„Došly mi peníze, které jsem měl povoleny od firmy na nákup vašeho krásného skla. Viděl jsem ve sklárně ještě několik kusů, které bych chtěl rovněž přivézt a tak můj přítel spěchá domů, aby požádal o zvýšení přídělu valut. Osobní žádost má větší naději na úspěch než psaná.“

„Výborně, přeji vám hodně štěstí. Nu, už vás nebudeme zdržovat.“ A muži odešli.

Když Biggles a Bertie stoupali po schodech do svého pokoje, aby se opláchli než půjdou do jídelny, Bertie přiznal, že tomu všemu nerozumí. „Co to má znamenat?“ zeptal se tiše. „Najednou se z ničeho nic začali chovat přátelsky?“

„Snad jim nebudeš věřit,“ odpověděl Biggles cynicky. „Důvod je přece naprosto jasný. Už nemáme proč chodit podél řeky.“

„Ti mazaní darebáci.“

„To se ještě ukáže. Teď budou jistě volat do sklárny, aby si ověřili zda jsme si opravdu vybrali další zboží. Jsou trochu zmateni. Zítra budou sledovat zda opravdu odjedeš. A protože ty opravdu odjedeš, budou si lámat hlavy ještě víc.“

V mezipatře se Biggles zastavil a rozhlédl se po chodbě. „Pochop to,“ pokračoval, „nevědí co si mají o nás myslet. Sotva je napadne, že se zajímáme o ženu, která žije na zámku. Ovšem,“ dodal s pokrčením ramen, „kdyby se dozvěděli, což je možné, že jsme byli ve skupině, která zachránila vězně jménem von Stalhein ze Sachalinu, nerozpoutala by se bouře, ale přímo hurikán.“

„To máš pravdu, starý brachu, to tedy máš,“ zašeptal Bertie.

Biggles pokračoval: „To co nám řekl Erich staví celou věc do jiného světla. Dosud jsme jednali jakoby nás vůbec netlačil čas. Teď si musíme pospíšet.“

Alespoň ty musíš, v příštích několika dnech. Jen co trochu pojíme, zajdeme do vinárny Savoy a dotáhneme plán naší velké operace. V tom hlomozu co tam panuje můžeme klidně mluvit a nikdo nás neuslyší.“

Jakmile byli v pokoji, Biggles vyndal fotografie, které jim byly tak překvapivě darovány a hodil obálku na postel. Celkem bez velkého zájmu je probíral, když se u jedné zastavil a tiše se zasmál.

„Co je k smíchu?“ zašeptal Bertie.

„Podívej se na tohle,“ řekl tiše Biggles a podal mu fotografii. „Říkal jsem si, jak budeme hledat vhodné místo k přistání, buď na tom dlouhém písečném ostrově uprostřed řeky nebo někde na polích v údolí. Myslel jsem hlavně na pole, kde sklízejí řepu. Věř nebo nevěř, naši přátelé byli tak laskaví, že nám dodali důležitou informaci, kterou jsme potřebovali. Na téhle fotografii kterou, jak řekl Reinhardt, pořídili včera vidíš, že úroda už byla sklizena. Některé ostatní fotografie jsou také zajímavé. Můžeš si je vzít s sebou a prostudovat. Ale o tom si promluvíme později. Musíme se pohnout. Nemáme času nazbyt.“

O hodinu později, po tom co lehce pojedli, byli už ve vinárně, v nejtěšším koutě, který se jim podařilo najít. Místností se nesl obvyklý šumot hovoru a oni se mohli soustředit na podrobnosti letecké operace.

Ani jeden z nich se o tom nezmínil, ale jistě si toho byli oba vědomi, že to je nejtěžší podnik o jakém kdy vážně uvažovali. Štěstí a dokonalá znalost pilotování byli pro úspěch akce naprosto zásadní. Zejména Biggles měl z války velkou zkušenost v tom čemu se říká „zvláštní mise“, ale v době míru uvažovaná rizika byla mnohem dramatictější. Za války existuje hlavní stan, který nebezpečnou akci podporuje. Podílí se na problémech, které by přinesl neúspěch a sdílí i rizika. Teď, vzhledem k tomu, že měli podniknout akci na vlastní pěst, nemohli

od nikoho čekat jakoukoliv podporu a také žádné slitování od nepřítele.

Bylo by zdlouhavé vypsát celý rozhovor, všechna pro i proti. Nakonec se plán zrodil. Bylo jasné, že jeho úspěch bude především záviset na přesném načasování, ale to nezáleželo jen na nich. To věděli od samého začátku. Šťěstí bude hrát svou roli ve věcech, na které nebudou mít vliv. Takových jako je například počasí, nebo cokoliv co by se mohlo přihodit na zámku od Bertieho odjezdu do noci, kdy se vrátí. Nic se nedalo změnit. Budou čekat na letadlo, ale s Bertiem už nebudou moci navázat kontakt. Prostě a jednoduše řečeno, jediná změna současné situace by zmařila celý plán, a výsledek by byl fatální. Nebyla žádná náhradní varianta, která by řešila problémy, které by se objevily na poslední chvíli a o kterých neměli zatím ani potuchy.

Konečný plán byl v nejjednodušším nástinu následující. Ostatně snažili se vypracovat celou operaci co nejméně komplikovanou. Biggles věděl příliš dobře, že čím složitější plán tím větší pravděpodobnost, že se něco nevydaří.

Bertie měl odejet do Prahy příštího rána, vlakem nebo autobusem, podle nejvýhodnějšího jízdního řádu. To měli ještě zjistit. Z pražského letiště by pokračoval do Anglie první dosažitelnou leteckou linkou. V Londýně měl informovat Gingera a Algyho o situaci a podívat se po letadlu, které by bylo pro celou akci nejvhodnější. O tom dlouho hovořili. Zvolili Dove, bude-li k sehnání. Biggles věděl, že jeden byl nedávno dán do prodeje společností pronajímající letadla, která byla v likvidaci.

Bertie se měl vrátit s Gingerem jako druhým pilotem. Stroj by přeletěl hranice v nejvyšší možné výšce, v naději, že nebude zpozorován.

Měli na to na všechno pět dní. Bertie se měl vrátit pátou noc a přistát o půlnoci za měsíčního úplňku na domluveném místě, kde měli Biggles a ostatní čekat. Až uslyší letadlo rozsvítí světla na obou koncích přistávací plochy. Kdyby z jakéhokoliv důvodu letadlo nepřiletělo, zopakovali by všechno příští noc.

Co se týkalo konkrétních dnů, Bertie měl opustit Mýtovice v úterý (jeden den ultimáta už vypršel) a vrátit se v sobotu; kdyby se mu to nezdařilo tak v neděli. Policisté měli přijít k Marii pro její rozhodnutí v pondělí.

„Nemám rád tyhle uspěchané podniky,“ řekl Biggles, když končili. „Člověk tak snadno něco přehlédne. No, ale necháme to tak jak jsme se dohodli. Víc už nemůžeme dělat.“

PŘEKVAPENÍ A CESTA

12

Následující ráno zastihlo už Bertieho na cestě do Prahy. Jel autobusem. Podrobnosti jízdního řádu se dozvěděli v recepci hotelu a hotelový zaměstnanec mu zajistil místenku.

Biggles ho vyprovodil. Poněkud ho pobavilo, když zahlédl Reinhardta jak opodál stojí v otevřených dveřích auta a bedlivě je sleduje. Neznepokojilo ho to. Bertie opravdu odjížděl, tak jak řekl a nebylo na tom nic podezřelého.

Biggles se nyní nacházel v neobvyklé situaci; do večera neměl co dělat a tak se rozhodl, že se bude chovat podle toho co řekl: musí čekat na oficiální povolení k zaplacení svých posledních nákupů ve sklárně. K řece nešel, ale potuloval se po hlavní ulici a prohlížel si výklady. Obloha se zatahovala, hrozily přeháňky, a tak si koupil plášť do deště. Využil také té příležitosti ke koupi tří malých baterek, aby mohli letadlu vyznačit místo k přistání. Vybral tři různé druhy. Kdyby ho prohledávali, mohl říct, že to jsou vzorky. Poobědval ve vinárně Savoy. Odpoledne strávil podobně, ale po šálku čaje v kavárně hotelu se vrátil do pokoje, aby si odpočinul a připravil se na dlouhý pochod na zámek, jak bylo domluveno. Byl trochu mrzutý, protože po jednom nečinném dnu se mu zbývající čas vlekl. Netušil, že vývoj událostí ho brzy zbaví nudy.

Začalo to se soumrakem. Na ulici se rozsvěcela světla. Šel k oknu, aby se podíval, jaké je počasí a nijak

ho nepotěšilo, že se rozpršelo, natolik hustě, že mu děšť znepríjemní plánovanou cestu. Počítal, že se navečeří v jídelně hotelu a pak půjde na zámek po jelení stezce. Hodil si přes ruku plášť do deště a dal si všechny tři baterky do kapsy a sáhl po klobouku. Znovu se ještě podíval, zda má všechno co si chtěl vzít, zda nic nepřehlédl, když ostré skřípění brzd dole na ulici ho přivedlo zpět k oknu.

Bylo to instinktivní. Nebo síla zvyku. Nečekal, že uvidí něco co by se ho mělo týkat, ale vždycky byl obezřetný.

Dole na ulici uviděl tři muže. Vystupovali z malé černé dodávky, která zaparkovala před hotelovým vchodem. Způsob jak se chovali ho zarazil. Bylo vidět, že spěchají. Bez nejmenšího zaváhání vešli do hotelu.

Biggles se zamračil. Byl jeden z nich Reinhardt? Nemohl rozeznat jejich tváře, ale jedna postava ho velice připomínala. Černá dodávka vypadala velice úředně. Policejní vůz? Nebezpečný život nese s sebou citlivou intuici a ta přiměla Bigglese jít ke dveřím. Byl u nich třemi rychlými kroky. Otevřel. Nikoho neviděl. Slyšel pouze tlumené hlasy přicházející z recepce. Vyběhl rychle nahoru na hlavní schodiště. Zaslechl svoje jméno. Hlas, který ho pronesl patřil Reinhardtovi. Slyšel, že recepční říká, že je na pokoji.

Biggles už na víc nečekal. Neměl nejmenší tušení co se mohlo stát, ale bylo zřejmé, že se něco opravdu přihodilo.

Do svého pokoje se nevrátil. Už na to nebyl čas. Namísto toho vyrazil k nouzovému východu na konci chodby.

Neměl tušení, kam východ vede, ale bylo logické, že ven z hotelu. Mohly tu být ještě jiné schody, schodiště pro zaměstnance, ale nikdy je neviděl a nechtěl ztrácet čas tím, že by je hledal.

Otevřel dveře nouzového východu; dolů vedly točité železné schody. Běžel po nich k dalším dveřím. Zevnitř byla zasunuta zástrčka, odtáhl ji, otevřel dveře, vykoukl a vyšel rychle ven. Ocítl se na hotelovém parkovišti. Jeden vůz právě odjížděl. Sledoval ho na ulici. Věděl, že šofér černé dodávky zřejmě sedí ve voze a proto se nenápadně vydal opačným směrem a vmísil se mezi ostatní chodce. Mrholilo dál.

Jeho cílem byl zámek. Nevěděl, kam jít. Musel na zámek tak jako tak a kdyby nedorazil k mostu dřív než ho začnou pronásledovat, mohlo by se stát, že by se do lesa vůbec nedostal. Jakmile byl dostatečně daleko od hotelu, rázně vykročil. Dobře věděl, že běžet by nebylo rozumné.

Ulice vedoucí od hotelu byla dlouhá a Bigglesovi připadala ještě o kilometr delší než dorazil k mostu. Celou cestu horečně přemýšlel a rozhodl se, že jsou dvě věci, které ho musí učinit nezávislým na městě, do kterého, to mu bylo naprosto jasné, se už nemohl vrátit. Proto dvakrát riskoval a zastavil se. Poprvé v trafice, kde si koupil několik balíčků cigaret, podruhé v hokynářství pro dva chleby a šišku salámu.

Na mostě byl tou dobou značný provoz, což mu vyhovovalo. Oddechl si, když most přešel, neboť to bylo místo, kde mohl Reinhardt postavit první hlídky. Šel dál až se dostal pod jelení stezku a vstoupil do lesa. Byl nejvyšší čas. Černá dodávka přejela most a vyrazila dolů po silnici k řece.

Spokojen, že je zatím v bezpečí, došel k jelení stezce a tam si sedl na padlý strom, aby zvážil situaci. Změnila se tak náhle a nečekaně, že měl dosud málo času na přemýšlení. Co se stalo? Proč pro něho přišla policie? Udělal někde nějakou chybu? O tom pochyboval.

Když si všechno důkladně promyslel, nabízel se mu jediný závěr: Reinhardtovi konečně došla zpráva z ústředí o jeho spojení s von Stalheimem. To vysvětlovalo záhadu proč byli v Mýtovicích oba dva zároveň. Je možné, že Reinhardt dostal rozkaz ho zatknout. Byl tu dostatečný důvod. Von Stalheimův útěk ze Sachalinu.

Jediné v co nyní mohl Biggles doufat bylo, že nespojili ani jeho, ani von Stalheina s tím, co se dělo na zámku. Jestliže šlo pátrání až tam, pak nejbližší budoucnost vypadala opravdu černě. Byl překvapen, že se mu Reinhardt dostal tak rychle na stopu. Policie šla do jeho pokoje v hotelu protože počítala, že ho tam najde. Skutečnost, že tam nebyl neznamenal, že se nevrátí. Proč na něho nečekali? Možná, že ho šofér dodávky viděl vyjít z hotelového parkoviště. Mohli také zjistit, že dveře u nouzového východu byly otevřené. Je to konečně jedno jak na to přišli, ukončil Biggles úvahu. Nyní je on, stejně jako von Stalhein na útěku.

Vstal a vydal se na cestu k troskám loveckého zámku. Blátivá stezka byla po dešti kluzká a jak stoupal, často uklouzl. Musel být také opatrný, aby neminul rozcestí; přehlédnout ho a jít špatným směrem by znamenalo zabloudit v hustém lese. Jedna z jeho svítilen by mu byla jistě výstup podstatně usnadnila, ale neodvážil se jí použít.

Často se zastavoval a naslouchal. Děšť, který neustále bubnoval do korun stromů a protékal listovím,

mu dělал starost. Obával se, že překryje všechny ostatní zvuky, které by ho mohly varovat před nebezpečím.

Sedl si na chvíli, aby si odpočinul. Riskoval a zapálil si cigaretu; plamínek kryl rukama. Cítil, že si potřebuje zakouřit.

Celý ten čas jeho mozek horečně pracoval, snažil se vydedukovat všechny nové obtíže, které nevyhnutelně přinese poslední Reinhardtova akce. Jedna věc byla jasná, a on ji zvažoval s velkými obavami. Byl to problém setkání s Bertiem. Znamenalo to nejen sejít na silnici, ale také ji přejít. Měl nepříjemný pocit, že po novém vývoji situace bude silnice hlídána ještě více, než dříve. Pochopil také, že až se dostane na zámek, bude tam muset zůstat. Vrátit se do hotelu nepřipadalo v úvahu.

Zašlápl cigaretu, vstal a šel dál. Von Stalhein řekl, že rozpadlý lovecký zámeček není přímo na jelení stezce, ale o kousek výše. V obavách, aby ho neminul, opouštěl nyní v pravidelných intervalech stezku a hledal v lese. Pochopil proč je možné, že se děti v pohádkách tak snadno ztratí. Jednou, když sešel ze stezky, trvalo mu několik úzkostných minut než ji opět našel.

Trápení skončilo, když na jednom z těchto pátracích odbočení zakopl o velký kámen. Tápal dál a zjistil, že se dotýká zdi stavení. Bylo mnohem větší než čekal. Představoval si spíše něco jako loveckou chatu a místo toho našel zbytky stavby velikosti malého kostela nebo kaple. Rozhodně to však byly ruiny, o kterých mluvil von Stalhein. Protože v tu chvíli nemohl dělat nic jiného, našel si místo, kde si mohl sednout; zbytek staré zdi. Zabalil se do svého nepromokavého pláště a čekal na Maxe, který ho měl vést po zbytek cesty. Schůzka byla

určena na desátou hodinu. Posvítil si pod kabátem opatrně na hodinky a zjistil, že zbývá ještě nejméně půl hodiny. Okolo starého zbořeníště bylo jen několik malých stromů a tak měl poněkud lepší rozhled než před tím v hlubokém lese.

Bylo to podivné, depresivní místo. Jediný zvuk bylo monotónní šumění deště. Proti nebi se odrážely rozpadlé masivní zdi. Místo jako stvořené pro čaroděje a jejich kouzla, uvažoval, když se pustil do chleba se salámem.

Právě dojedl, když se ozval podivný zvuk. Ztuhl. Neměl představu co to je. Nebyl to vítr ve větvích ani zvuk dopadajících dešťových kapek. Bylo to spíše jakési škrábání, jakoby o sebe drhly dva kameny. Zadržel dech, aby lépe slyšel. Svaly měl napjaté, očima se snažil prohlédnout šero ve směru, odkud se domníval, že zvuk slyšel Bylo ticho.

Pak se pár metrů od něho pohnula půda a pomalu se zvedala.

Biggles nepatřil k těm, kteří se snadno vylekají, ale nyní, na několik vteřin pocítil mrazení. Ozvalo se zamručení a objevila se jakási postava. Vystupovala ze země. Prostředí – noc, zřícenina, les, blízkost zámku – na tom měly nepochybně značný podíl a musel se hodně ovládnout, aby nepropadl panice.

A tu, ztuhlý Biggles uviděl ve světle rozžehnuté sirky obličej a jeho napjaté nervy se uvolnily. Byl to muž, lesník Max a zapaloval si dýmku.

„Tady jsem, Maxi,“ řekl Biggles.

Max si odplivl. „Vy jste mě ale vyděsil.“

„Vy mě určitě víc.“

„Přišel jste dřív.“

„Ano. Chtěli mě totiž zatknout a neměl jsem kam jít.“

„Jste připraven?“

„Ano.“

„Tak pojd'te za mnou.“

Ve světle malé kapesní svítilny, kterou lesník vyndal z kapsy viděl Biggles otvor, z kterého se před chvílí Max vynořil. Max pobídl Bigglese, aby ho následoval a světlo matně osvítilo několik vyšlapaných kamenných schodů. Max zasunul nahoře kámen a ujal se vedení.

Ocitli se v jakémsi tunelu vybudovaném ve středověku jako nouzový východ pro případ obležení. Nebyl zřejmě vůbec používán a byl ve velmi špatném stavu. Vlhký, chladný, páchl plísní; všechno o to horší, že byl velmi malých rozměrů. Sotva stopadesát centimetrů vysoký, takže se nebylo možno postavit zpříma, a úzký tak, že vedle sebe nemohli jít dva lidé najednou. To všechno patřilo samozřejmě do systému hradní obrany. Zdi byly z cihel, nyní pokrytých tenkou vrstvou plísně. Ze stropu kapala voda a tvořila na zemi kaluže bahna. Biggles si ale nenaříkal. Konečně tunel končil a objevily se opět schody. Max věděl co dělat. Začali po nich stoupat. Nahoře se Max otočil a prstem naznačil Bigglesovi, aby nemluvil. Biggles přikývl.

Max otevřel malé, železné dveře a protáhl se jimi. Biggles ho následoval a ocitl se ve sklepní místnosti, která byla plná rozličného haraburdí. Max pokynul hlavou a šli dál do nitra zámku. Byla to ta nejpozoruhodnější cesta jakou kdy Biggles prošel. Pokoje měly šedé, zašlé stěny, nábytek prakticky žádný a byly chladné jako kameny, ze kterých byla budova postavena. Biggles měl pocit neskutečna. Skleněné oči v hlavách

vyčpané zvěře a kanec jehož zahnuté kly trčely z rudě natřených sádrových dásní. V chodbách visely staré zbraně, kuše, halapartny, palcáty a válečné sekyry i železné rukavice a zrezivělé ostruhy.

Max otevřel velké dveře, lety zčernalé a zase za nimi zavřel. Bylo nemožné nevnímat atmosféru místa; jejich kroky byť šli sebetišeji zněly v prázdných prostorách dutě. Široké kamenné schody vedly do prvního poschodí. Nahoře rezivějící brnění stojící v pozoru, ruce opřené o jílec velikého meče, se na ně dívalo slepýma očima.

Konečně se Max zastavil u dveří a znovu zvedl varovně prst. „Počkejte tady,“ nařídil a šel dál sám.

Záhy se vrátil, vyzval Bigglese, aby vstoupil a odešel.

Biggles vešel a ocitl se v Mariině obývacím pokoji. Ona a von Stalhein stáli před ním a na jejich tvářích bylo vidět, že vědí o náhlé změně situace.

„Max říkal, že se něco přihodilo,“ řekla Marie, když se přivítali.

Biggles přikývl. „Obávám se, že ano. Velmi nepříjemná věc a zcela nečekaná.“ Podíval se na von Stalheina. „Domnívám se, že Reinhardt se o nás vše dozvěděl. Přijel do hotelu v policejním voze se dvěma dalšími muži, aby mě zatkli. Podařilo se mi zmizet, ale stejně jako vy jsem teď na útěku. Tady je všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla Marie. „Zatím. Sedni si a promluvíme si o všem. Jsi jistě unavený. Podej mi tvůj plášť, je celý mokrý, dám ho uschnout.“

REINHARDTOVA NÁVŠTĚVA

13

Biggles popsal do detailu, co se přihodilo v Mýtovicích. Von Stalhein poslouchal s vážnou pozorností, Marie byla vyděšena.

„Nemyslím, že by to mělo nějak narušit můj a Bertieho plán, ale je pravda, že jak jednou opustíme zámek s policií v patách, dostat se k řece a přebrodit se bude velmi nebezpečné,“ pokračoval Biggles. „Raději vám řeknu co jsme naplánovali, abyste znali celou situaci. Bertie odjel do Anglie pro letadlo. Jestliže půjde všechno dobře, měl by být zpátky v sobotu v noci.“ Biggles pokračoval a vysvětloval detaily plánu.

„Mám určité pochybnosti, které mi dělají starosti,“ svěřil se. „Týkají se tebe, Marie. Budeš mít dost sil, aby ses dostala k letadlu? První problém je jak tě dostat dolů z terasy. Erich i já slezeme po břechťanu, ale ty sotva. Nemáme lano.“

„Řeknu Grétě, aby o tom promluvila s Maxem. Mohl by něco vymyslet. Ale nedělejte si starosti. Když to nepůjde jinak, poradím si i s břechťanem.“

„Pak je tu problém s přebroděním řeky. Na most nemůžeme a všechna místa vhodná pro přistání jsou na druhém břehu.“

„Dostanu se tam, žádné strachy,“ prohlásila Marie přesvědčivě. „Pomyšlení na to, že přelstím své věznitele mi dodá síly.“

„Výborně. Už o tom nebudeme mluvit, ale chtěl jsem, abys raději jasně věděla, co nás čeká. Tajnou

chodbu použít nemůžeme. Ústí na nesprávné straně vrchu. Teď už jen musíme čekat na hodinu H. Otázka je, kde budu čekat já. Nebýt dnešní rozčilující noci, vrátil bych se do hotelu. To byl můj záměr. Ale je zcela jasné, že teď už zpátky do města nemohu.“

„Zůstaneš tady,“ řekla Marie rozhodně.

„Myslel jsem si, že to řekneš a přestože to přináší komplikace, nevidím jiné řešení,“ odpověděl Biggles. „Byl bych blázen, kdybych se vzdálil od zámku.“

„Jaké komplikace?“ zeptal se von Stalhein.

Biggles se na něho zahleděl. „Uvažujte se mnou. Vy jste se jim prostě vypařil. Doufám, že já nyní také. Lidé, proti kterým stojíme, nejsou hloupí. Jestli se nemýlím, Reinhardt se právě dozvěděl, že vy a já jsme už delší dobu zadobře; že to bylo moje komando, které vás dostalo z koncentračního tábora na Sachalinu. Kladou si jistě otázku, co tu pohledáváme.“

„Vy a Bertie jste nakupoval sklo.“

Biggles pokrčil rameny. „Nebude jim trvat dlouho, aby pochopili, že celá záležitost se sklárnou byla jen zástěrka. Myslím, že se jim to zdálo podezřelé hned od našeho příjezdu; proč by se jinak Reinhardt o mne zajímal? Snažil se přijít i na důvod našich procházek podél řeky. Jak dlouho mu bude trvat než si spojí naši návštěvu Čech se zámek?“ Biggles se podíval vážně na von Stalhena. „A jestli se dozví, že vy a Marie jste staří přátelé, pak to bude opravdu malér. Bude mít všechny odpovědi. Věděl Reinhardt, když s vámi pracoval v tajné službě, že jste byli někdy pověřováni společnými úkoly?“

Von Stalhein se na chvíli zamyslel. „Nevím. Nevzpomínám si.“

„Škoda. Je to zásadní otázka.“ Biggles se podíval na Marii. „Zнала jsi tehdy Reinhardta?“

„Ne. Nikdy jsem se s ním nesetkala.“

„Ať už o nás vědí cokoli, nemůžeme nic dělat,“ řekl zamyšleně.

Marie změnila námět. „Jedl jsi než jsi opustil Mýtovice?“

Biggles se usmál. „Ne. Odcházel jsem poněkud ve spěchu. Ale jako správný a zkušený turista jsem se na cestu zásobil. Na kraji města jsem si koupil chleba a salám. A protože jsem také nevěděl kdy se dostanu k cigaretám, pořídil jsem si jich důkladnou zásobu. Takže teď mám všechno co potřebuji. Nevadilo by ti, kdybych si zapálil?“

„Jistěže ne.“

„A co je důležitější, mohla bys mi najít nějaké místo, kde bych se mohl ukrýt? Podle toho co jsem tu viděl, zámek není právě předlidský.“

„Promluvím o tom s Grétou. Do té doby budeš muset sdílet s Erichem přístřešek pro strážce na terase. Zazvoním na Grétu.“

Ukázalo se, že to bylo zbytečné. Ozvalo se ostré zaklepání, dveře se rozlétly a do pokoje vběhla šedovlasá, rozčílená žena.

„Co se děje, Gréto?“ zeptala se spěšně Marie.

Gréta mluvila německy, tiše a příliš rychle, než aby Biggles mohl sledovat co říká, vycítil však, že vznikly nějaké potíže.

Marie se podívala na oba muže. „Slyšeli jste?“

Von Stalhein ponuře přikývl.

Biggles řekl: „Všchno ne. Moje němčina na takovou rychlost nestačí.“

„Říkala, že dvůr je plný vojáků. Zřejmě tím myslela zvláštní oddíl policistů v uniformách.“

„Co dělají?“

„Řekli Maxovi, aby zařídil ubytování pro nově příšlé muže.“

„To nevypadá tak špatně,“ řekl Biggles. „Mohlo by to být horší?“

„Snadno. Jestli chtějí ubytování, zřejmě tu zůstanou a nemají za úkol provést policejní prohlídku. Jinak by vtrhli rovnou do zámku. Ale i tak bude lepší, když s Erichem rychle zmizíme. Jen ještě počkáme na další zprávy od Maxe.“

Marie řekla Grétě, aby zašla do dvora a vrátila se se všemi informacemi, které Max získal.

„Je to ohromná věc mít v takových to dobách věrné služebnictvo,“ pousmál se Biggles.

„Vypadá to, že jsme přišli na zámek právě ve chvíli, kdy věci začínají vřít,“ poznamenal von Stalhein ponuře.

Čekali asi dvacet minut, dveře na terasu otevřené, aby mohli rychle utéct, kdyby to bylo třeba.

Konečně se Gréta vrátila. Strážce na zámku měly být zdvojeny. Mezi novými příchozími bylo i několik inženýrů. A nařídili jí, aby řekla své paní, že ji přijde navštívit velitel.

„Kdy?“

„Dnes večer.“

Marie vyskočila. „Tak pozdě!“

„Řekli mi, že s vámi musí mluvit.“

„Dobře, Gréto. Nemohu mu v tom zabránit.“ Gréta odešla.

„Bude lepší, když zmizíme,“ řekl Biggles von Stalheinovi. „Rád bych věděl, co tu k sakru může tak pozdě večer chtít.“

Stáhli se na terasu a nechali pootevřené větrací okénko, tak aby slyšeli, co se bude dít v pokoji. Střídali se poblíž dveří, až byla jejich zvědavost upokojena. Byl to právě von Stalhein, který měl „hlídku“, když Biggles zaslechl mužský hlas a pozdrav, který Marie opětovala. Biggles se zamračil. Ten hlas dobře znal.

Von Stalhein mu zašeptal do ucha: „Je to Reinhardt! Podívejte se na něho.“

Rozhovor, který následoval začal na nebezpečnou notu, což Bigglese rozzuřilo; v takových chvílích se stával lehkomyšlným.

Reinhardt nasál vzduch. „Nevěděl jsem, že kouříte, slečno.“

„Občas.“

„Odkud máte cigarety?“

„Moje služebná mi je nosí. Myslím, že jí tu a tam některý ze strážců přinese balíček.“

„Hm.“

K Bigglesově velké úlevě Reinhardt opustil toto téma a přešel k věci. Prohlásil, že dva nebezpeční muži jsou na útěku a skrývají se pravděpodobně v okolí. Považoval tudíž za svou povinnost, v zájmu její bezpečnosti, posílit strážu na zámku. Nebude ji to nijak omezovat. A kdyby viděla nějaké muže provádět vyměřovací práce, ať si toho nevšímá.

„Co to je za muže?“ zeptala se Marie.

„Jsou to inženýři. Mají provést stavební průzkum.“

„Nejsou to náhodou odborníci na demolici?“

„No – hm – ne. Zatím to jsou jen přípravné práce.“

„Rozumím.“

„Kdybyste byla jakýmkoliv způsobem rušena, nebo měla nějakou stížnost, pošlete za mnou do města vaši služebnou a já hned zjednám nápravu.“

„Děkuji“

„Potřebujete něco?“

„Ne, díky.“

Chvíli bylo ticho. „Kdybyste tu v okolí spatřila nějakého cizince spoléhám na vás, že o tom hned uvědomíte strážce.“

„Vůbec nevycházím.“

„Ale pokud vím, máte dobrý výhled z vaší terasy.“

„Ano. A co z toho?“

„Vadilo by vám, kdybych tam postavil stráž, bylo by to pro vás bezpečnější.“

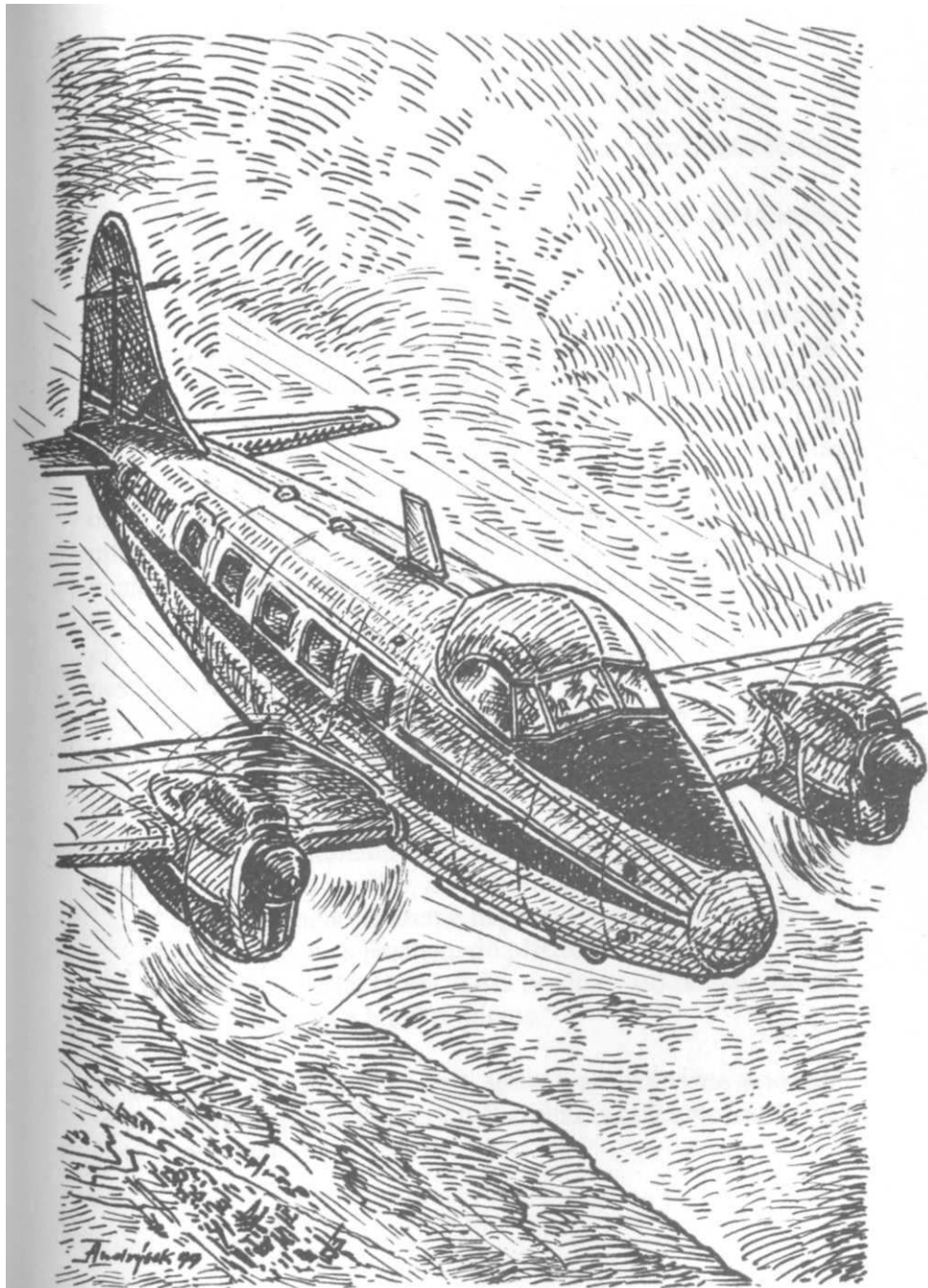
Marie promluvila hlasitě, hluboce dotčena. „Jistěže by mi to vadilo. Vaši muži už slídí v celém zámku. Pochopila jsem, že tu už dlouho nebudu. Ponechte mi tu ten zbytek soukromí, které ještě mám.“

„Je to jen a jen vaše vina, slečno!“

„Snad už to nemusíme znovu probírat,“ odpověděla netrpělivě Marie.

„Dobře, dobře. Jak si přejete. Pak to je vše. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Handwritten signature: "Handwritten 99"

A dveře se zavřely.

Chvíli se nikdo nepohnul. Pak šla Marie ke dveřím na terasu. „Slyšeli jste.“

„Slyšeli,“ potvrdil Biggles. „Takže zatahují sítě. Je to jasné. Dozvěděli jsme se od pana velitele hodně.“

„Půjдете dovnitř?“

„Myslím, že uděláme lépe, když zůstaneme venku. Reinhardt by se mohl vrátit. Ale lecos nám pověděl. Nemá nejmenší tušení, že jsme tady, jinak by se svými muži prohledal celý zámek od sklepa až po střechu. Získali jsme od něho i několik dalších zajímavých informací, které nám budou užitečné. Tak je například jasné, že neví o tvé dávné spolupráci s Erichem; tudíž ho vůbec nenapadlo, že sem Erich přijel, aby tě našel. Kdyby to věděl, mluvil by jinak. Dále neví, že ty a já jsme starí přátelé, protože jinak by si spočetl, že jedna a jedna jsou dvě a vyptával by se tě na to. Tato fakta jsou pro nás nesmírně důležitá. Možná že již ví, že Erich a já jsme spolupracovali, ale to nevadí pokud nás nespojí s tebou.“

„Umíš výborně domýšlet i drobná fakta, ale co když postaví na terasu stráž?“

„To by bylo nepříjemné,“ musel připustit Biggles.

„Co teď uděláme?“

„Počkáme, až budeme mít více zpráv od Maxe. Poslouchá a sleduje všechno co se děje, aby nás mohl informovat.“

„V tom se na něho můžeme naprosto spolehnout.“

„Dobře. Půjžeme s Erichem do přístřešku pro stráž a počkáme tam. Kdyby měla Gréta další novinky od Maxe, zakašli u dveří. Uslyšíme to a hned přijdeme.“

„Dohodnuto.“

Biggles a von Stalhein odešli spolu k strážní vížce a posadili se na dřevěný výstupek, který měl zřejmě stráží umožnit čas od času si odpočinout.

„Co si myslíte o těch inženýrech?“ zeptal se von Stalhein. „Věříte, že opravdu vážně uvažují vyhodit zámek do povětří?“

„Po pravdě řečeno ne. Vyhodit celé to místo do povětří by zmařilo jejich plán najít poklad Janisů. Zmizel by pod tunami suti. Hrabat se v takové hromadě by nebralo konce. Právě tak by bylo nesmyslné rozebírat zámek kámen po kameni jak s tím hrozili. Spíše se domnívám, že ti muži sem byli povoláni, aby změřili zámecké zdi a prostory a zjistili, zda tu nejsou nějaká skrytá sklepení nebo tajné komnaty. Pán bůh ví, co je pod zámkem. Původně tu stával hrad. A stavby z těch dob mívaly také kobky pro vězně.“

„Myslím, že máte pravdu.“

Biggles se zadíval přes hlavu svého společníka. „Jsou to tam za vámi dvířka?“

„Ano.“

„Kam vedou?“

„Ke schůdkům do podkroví strážní vížky. Je odtamtud vidět hodně daleko.“

„Tak už jste tam byl?“

„Samozřejmě. Gréta mi dala pár starých dek. Mám je tam, aby je nikdo nenašel. Jinak tam není nic zajímavého.“

„Zatím se nepříhodilo nic co by mohlo zmařit naše plány na útěk,“ řekl po chvíli mlčení Biggles.

„Zůstáváte hodně klidný.“

„Nemá cenu panikařit.“

„Poslouchejte. Myslím, že jsem zaslechl zakašlání. To byla jistě Marie, s novými zprávami.“

„Tak si je půjdeme poslechnout.“ Vrátili se ke dveřím na terasu.

Novinky byly uklidňující. Nové posily byly ubytovány v ubikacích nad stájem, kde kdysi bydleli sezónní dělníci. Už měli po večerce. Marie podala Bigglesovi dvě deky, které přinesla Gréta.

„Budeš je potřebovat.“ řekla Bigglesovi. „Erich mi říkal, že v jeho úkrytu dost táhne.“

Biggles přijal přikrývky s povděkem. „Je to pravda,“ konstatoval. „A teď, jestli je to všechno, půjdu a udělám si tam pohodlí.“

Jejich návrat do strážní vížky byl přivítán šustivým zvukem, který Bigglese zarazil.

„To nic,“ uklidnil ho von Stalhein. „Co to, u čerta, bylo?“

„Jen sova.“

„Jaká sova?“

„Ta, které to tu normálně patří. My jsme ji vyrušili a jistě není naším vpádem nadšená. V noci si sedá občas na okno a houká.“ Erichovo vysvětlení přijal Biggles bez velkého nadšení.

DALŠÍ PROBLÉMY

14

Následující den ráno, po nepohodlné noci, byl Biggles probuzen zvukem mužských hlasů. Zněly nebezpečně blízko. Zprvu se domníval, že ti lidé hovoří přímo na terase, ale rychlý pohled ho uklidnil; nebyli tam. Hlasy přicházely zezdola.

Von Stalhein ještě spal. Biggles s ním zatřásl a naznačil mu, že musí být zticha. Opatrně vyhlédl ven a pak se vydal na obhlídku.

Nemusel chodit daleko. Stačily tři kroky a nahlédnutí přes zábradlí terasy a věděl všechno, co potřeboval. Dva muži v uniformě přecházeli pomalu ve vysoké trávě, která bujně rostla na pruhu půdy u zdi terasy. Jejich chování v ničem nenaznačovalo, že by něco konkrétního hledali. Někdy se zastavili a jeden ukazoval něco druhému. Zajímal je především zámek.

Biggles čekal a poslouchal. Hlasy se začaly vzdalovat a z toho usoudil, že došli ke konci zdi a zašli za roh. Vrátil se do vížky.

„Co se děje?“ zeptal se von Stalhein s obavami.

„Dva muži na obhlídce.“

„Co dělali?“

„Nic zvláštního. Řekl bych, že to byla buď dvojice inženýrů studující stavbu nebo prostě dva noví strážníci prohlízející si prostor, který mají hlídat. Už odešli,“ řekl Biggles.

„Jestli se rozhodnou postavit pravidelné hlídky také na téhle straně zámku, bude to pro nás další překážka. Počítal jsem, že tohle místo bude čisté.“

„Musíme sledovat co dělají. Jestli budou hlídkovat v pravidelných hodinách můžeme načasovat náš odchod podle nich. Jinak bychom na ně museli počkat v záloze a vyřadit je z akce.“

„Jak? Budou ozbrojeni. To na ně chcete jít holýma rukama?“ Biggles byl sarkastický.

„Uvnitř zámku jsou zbraně.“

„Zbraně, které jsem tam viděl nejsou podle mého vkusu. Nedovedu si představit, že bych nějakému ubožákovi roztříštil hlavu válečnou sekyrou.“

„Proč ne?“

„No mějte trochu slitování! Není se co divit, že se o vás Prušácích říká, že jste krutí.“

„Jací krutí? Praktičtí. Jestli vezmete někoho po hlavě válečnou sekyrou, nebo mu prostřelíte hrudník, vyjde to nastejno. Mrtvý muž. Přiznám, že válečná sekyra už vyšla z módy, ale výsledek je stejný.“

„Oukej. Nebudeme se o to přít. Dostaneme něco k snídani?“ zajímal se Biggles. „Zbytek mého salámu už za moc nestojí.“

„Marie vystrčí něco dveřmi a dá nám vědět, až to tam bude. Je ještě dost brzo.“

„A co takhle se umýt?“

„Dešťová voda. Je tu pár pěkných louží. Mám kousek mýdla a ručník.“

„A holení?“

„Tak to sotva. Marie se neholí.“

„Škoda. Koncem týdne budeme vypadat jako pěkně podivná stvoření. Zatím co budeme čekat, rozhlédnu se

okolo. Musím se podívat konečně za denního světla, kde to vlastně jsme.“

Biggles vystoupil na terasu. Poprvé mohl přehlédnout jasně celou situaci. Za ním se tyčily šedé, ponuré zdi zámku, které končily výhružným cimbuřím. Na druhém konci terasy s kamenným zábradlím, byla další vížka, stejná jako ta, která jim sloužila za přístřeší. Došel k závěru, že terasa, byla přistavěna k původní stavbě v místě bývalého parkánu a byla umístěna na čelní straně právě kvůli výhledu, který odtamtud byl.

Pohled na podzimně zbarvené stromy v lese, který sestupoval dolů do údolí, byl velkolepý. Tu a tam mezi stromy prosvítila řeka.

Když přehlédl všechno co mohl z terasy vidět, Biggles vystoupil do podkroví vížky. Místo bylo takové jak ho popsal von Stalhein. Dvě okenní štěrbinu nabízely z té závratné výše okouzlující panorama. Viděl nejen pole, které vybrali pro přistání, ale mohl sledovat i tok řeky.

Klouzal po něm očima a znepokojeně se zamračil. Malé písčité ostrůvky zmizely. Jediné co zbylo z velkého byl jen úzký písčný pruh. Bylo naprosto jasné co se přihodilo. Sešel dolů do úkrytu a zastihl von Stalheina přikrčeného vedle snídaně: bandasky s čajem, půlky chleba a sklenice marmelády.

„Vezměte si,“ pozval ho von Stalhein vesele. „Viděl jste něco zajímavého?“

„Viděl, ale je to špatná zpráva.“

„O co jde?“

„Řeka je po dešti rozvodněná. Nevylévá se z koryta, to ne, ale určitě stoupla nejméně o půl metru. Když jsem se tam naposled díval, viděl jsem na konci ostrůvku

uprostřed řeky kámen. Vyčníval takových třicet centimetrů.“

„A co je s ním?“

„Zmizel, je pod vodou.“

„Je to pro nás nepříjemné?“

„Řekl bych, že dost. Vždyť přece víte, že musíme přebrodit řeku, abychom se dostali k místu přistání.“

„Pokud ještě nestoupne, myslím, že to dokážeme.“

„Doufejme,“ řekl Biggles. „Jestli by řeka dalším deštěm ještě stoupla, mohla by se vylít z koryta a pole bude zaplaveno. Dovedete si představit co by to znamenalo. Bertie by místo nepoznal; a kdyby poznal a pokusil se přistát, ocitl by se uprostřed jezera. Nemusím vám říkat co se stane s letadlem, které není hydroplán, ale pokusí se přistát na vodě.“

„V noci přestalo pršet, voda začne možná klesat.“

„Jestli ne, jsme pěkně namydlení. Nejsem si tím jist. Tok řeky je velmi prudký. Myslím na Marii. Kdyby upadla, proud by ji strhl. Zatím voda asi pořád stoupá. Včera pršelo skoro celý den. Nerozhoduje jen to co vyvádí počasí tady. Problém je co se děje na řece výš.“

„Můžeme řeku pozorovat odtud shora. Uděláme si tak alespoň trochu představu o tom jestli klesá nebo stoupá.“

„Úsudek *alespoň trochu* nestačí. Musíme znát situaci přesně. Nemůžeme si dovolit riskovat. Představte si, že bychom dorazili k řece a zjistili, že se nedostaneme na druhou stranu. Nezapomeňte, že už musíme být na druhém břehu než letadlo dosedne. Můžete se vsadit, že jakmile Bertie přistane, bude to otázka jen několika minut než dorazí policie.“

„Když nebudeme moct řeku přebrodit, budeme se sem muset vrátit.“

„To se lépe řekne než vykoná. Museli bychom dostat Marii zpět do jejího pokoje. Nebude lehké pomoci jí z terasy dolů. Dostat ji znovu nahoru by bylo ještě obtížnější.“

„A což kdybychom šli přes most?“

„Pokud Reinhardt není úplně blázen, už tam postavil hlídky. A konečně most je moc daleko.“

„Nesehnali bychom tu někde poblíž loďku?“

„Žádnou jsem tu neviděl.“

„Max by nám mohl poradit, nebo alespoň zjistit výši vody.“

„To by nemělo význam. Dnes může klesnout a stačí jedna důkladná bouřka a zase stoupne. Musíme znát stav vody *v ten den*.“

„Ano. Chápu. Navíc nemůžeme po Maxovi chtít, aby pro nás pořád něco dělal. I tak hodně riskuje. Marie ho už požádala o lano, aby se dostala dolů z terasy.“

„Snad se mu to bez obtíží podaří.“

„Moment,“ řekl von Stalhein. „Zdá se mi, že něco slyším.“ Vyšel ven. Byl okamžitě zpět a na tváři měl vážný výraz. „Teď je zase na mně, abych já *vám* řekl špatnou zprávu,“ hlásil.

Biggles se tvářil rezignovaně. „Tak spust’te. Já to snesu.“

„Dva muži s kosami a srpy vysekávají dole cestu trávou a křovím.“

„Hm! Takže tam budou hlídkovat.“

„Ještě jsem neskončil. To horší teprve přijde. Mají tam i dva kotouče ostnatého drátu.“

„Hrome,“ zaklel Biggles. „Jestliže natáhnou ostnatý drát, bude to pro nás zatraceně nepříjemné. Muž, který řídí tuhle novou skupinu se zřejmě vyzná ve své práci. Neriskuje ani v nejmenším, nechce ztratit svého vězně. Ale počkejte. Je na tom všem něco podivného. Proč se najednou rozhodli postavit zábrany, když chtějí Marii koncem týdne odvézt? To mi nehraje.“

„Mohla by se pokusit o zoufalý útěk. A oni si ji chtějí pohlídat.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Myslím, že důvod je jiný. Nedělají to proto, aby tu Marii podrželi, může to být proto, abychom my nemohli dovnitř.“

„Nechápu.“

„Předpokládejme, že někdo komu to myslí, právě vydedukoval, proč jsme sem přijeli. Možná, že došly nové informace o našem spojení s Marií. Toho jsme se vždycky báli. Řekl bych, že právě k tomu došlo. Nechytili nás. Nevědí kde jsme, ale mohou se domýšlet, že nejsme daleko. Zatím je zřejmě nenapadlo, že už můžeme být v zámku a tak budují zábrany, abychom nemohli dovnitř. Je to směšné, když to zvažíte.“

„Nevidím na tom nic směšného. Co si počneme s ostnatým drátem.“

„Přestříhneme ho.“

„Čím – nebo ho překousneme?“ Von Stalheinův hlas byl plný sarkasmu. „Nedoufáte snad, že mezi těmi starožitnými dekoracemi v zámku najdete nůžky na ostnatý drát?“

„Nějak si poradíme, třeba se nám ho podaří podlézt. Nedělejte si starosti. Po tom co jsme dělali po většinu našeho života, by nás takováhle maličkost neměla znepokojovat.“

Von Stalhein se podíval na Bigglese s jistou dávkou údivu. „Jak to, že vy Angličané jste o to optimističtější o co jsou vyhlídky černější.“

Biggles se usmál. „To nevím. Možná, že jsme moc hloupí a neuvědomíme si, kdy jsme poraženi. Jen abych vás potěšil, myslím si, že všechno bude ještě černější dřív, než se dostaneme k letadlu.“

„Vypadá to, že budeme mít dostatek času si to všechno promyslet,“ odtušil ponuře von Stalhein. „Vzhledem k pracem, které pokračují dole, zůstaneme tu po zbytek dne uvěznění.“

„Já ne,“ řekl Biggles. „Stěhuji se o patro výš a budu pozorovat řeku. Mimochodem, kdo nám přinesl čaj?“

„Gréta.“

„Takže jste Marii dneska ještě neviděl?“

„Ne. Ale vzkázala, že kdyby nám potřebovala cokoli sdělit, dá obvyklý signál.“

„Doufám, že Max už má lano, o které jsme říkali.“

„Ještě ho nepotřebujeme.“

„Byl bych rád, kdybych ho tu už měl. S lanem pod hlavou bych spal pohodlněji.“

„Proč?“

„Abychom se dostali rychle dolů, kdyby bylo třeba vyklidit tuhle psí boudu.“ Biggles zvažněl. „Uvědomujete si, že tu není žádný zadní východ? Kdyby došlo k nejhoršímu, nemohli bychom utéct, křídla přece nemáme. Jinak řečeno, drahý Erichu, tak jak věci vypadají, ocitli bychom se v pasti. Než skákat z výšky, raději bych sjel dolů po laně.“

Zaslechl trochu opodál ostrý zvuk sekery zasekávající se do dřeva.

„Co zase podnikají?“ zamumlal von Stalhein znepokojeně.

„Vsadil bych se, že to vím.“

„Tak mi to povězte.“

„Někdo tam pilně zatlouká kolíky, na které budou připevňovat ostnatý drát. Nedělejte si s tím ale starosti,“ dodal Biggles povzbudivě. „Marní čas.“

„To jsem rád, že si to myslíte,“ odpověděl von Stalhein, ale bylo cítit, že Bigglesův přístup k tomuto vývoji situace nesdílí.

Dopoledne se vleklo a činnost pod terasou stále pokračovala.

Biggles si vynesl svoje stlaní do věžičky a pozoroval řeku. Doufal, že se vynoří kámen, což by znamenalo, že hladina vody v řece klesá. Byl však zklamán. A co horšího, začaly se opět kupit mraky.

To čeho se obával začalo nedlouho před polednem. Rozpršelo se, tiše, zlehka, bylo jasné, že déšť hned tak nepřestane a den bude vlhký. Mělo to však alespoň jednu malou výhodu. Dělníci přestali pracovat na oplocení a šli se schovat před deštěm. Nebylo nic slyšet a při opatrném nahlédnutí viděli, že bylo zatlučeno jen několik kolíků ve dvojité řadě. Na ostnatý drát ještě ani nesáhli.

„Počítám, že to do našeho odchodu dodělají,“ řekl ponuře von Stalhein. „Ovšem déšť by je mohl zdržet.“

„Jestli nepřestane brzy pršet bude řeka v sobotu rozvodněná,“ poznamenal Biggles.

O hodinu později stále mžilo. Objevila se Gréta s jídlem, přinesla chleba, máslo, studenou pečení, pár jablek a konvici kávy. Řekla, že po setmění přinese něco teplého. Měla jednu zprávu. Maxovi se nepodařilo sehnat

dost silné lano, ale přinesl něco o čem soudil, že by to mohlo posloužit stejně. Přinese to.

Za chvíli byla zpět. Náhradou byl pár otěží, každá asi čtyři metry dlouhá. Patřily jistě k postroji pro koně zapřahované do kočáru. Na obou koncích byly obvyklé přezky, kterými se otěže připínaly na udidlo. Bylo tedy možné, bylo-li by to třeba, spojit obě otěže.

Biggles byl nadšen. „Teď se budu cítit mnohem lépe,“ řekl von Stalheinovi po tom, co Gréta odešla.

ZMĚNA PLÁNU

15

Následující den nepřinesl žádnou změnu. Rozednilo se, nepršelo, dělníci začali znovu pracovat, ale počasí zůstávalo nestálé a v poledne další déšť muže opět zahnal. Kolíky teď byly zatlučeny podél dvou třetin přední části zámku, ale drát byl zatím připevněn jen na několika.

Biggles ztrávil většinu dne v podkroví vížky. Ležel na břiše a pozoroval řeku. Téměř nic se nezměnilo. Zdálo se mu, že hladina nepatrně klesla.

Když se rozpršelo díval se dolů na muže pracující na oplocení, aby odhadl jak jim bude dlouho trvat než svou práci dokončí. Pochopil, že to bude záležet na počasí. Situace byla svým způsobem ironická. Když bude pršet zdrží to práci na plotu; ale jakákoliv výhoda takto získaná bude k ničemu, protože déšť zvýší hladinu řeky.

Pršelo čím dál hustěji a pozoroval se zájmem co se bude dít. Muži se seskupili do hloučku a dohadovali se. Déšť zesílil, zahřmělo, muži odložili nářadí a zmizeli na pěšině vedoucí ke vchodu do zámku. Jeden nástroj připoutal obzvlášť Bigglesovu pozornost. Byl to pár silných vojenských nůžek na stříhání ostnatého drátu. Používal je muž, který připevňoval drát na kůly. Ležely tam, kde je odhodil, na kraji volného prostoru, který vysekali v hustém porostu. Biggles se na ně žádostivě díval. Nemohl zatím nic podniknout, ale rozhodl se, že je nepustí ze zřetele.

Celé odpoledne nepřestalo hustě pršet. Muži se do práce nevrátili.

Po setmění prohodil Biggles pár slov s Marií v okně. Neměla žádné novinky a tak ani nešel dovnitř. Nikdo u ní celý den nebyl.

Později, zpět ve vížce, spojil obě otěže a na jednom konci udělal smyčku. Von Stalhein ho se zájmem pozoroval. „Co s tím?“ zeptal se.

„Spustím se dolů,“ prohlásil Biggles a vysvětlil proč: „Muži tam nechali ležet svoje nářadí, počítali nepochybně, že se vrátí, až přestane pršet. Leží tam pěkně po ruce něco, co moc potřebujeme. Nůžky na drát.“

„To je velké riziko.“

„Ne tak velké uvážíte-li, jak jsou pro nás důležité.“

„Mohou někoho poslat, aby nářadí posbíral.“

„To je docela možné. Parta anglických dělníků by nesměla nechat nářadí jen takhle ležet.“

„Budou nůžky postrádat.“

„Jistěže ano. Ale vsadil bych se, že nepořádný chlapík, který s nimi pracoval si nevzpomene, kde je nechal. Počítám, že mají náhradní pár a nebude se dlouho zdržovat hledáním těch ztracených. Víte dobře jak jsou lidé nedbalí, když se jedná o cizí majetek, zejména když jde o majetek státu. A jestliže nebudou mít náhradní nůžky na drát tím líp, pozdrží to práci. Mohl bych se spustit dolů po břecťanu, ale nechci ho moc narušit, někdo by si mohl všimnout, že jsou listy potřhané a pochopil by co se stalo. Máme ty otěže, tak proč je nevyzkoušet.“

Přehodil smyčku, kterou udělal okolo jednoho z pilířů kamenného zábradlí, pevně ji utáhl a prohlásil: „Zůstaňte tady. Budu hned zpátky.“

Během minuty byl dole a šel rychle k místu kde zůstaly ležet nůžky, které potřeboval. Bylo zamračeno, ale měsíc, byť skrytý za mrakem, mu dostatečně posvítíl. Nůžky tam pořád ještě ležely. Zdvihl je a vydal se zpět k otěží, když ho zastavily lidské hlasy. Naslouchal. Hlasy se blížily. Rychle zalehl u zdi terasy, kde tráva a keře zůstaly nevysekány.

Hovořící muži kráčeli pomalu, jakoby kontrolovali vykonanou práci. Hlas jednoho poznal. Byl to Reinhardt. Druhého neznal, ale podle autoritativního tónu soudil, že to je důstojník velící pracovní skupině.

„Moc daleko se nedostali,“ postěžoval si Reinhardt.

„Nepovažoval jsem za nutné nechat své muže promoknout na kůži,“ znělo vysvětlení. „Až bude pěkně, dokončí to.“

„To doufám,“ zahučel Reinhardt.

„Proč vlastně nesmí nikdo do zámku?“

„Nevím. Já jsem ten rozkaz nevydal. Proč se ptáte?“

„Moji inženýři už skončili měření venku a potřebují porovnat výsledky s měřením uvnitř, aby mohli lokalizovat tajnou skrýš, pokud existuje. Navíc jsou tu místa, ke kterým se nemůžeme zvenku dostat. Například ta terasa nad námi.“

Po chvíli Reinhardt řekl: „Nevidím důvodu proč byste nemohli jít dovnitř dohlédnete-li, aby muži nezpůsobili škodu. Žádné sbírání památek, nebo něco podobného. Na ústředí mají soupis veškerého inventáře. Musím rovněž získat souhlas dámy, která jak víte, obývá pokoje na terase.“

„Proč?“

„Takové jsou rozkazy. Promluví s ní a nebude-li mít námitek, pokusím se zařídit, aby tam vaši muži mohli zítra jít.“

„Děkuji. Nezdrží se tam dlouho.“

Hlasy se vzdálily, oba muži odcházeli. Biggles počkal, až úplně zmizeli a pak se vrátil ke svému koženému lanu a vyšplhal nahoru.

„Kdo byli ti muži?“ zeptal se von Stalhein chraptivě, když se Biggles přehoupl přes horní část terasy. „Vyděsili mě.“

„Jeden z nich byl Reinhardt. Druhý byl myslím důstojník, který tu velí. Nebezpečí nehrozilo. Slyšel jsem je přicházet.“

Biggles vytáhl nůžky, které měl zastrčeny za páskem kalhot.

„Ale to není všechno,“ dodal, když je položil na okenní římsu vížky. „Poslouchal jsem je a dozvěděl jsem se důležité informace. Bylo to štěstí, že jsem byl právě dole.“

„Tak jaké jsou poslední špatné zprávy?“

„Zítra budou inženýři pokračovat ve své práci uvnitř zámku. To by nám nemělo vadit.“

„Půjdou také do místností, které Marie obývá?“

„Budou jimi muset projít, aby se dostali na terasu, kterou si chtějí také prohlédnout. Jinudy by se tam nedostali.“

„To znamená, že tu nemůžeme zůstat.“

„Bezpochyby. Nejprve však musíme varovat Marii. Do zítřka se pravděpodobně nebude nic dít takže se tu můžeme ještě tuto noc vyspat. Ale pak budeme muset vížku vyklidit, všechno s sebou vzít a schovat se v lese.“

Nesmíme tam nechat ani drobek na zemi, prostě nic co by prozradilo, že tam někdo přebýval. Promluvím s Marií.“

„Kdy?“

„Hned. Čím dřív se to dozví, tím líp.“

„Vůbec se mi to nelíbí.“

„Ani mně ne, ale nic jiného nám nezbývá. Máme jen jednu možnost jak se z toho dostat. Vypadneme odtud, hodíme dolů všechno co tu máme a zmizíme v lese. Máme už jen dva dny před sebou. Musíme vstát s rozbřeskem, dříve než začnou dole pracovat. Použijeme otěže. To znamená, že buď Marie nebo Gréta je budou muset odvázat a ukrýt. Budeme je potřebovat v sobotu, abychom pomohli Marii dolů. Potřebujeme také s sebou dost jídla, abychom do té doby vydrželi. Zajdu za Marií a řeknu jí, že ráno zmizíme.“

Biggles šel podél zdi zámku, nakoukl opatrně do pokoje a zaklepal na skleněnou část dveří.

Marie okamžitě přišla a otevřela. „Něco se děje?“ zeptala se s obavami.

„Ne, ale je tu něco co bys měla vědět.“

„Pojď dovnitř a pověz mi to.“

„Je to rozumné?“

„Touto dobou je sotva kdo v zámku. Pojď dovnitř, já zavřu dveře. Táhne tu na nás. Noci začínají být chladné.“

Biggles vešel a pověděl jí co dole slyšel. „Takže jak vidíš,“ pokračoval, „je možné, že ti inženýři zítra přijdou přeměřovat terasu.“

„Nedovolím to.“

„To bych nedělal.“

„Proč ne?“

„Mohlo by to vzbudit Reinhardtovo podezření. Bude si myslet, že něco skrýváš. Každopádně je však pro nás příliš nebezpečné ještě tu zůstat.“ Biggles vysvětlil co chtějí s von Stalheinem podniknout.

„Ano, vidím, že musíte odejít,“ souhlasila Marie. Bylo na ní vidět, že má starosti. „Ale proč byste nemohli jít chodbou a skrýt se ve zřícenině loveckého zámku? Max by vás tam dovedl a protože by věděl kde jste, mohl by vám přijít říct o všem co by se tu dělo. Kdybyste se schovali v lese jak navrhuješ, nemohl by vás třeba najít.“

„Musíme se vrátit v sobotu v noci.“

„To by nebyl problém. Max by pro vás došel. To se dá zařídit.“

„Máš pravdu. Tvůj plán je lepší. Je naprosto nutné, abychom neztratili kontakt. Dnes můžeme přespat tady. Nemyslím, že by se do rána mělo něco přihodit. Požádej Maxe, aby pro nás přišel zítra za rozbřesku. Chceme...“ Biggles se zarazil a poslouchal.

Kamennou chodbou se blížily ke dveřím spěšné kročeje. Byla v nich taková samozřejmost, že Biggles vyskočil na nohy.

Dveře se rozletěly a dovnitř vtrhla Gréta. „Rychle! Jde sem velitel.“

Biggles skočil instinktivně k východu na terasu, ale Marie byla stejně rychlá a otevřela malé dveře. „Jdi tam, do mé ložnice.“

Biggles tam vběhl jako střela. Byl nejvyšší čas. Zaslechl zaklepání a zároveň i Reinhardtův hlas.

„Dobrý večer, slečno,“ pozdravil uctivě.

„Dobrý večer,“ odušila Marie. „Co zase chcete tentokrát?“

„Je tu se mnou nadporučík Švarc, který řídí práci inženýrů. Zítra musí začít pracovat uvnitř zámku a jelikož přístup na vaši terasu je možný jedině přes tento pokoj doufá, že nebudete mít námitek, aby jeho muži tudy prošli.“

„Copak mohu něco namítat?“ odpověděla Marie odměřeně. „Jsem ve vašich rukou.“

„Ale to nikoliv,“ protestoval Reinhardt. „Záleží pouze na vás. Stačí když...“

„Já vím, já vím,“ přerušila ho Marie netrpělivě. „Moji odpověď jste už slyšel. Názor jsem nezměnila.“

„Ušetřila byste nás tolika problémů. Co chcete získat tím, že se zdráháte?“

„Neztratit sebeúctu. Už o tom nemluvme. V kolik hodin mohu čekat to obtěžování?“

„Vyhovovala by vám desátá hodina?“

„Budu připravena.“

„Výborně, jsme domluveni. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Dveře se zavřely, kroky se vzdálily chodbou. Pak se Marie objevila ve dveřích ložnice.

„Už jsou pryč,“ řekla. „Asi se již nevrátí, ale bude lepší, když raději půjdeš. Slyšel jsi co říkal?“

„Slyšel. Přijdou v deset hodin. Tou dobou už budeme pryč. Budeš moci dohodnout všechno co je potřeba s Maxem?“

„Požádám okamžitě Grétu, aby to udělala. Max bude u vás hned po rozednění.“

„Výborně. Teď se vrátím k Erichovi. Jistě si už dělá starost co se přihodilo. Jestli půjde všechno hladce uvidíme se v sobotu. Buď přichystaná v devět hodin večer. Slož si co by sis chtěla vzít s sebou, ale pamatuj,

že musíš vybrat jen to nejnnutnější. Těžké zavazadlo by nám překáželo.“

„Chápu.“

„A tak vám, drahá dámo, přeji dobrou noc.“

Marie položila ruku Bigglesovi na rameno. „Počkej chvíli. Kdyby se nám to nepodařilo, chtěla bych, abys věděl jednu věc. Opravdu lituji toho, co jsem ti provedla ve Francii.“

Biggles se usmál a vzal její ruku do své. „Byli jsme tehdy ve válce. Nic mě nemrzí. Dala jsi mi něco nádherného na co nelze zapomenout.“

„Pokud to trvá.“

„Po celý můj život.“

Marie se usmála skrze slzy, které jí náhle vyhrkly.

„Musím jít,“ řekl Biggles náhle.

„Dobrou noc, drahý příteli.“

Biggles se vrátil do strážní věžky.

„Byl jste tam dlouho,“ zahučel von Stalhein.

„Omlouvám se. Nečekané zdržení.“

„Jaké?“

„Když jsem tam byl přišel Reinhardt a nadporučík Švarc.“

„Můj bože!“

„Je to v pořádku. Slyšeli jsme je přicházet a Marie mě schovala v ložnici.“

„Co chtěli?“

„Dovolení prohlédnout si zítra dopoledne terasu. V deset hodin. Marie navrhla, že uděláme lépe, když použijeme tunelu a schováme se v loveckém zámku. Souhlasil jsem a ona to zařídí s Maxem. Bude tu za rozbřesku a dovede nás tam. Ráno musíme brzy vstát a

důkladně po sobě uklidit. Teď bychom se měli trochu prospat, moc času nám nezbývá.“

PŘES ŘEKU

16

Slunce ještě ani úplně nevyšlo a už se objevil Max. Počasí bylo příznivé.

Zastihl Bigglese a von Stalheina připravené, deky svinuty a převázané otěžemi. Už ho čekali. Rozhlédli se ještě jednou kolem, aby se ujistili, že tam nezbyla sebemenší stopa po jejich pobytu a vyrazili. Můžeme si předem říci, že jejich ústupová akce proběhla bez nesnází. Jak předpokládali, v zámku nikdo tak časně nebyl. V šerém světle nastupujícího dne, které pronikalo okny, atmosféra místa byla ještě neskutečnější, jakoby z jiného, dávno minulého času.

Když skupina došla k cíli své cesty, troskám loveckého zámku, bylo už dobře vidět a Biggles spatřil trosky poprvé v celé melancholii jejich rozpadu. Všude prorůstalo býlí. Malé stromky zapustily kořeny mezi kamennými dlaždicemi. Břečťan, který v takových podmínkách prospívá, se rozrostl do nejzazších koutů a po rozpadajícím se zdivu.

Max je vedl ke skupině věčně zelených keřů, v zadní části stavby. Uprostřed bylo otevřené místo zpola kryté zřícenou střechou. Bylo to dostatečně daleko od pěšin, po kterých pravidelně chodily stráže. Marie mu vše vysvětlila a Max tudíž také věděl, kdy pro ně má přijít. Potom se jejich přítel vzdálil a nechal své svěřence, aby se zabydlili ve své nové „ubikaci“. Počasí bylo pěkné, k velké spokojenosti Bigglese, který se nepřestával zabývat přebroděním řeky.

Abychom vyprávění o jejich dlouhém čekání plném obav co nejvíce zkrátili, řekněme rovnou, že se blízko místa, kde se ukrývali nikdo neobjevil, přestože občas v dálce zaslechli hlasy. Ale nikoho nespátřili. Je pravda, že během dne jim nervy jen hrály. Uklidnili se až se soumrakem. Rozbalili si své deky i houně a připravili se ke spánku.

Max se objevil brzy ráno následujícího dne. Přinesl chleba, salám a velkou bandasku čaje. Neměl celkem žádné novinky. Inženýři pracovali na zámku, prohlédli také terasu, ale nic nevzbudilo jejich podezření. Policejní auta stále patrolovala na silnici podél řeky. Hladina řeky trochu klesla, ale pořád ještě byla nad normálem.

Plot z ostnatého drátu byl už skoro dokončený. Trochu se tam dohadovali o ztracených nůžkách, ale hledání bylo bezvýsledné a tak přinesli jiné. To bylo všechno. Max odešel s tím, že se vrátí v devět večer, aby je provedl zámkem na terasu. Inženýři ještě nedokončili svou práci uvnitř; bude to trvat celé dny; bylo však nepravděpodobné, že by někdo zůstal v zámku po setmění.

„Tak, takhle to vypadá,“ řekl Biggles když Max odešel. „Zítřka touto dobou by už mělo být po všem.“

„A co kdyby se Bertie dnes v noci neobjevil?“ uvažoval von Stalhein. „Vrátil byste se sem?“

„To záleží na okolnostech.“

„Jakých?“

„Jak dlouho bude Reinhardtovi trvat než zjistí, že Marie zmizela. Pokud ji nepůjde znovu navštívit pak nevidím důvodu, proč by se to měl během čtyřiaadvaceti hodin dozvědět. Půjde-li všechno normálně, zůstal bych na druhé straně řeky, v lese na konci řepného pole, abych

příští noc pomohl Bertiemu při přistání. Tak jsme se dohodli pro případ kdyby to dnešní noci nevyšlo.“

„A jestliže se Bertie neobjeví ani zítra?“

Biggles pokrčil rameny. „Marie by se zřejmě vrátila na zámek. Nebyla by na tom hůř než před naším příjezdem. A pro nás, řekněme si po pravdě, by to byl konec hry a jediné co bychom mohli podniknout by bylo pokusit se dostat pěšky na hranice. Zůstat tady by nemělo smysl. K Marii bychom se již nikdy nedostali. Nemyslím, že by jí ublížili dokud drží trumfy v rukou – tajemství pokladu Janisů.“

„Pokud by hrad nerozebrali a poklad nenašli.“

„Nevěřím, že by to udělali. Ty řeči o tom, že hrad zboří jsou jen plané hrozby. Nebylo by to levné. Navíc zámek je jistě historická památka značné hodnoty a kdyby lidé viděli, že byl zničen, chtěli by vědět proč. Aféra by se dostala na stránky zahraničního tisku a to je jistě to poslední co si přejí. Ale věci se ještě tak daleko nedostaly a tak si nebudeme dělat starosti s něčím, co se třeba nikdy nestane.“

Ubíjení času je jak známo, vždycky nesmírně únavné, ale nedalo se nic dělat. Počítali ubíhající hodiny a mlčeli. Skončit to muselo a jelikož po setmění Max nepřišel, doufali, že se nepříhodilo nic, co by mohlo zhatit jejich plán. Počasí bylo dobré, obloha jasná a hvězdná.

Krátce před devátou se objevil Max. Vynořil se ze země jako přízrak. Řekl, že je vše v pořádku. Marie byla připravená ve svém pokoji. Plot z ostnatého drátu byl dokončen a dělníci odešli. Když odpoledne viděl řeku, hladina byla stejně vysoká jako včera.

„Takže můžeme vyrazit,“ řekl Biggles, vzal svůj nepromokavý plášť, baterky a nůžky na drát. „Ostatní necháme tady,“ pokývl směrem k dekám. „Max si může pro ně přijít až se mu to hodí.“

Cesta tunelem a potom zámekem proběhla bez potíží což, jak poznamenal Biggles, byl dobrý začátek. „Člověk nemůže počítat, že se všechno *vždycky* vydaří, ale naopak nemusí všechno dopadnout špatně,“ dodal.

Gréta hlídala u dveří. Marie oblečená do kalhot a svetru byla uvnitř.

„Máš nějaké zavazadlo?“ zeptal se Biggles.

Marie zvedla malou tornu přichystanou na židli a Biggles se nabídl, že ji ponese, ale odmítla.

„Jak chceš,“ souhlasil Biggles. „Půjdeme.“

Marie šla obejmout svou věrnou služebnou a jejího muže. Chvilí s nimi hovořila. Co jim říkala Biggles a Erich neslyšeli. Dívali se jinam, předpokládali, že loučení bude bolestné.

„Tohle je rozkaz,“ řekl Biggles když se k nim Marie vrátila. „Erich sjede dolů po otěžích první a vezme s sebou nůžky na drát.“ Podal mu je. „Zatím co bude stříhat drát, spustím dolů tebe, Marie. Já sešplhám za tebou a Gréta rozváže otěže a shodí je dolů. Můžeme je potřebovat až se budeme brodit přes řeku.“ Požádal Maxe, aby se podíval z balkónu a ujistil se, že tam nikdo není.

Max šel a okamžitě se vrátil zpět. Hlásil, že tam jsou dvě strážce.

„Chodí nebo stojí jakoby chtěli zůstat na místě?“

„Stojí nehnutě.“ Biggles tiše zaklel.

„Počkejte,“ řekl Max. „Dostanu je pryč.“

„Jak?“

„U stájí jsou staré dřevěné kůlny. Mají tam nějaké věci a jestliže tam začne hořet, všichni poběží hasit.“ Max se podíval na Marii, zřejmě čekal na její souhlas.

„Udělej to,“ řekla Marie.

Max zmizel.

Ostatní čekali, Biggles stál na terase a poslouchal hlasy mužů dole.

Uběhla čtvrt hodina. Potom se z dálky ozval křik „Hoří, hoří!“ Biggles viděl jak se oba strážníci dali do běhu. „Podařilo se mu to,“ řekl. „Teď přišla naše chvíle. Erichu, sjeď dolů.“

Kožené otěže byly spuštěny a von Stalhein sešplhal dolů. Pak je Biggles vytáhl nahoru, volný konec upevnil Marii pod rameny a opatrně ji pomohl sestoupit k čekajícímu von Stalheinovi. Ten ji odvázal a Biggles vytáhl opratě opět nahoru. Gréta stála na terase vedle Bigglese. „Až budu dole, shod'te je,“ a pustil se do sestupu. Otěže ho následovaly sotva se dotkl země. Rychle je stočil.

„Tudy,“ řekl von Stalhein a ohnul ostré konce přestřiženého drátu. Protáhli se otvorem a vydali se lesem k silnici.

Nepospíchali, nebylo třeba. Biggles šel první, baterku v ruce, připraven a ve střehu. Von Stalhein pomáhal Marii co nejvíce to šlo a tak se dostali na silnici bez nehody.

Všichni věděli, že teď jsou v nebezpečném prostoru. Erich a Marie čekali pod stromy zatím co Biggles provedl malý průzkum. Ve svitu vycházejícího měsíce byla silnice pustá a prázdná. Nikoho neviděl, ale slyšel přijíždět vůz a čekal až přejede. Pak řekl „*Ted*“ a všichni tři přeběhli k nízké zídce na druhé straně.

Břeh za ní, až dolů ke štěrku starého koryta řeky byl příkrý a použili opět, aby předešli pádu, otěží. Všechno probíhalo hladce, přesto se však dole zastavili, nejen aby si odpočinuli, ale také aby naslouchali zda neuslyší nějaké zvuky. Za nimi, na vrcholu kopce za zámkem, se rozlévala po obloze oranžová záře.

„Max to pořádně rozfajroval,“ poznamenal von Stalhein.

„Řekl bych, že to poněkud přehnal,“ odpověděl Biggles. „Oheň bude vidět až ve městě. Přiláká to na zámek Reinhardta a celý ten jeho zpropadený gang. Jestli zjistí, že je Marie pryč, celý okres se bude do hodiny hemžit policisty. Musíme si raději pospíšet.“

„Je teprve pár minut po desáté, máme tedy dost času.“

„Na tom nezáleží. Čím dříve budeme na dohodnutém místě, tím líp. Ještě se musíme dostat přes řeku. Slyším ji až tady a to znamená, že v ní je víc vody než jsem počítal.“

Šli do místa, kde od břehu na ostrov nebylo daleko, ale neměli kde se skrýt a jak poznamenal Biggles, mohli být ze silnice viděni.

„Jestliže tam bude projíždět hlídkující vůz a spatří nás, bude nám Reinhardt za chvíli dýchat na krk, takže si musíme opravdu pospíšet.“

„O mne nemějte strach,“ prohlásila Marie. „Umím plavat.“

„Nejde o plavání,“ řekl jí Biggles. „Myslím, že řeka na to ani není dost hluboká. Ale kdybys upadla strhl by tě proud. Budeme se držet za otěže. To pomůže. Ale nespěchejte. Při každém kroku si ověřte zda došlapujete na pevné dno.“

Sešel do řeky. Voda mu byla okamžitě po kolena a cítil, že se musí bránit silnému proudu, který mu podráždil nohy. Uvědomil si, že Marie, která je lehčí to pocítí mnohem víc. Neodvážil se spěchat, přestože mu dělal starosti odraz měsíce na hladině. Kdokoliv by se díval ze silnice na řeku by je sotva přehlédli. Uklidnilo ho, že voda mu nestoupala nad kolena a dosáhl ostrova bez velkých potíží. Držel lano napjaté dokud se Marie a Erich nepřebrodivili.

„Dobrá práce,“ řekl. „Půjdeme dál.“

Přešli přes úzký pruh ostrůvku pokrytého oblázky a čekala je teď poslední část přebrodění. Tak jak se obával, s každým krokem to bylo obtížnější, zejména posledních pár metrů, kde proud vířící v zákrutu řeky vyhloubil na dně koryto. Biggles se opřel proti proudu a dostal se v pořádku na druhou stranu přestože mu voda, v místech kde bylo hlouběji, sahala až do poloviny stehů.

Otočil se a varoval Ericha a Marii co je čeká. Von Stalhein a Biggles pak drželi lano napjaté dokud Marie nepřeručkovala ke břehu. Všechno proběhlo bez potíží. Biggles vzal Marii za ruku a pomohl jí z vody. A v tu chvíli, když všechno vypadalo dobře, přišla nehoda.

Ze zatáčky silnice vyjelo auto. Světla jeho zářících reflektorů přejela po vodní hladině a všechny oslnila. Von Stalhein, který právě vkročil do řeky, si rukou zastínil oči. Uklouzl, ztratil rovnováhu a upadl.

Biggles odstrčil Marii stranou a uchopil pevně otěže. Von Stalheina už unášel proud. Biggles, který se celou váhou svého těla na lano pověsil málem spadl do řeky také. Zabořil se patami do břehu, ale ten pod ním začal ujíždět. Marie, která viděla co se děje, přiskočila a chytila Bigglese kolem pasu. Několik vteřin se zdálo, že všichni

skončí v řece. Ale Mariina váha udělala své. Kožené otěže vydržely a proud snesl von Stalheina ke břehu. Biggles a Marie mu přispěchali na pomoc.

„Škoda, že jste se celý namočil,“ politoval ho Biggles.

„Byla to moje chyba,“ zahučel von Stalhein a ždímal vodu z kapes. „To prokleté auto. Myslel jsem si, že na nás někdo svítí světlo. Smůla, že se to muselo přihodit teď.“

„Šťěstí bývá vrtkavé,“ pronesl Biggles otřepané rčení. „Mohlo to být horší. No, jsme všichni pěkně zmáčení, ale jsme na druhé straně a to je to hlavní.“

„Není to poprvé co jsem takhle promočená,“ řekla Marie vesele. „Voda není ani tak studená, jak jsem čekala.“

„Půjdeme k poli,“ řekl Biggles. „Tam si můžeme povídat.“

Došli k úvozu, který ohraničoval pole, kde mělo letadlo přistát. Biggles se podíval na hodinky. „Nemáme moc času nazbyt,“ poznamenal. „Půl hodiny. Vzhledem k tomu co musí Bertie dokázat, nemůžeme čekat, že přiletí na minutu přesně. Může se zpozdit; nebo přiletí dřív, takže se připravíme.“

„Rád bych věděl, jestli si nás řidič toho auta všiml,“ řekl von Stalhein. „Jeho reflektory nás dokonale osvětlily.“

„Bude lepší na to nemyslet. Stejně s tím nemůžeme nic dělat. Teď mě ale poslouchajte. Vrátime se k starému způsobu značení prostoru pro noční přistání. To znamená, že rozmístíme tři světla do tvaru písmene L. Tady máte baterky. Marie ty zůstaneš tady. Já půjdu dopředu dvě stě metrů. To bude moje pozice. Erichu, vy

půjdete se mnou. Z mé pozice se obrátíte v pravém úhlu a půjdete dopředu asi tak, řekněme, padesát metrů. Tím vytvoříme písmeno L. Bertie do něho přistane. Až uslyšíme že se letadlo blíží, rozsvítíme baterky. Budeme svítit přímo nahoru a mávat s nimi. Půda je tu trochu měkká, ale zase ne tak nasáklá, aby se do ní kola zabořila. Ted' už můžeme jenom čekat.“

Další půlhodina byla hrou na nervy pro všechny tři. Už toho mnoho neřekli. Nebylo také co. Biggles stál a díval se jižním směrem odkud měl Bertie přiletět.

POSLEDNÍ CHVÍLE

17

„Myslíte, že ho zaměřili?“ řekl von Stalhein.

„Bylo by asi naivní doufat, že letadlo proklouzne nad hlídanými hranicemi,“ odpověděl Biggles. „Jistě ho zachytili radarem. To ještě neznamená, že ho dostanou. Připravte se zaujmout svou pozici jakmile ho uslyšíme. Jen co dosedne běžte příkrčení k letadlu.“

Čekali, tiše a hlídali oblohu.

„Musíme jednat rychle,“ řekl Biggles. „Půjdou po něm a všechny stanice na trase kterou letí budou v pohotovosti.“

„To také znamená Mýtovice. A Mýtovice to je Reinhardt,“ ozval se von Stalhein.

„Nepochybně. Poslouchejte! Slyším ho. Přeletěl. Zaujměte rychle postavení a ty Marie nerozsvěcej dokud neuvidíš naše světla.“

Biggles a von Stalhein se dali do běhu.

Na chvíli hukot motorů zesílil. Pak zeslábl. Biggles věděl co to znamená. Bertie jde dolů. Biggles rozsvítil baterku a začal s ní mávat. Motory utichly a o několik vteřin později se objevila černá silueta letadla s vypnutými světly.

Letadlo stále ještě nedosedlo. Podaří se to Bertiemu? Byla to chvíle nesnesitelného napětí. A pak přišla obrovská úleva, dunění kol na zemi. Biggles zhasl baterku a rozběhl se ke stroji. Letadlo stálo, ale motory běžely dál.

Ted' byla rozhodující rychlost, protože i jiné uši jistě slyšely, že letadlo přistálo. Doběhl k letadlu, když Ginger právě vylézal ven. Marie a Erich běželi za Bigglesem. V tu chvíli se na silnici objevily dva vozy s rozsvícenými dálkovými světly. Blížily se hrozivou rychlostí, po silnici od města.

„Všichni na palubu,“ vyštěkl Biggles. „Rychle!“

Von Stalhein pomohl Marii nastoupit a chystal se právě vylézt do letadla když ho zachytily reflektory auta. Rozštěkaly se samopaly. Sprška střel dopadla na stroj a vytrhávala zem okolo.

Biggles ucítil ránu do ramene jakoby ho někdo uhodil kladivem. Klopýtl a upadl. Ginger k němu přiskočil. „Zmizte, zmizte,“ chrčel Biggles a pokoušel se vstát. Ale Marie a von Stalhein už vyskočili z letadla. V dešti kulek ho dotáhli do kabiny.

Tam, na podlaze, Biggles ještě dokázal říct Gingerovi: „Řekni Bertiemu ať neletí zpátky stejnou trasou. Budou tam na něho čekat.“ A pak ztratil vědomí.

První co potom ucítil bylo pálení brandy v krku. Zalapal po dechu. Otevřel oči a díval se do Gingerovy tváře. Viděl, že je do půl těla svlečený a má obvázané levé rameno zakrvácenými cáry své košile.

„Je to dobrý, starý brachu,“ řekl Ginger. „Nedělej si žádné starosti.“

„Kde jsme?“ zeptal se Biggles a snažil se probrat k vědomí.

„Nad Francií.“

„*Nad Francií!* Jak dlouho letíme?“

„Něco málo přes dvě hodiny.“

„Je ještě někdo zraněn?“

„Nikdo.“

„Letadlo je v pořádku?“

„Žádné vážné poškození.“

„Jak jsme se dostali do Francie?“

Ginger se zakřenil. „Bertie došel k závěru, že přímá linka je nejkratší vzdálenost mezi dvěma body. Stříhl to přes jižní Německo. Máme před sebou Nancy. Zařídili jsme, aby nás tam čekal náš přítel komisař Marcel Brissac a postaral se o nás.“

„Skvělá práce,“ vydechl Biggles. Na chvíli se jeho oči setkaly s Mariinými. Pak ztratil znovu vědomí.

*

Když příště otevřel znovu oči, ležel v posteli a podle pachu anestetik poznal, že je v nemocnici. Ginger seděl u něho. „Jak to vypadá?“ řekl Biggles slabým hlasem, vědomí se mu pomalu vracelo.

„Jsi ve špitále.“

„To vidím. Kde?“

„V Nancy. Marcel to zařídil. Doktor říká, že budeš v pořádku, ale vypadá to, že si tu nějakou chvíli pobudeš. Vyndal z tebe kulku dneska ráno.“

„Bylo to zlé?“

„Mohlo to být horší. Doktor mi říkal, že střela minula tvoje plíce o pár centimetrů.“

„Kde jsou ostatní?“

„Bertie odletěl domů do Dove a vzal s sebou Ericha, aby všechno vyřídil s šéfem. Marie je v čekárně. Odmítla s nimi jet. Ubytovali jsme se ve zdejším hotelu. Bertie telefonoval kapitánu Raymondovi, aby mu řekl co se stalo. Marie nemá pas a bude potřebovat vstupní

povolení. Bylo štěstí, že Bertieho napadlo požádat Marcela, aby tu na nás čekal, byli bychom jinak skončili ve vězení. Podařilo se mu všechno urovnat, ale šéf čeká na Bertieho na letišti s ředitelem celní správy.“

„To nechápu, proč? Co s tím má celní správa společného?“

„Aby prohlédli Mariino zavazadlo. Bertie o tom musel šéfovi říct.“

„Zavazadlo! Jaké zavazadlo? Neměla žádné.“ Na Gingerově tváři se objevil nelíčený údiv. „Ty jsi nevěděl co si dala do té malé torny?“

„Nemám ani zdání. Myslel jsem si, že nějakou noční košili, věci osobní potřeby...“

„Pane bože! Ty ale umíš naletět!“

„Co tam bylo?“

„Rubíny, smaragdy, a kdo ví co ještě, velké jak švestky v pudinku.“

„To snad není možné! Proto mi ji nenechala nést.“

„A to není všechno,“ pokračoval Ginger. „K tomu měla pěknou sbírku šperků jak z jeskyně Ali Baby; v životě jsi neviděl takové prsteny, náramky, náhrdelníky. Řekla mi, že bylo vyloučeno, aby je nechala té bandě zlodějů.“

„A Bertie o tom šéfovi řekl?“

„Musel. Nemohl riskovat, že by ho nachytali s takovými věcmi na palubě.“

„Teď už chápu proč to zajímá celní úřad,“ řekl Biggles. „Říkal jsi, že Marie je v čekárně?“

„Ano.“

„Tak pro ni, prosím tě, dojdi,“ požádal Biggles. „Mám jí co říct. Jednou mě kvůli ní málem zastřelili.“

Tentokrát jsem se mohl dostat na deset let do vězení jako pašerák. To už je trochu moc.“

Ginger se zašklebil. „Dojdu dolů a pošlu ji za tebou.“

A JAK TO VŠECHNO DOPADLO

Biggles si poležel v nemocnici dva týdny. Marie a Ginger zůstali týden, pak je Biggles poslal do Anglie, kde měla Marie vysvětlit proč s sebou vezla tak neobvyklé zavazadlo.

Biggles se vrátil domů, ruku ještě na pásce, a zjistil že šéf se netají tím, že s ním opravdu není spokojen.

Když mu kapitán Raymond nepokrytě řekl, co si o celé té záležitosti myslí, dodal: „A to všechno, pokud jsem to správně pochopil pro dámu, kvůli které by tě byli, kdybych se byl do toho tenkrát nevložil, zastřelili jako zrádce.“

„Stává se to jen jedinkrát v životě, pane,“ řekl omluvně Biggles.

„Pevně věřím, že máš pravdu. Víš, Bigglesworthi, jsi nebezpečný chlapík a mít tě tady není jednoduché.“ Kapitán letectva povzdechl. „Ale takový jsi byl konečně vždycky. Ať už se to nikdy nestane.“

„Slibuji, pane,“ odpověděl Biggles.

Konec příběhu byl asi uspokojivý pro všechny. Marie část šperků prodala. Vynesly pěknou sumu, ze které ovšem musela zaplatit clo. Ale i tak jí zůstalo dosti peněz, aby si mohla koupit domek v malém městečku v Hampshiru, kde nyní žije. Biggles i von Stalhein za ní

jezdí často na víkendy a povídají si o těch mnoha dobrodružstvích, která spolu prožili.

Zámek u Mýtovic stojí dál. Ti kteří chtěli získat poklad Janisovy rodiny se zřejmě dozvěděli, že už tam není. Zámek je dnes přístupný veřejnosti jako historická památka a Max s Grétou tam jsou kastelány.

A v termínu, poněkud překvapivě, bylo dodáno i sklo vybrané a zaplacené v Mýtovicích. Dnes, na knihovně v Bigglesově bytě stojí krásný rudý pohár, vzpomínka na vzdálené Čechy.

Poznámka k autorovi

Anglický spisovatel W. E. Johns (1893 – 1968) je známý především díky proslulosti jeho velkého románového hrdiny, pilota Jamese Biggleswortha, u přátel i nepřátel spíše známého jako Biggles. Celkem 91 knih a 7 krátkých příběhů vyšlo o jeho napínavých dobrodružstvích ve všech koutech světa.

Navíc v Anglii, ale i ve Francii a Skandinávii jsou velmi populární hrdinové a hrdinky jako Steeley, Gimlet, Worrals, Francks či profesor Brané z Johnsových dalších sérií.

Válečný pilot Johns byl mimořádně produktivní člověk. Nejen jako autor 167 knih a desítek krátkých příběhů, ale také jako ilustrátor, žurnalista a redaktor. Psal komentáře, maloval akvarely a pravidelně přispíval do různých deníků a časopisů, zvláště o letectví.

Podle jeho děl byly o Bigglesovi natočeny filmy, objevily se hry, hádanky, vznikl sběratelský klub International Biggles Association, který pravidelně vydává Biggles News Magazine, bylo založeno Biggles Museum, napsány hry pro rozhlasové vysílání, TV seriály, divadelní hry atd.

Johnsova díla, která vyšla dosud v 17 jazycích ve 23 zemích, se i nadále vydávají a v mnoha zemích získávají pro letectví, pro hodnoty kamarádství, přátelství a spravedlnosti stále nové vděčné čtenáře.

William Earl Johns – „Billy“

6. února 1893 se v Hertfordu, Hertfordshire v Anglii narodil William Earl Johns, více známý jako Billy. Jeho rodiče, William Johns a Elizabeth Earl Johns se tam po svatbě přestěhovali.

Billyho prarodiče ze strany otce, John Johns a Mary Eastman Johns se z Devonshire, kde jejich rodiny dlouhá léta bydlely, přestěhovali do Hertfordu. Usídlili se v Currie Street a John si otevřel krejčovství. Narodili se jim dva synové a dvě dcery. V roce 1890 si John otevřel filiálku v Castle Street, kde pro něj pracoval syn Richard William Eastman Johns, rovněž krejčí.

Billyho praotec z matčiny strany, William Ayers Earl přišel jako chudý chlapec ze St. Ives v Huntingdonshire do Hertfordu. Ale byl chytrý, houževnatý a jako řeznický mistr dosáhl úspěchu. Nikdy nezapomněl na svůj původ, vařil polévku pro chudé z Hertfordu a za I. světové války otevřel lacinou jídelnu „přes ulici“ pro nemajetné.

Bydlel ve Villa Laburnum v Bengeo, něco přes kilometr od svého řeznictví. Oženil se s Mary Hankin a měli spolu sedm dětí. Jeho koníčkem byla zahrada a je docela možné, že vnuk Billy zdědil po „starém pánu Earlovi“ lásku k zahradničení. To dalo základ pro jeho pozdější publikace na toto téma. Ostatní členové rodiny neměli naopak o zahradu vůbec zájem.

„Old Man Earl“ koupil v Cowbridge v Hertfordu domy 37 – 41 a v čísle 37 si otevřel řeznictví. Kolem roku 1895 nabídl nejstarší dceři Elizabeth, jejímu muži a jejich synkovi Billymu domy vedle řeznictví s tím, aby si tam otevřeli vlastní krejčovství. Zeť, krejčí William, hodně postonával vlivem nezdravého prašného prostředí

v Castle Street. Dne 24. října se v Cowbridge narodil druhý vnuk Russel Earnest.

Krejčovství prosperovalo, rodina se zvětšila a přestěhovala se do domu č. 41. Nechali udělat výlohu pro krejčovství, v zadní části zřídili atelier.

William Earl Johns – Billy bylo obtloustlé dítě. Byl neklidný, hodně plakal. Když matka znovu otěhotněla, dala Billyho v březnu 1895, to mu bylo 25 měsíců, do křesťanské dětské opatrovny. Tam ho ve věku 27 měsíců následoval i jeho mladší bratr Russel, který byl jako dítě mnohem hodnější.

Billyho otec William byl dobrý fotograf-amatér, proto se dochovalo hodně rodinných fotografií z doby pobytu v Hertfordu na přelomu 19. a 20. století. Ve svém domě č. 41 v Cowbridge si William na půdě udělal z velké skříně tmavou komoru. Na stejné půdě spali oba bratři, Billy a Russel. Často docházelo k bitvám s polštáři, které jejich matka odsuzovala, ale na které Billy později rád vzpomínal, jako na velkou legraci, zvláště, když z polštářů létalo peří.

Rodiny Johnsů a Earlů byly velmi spřáteleny a v létě chodily často společně piknikovat na Raulk, velké pole asi kilometr za Hertfordem. Tam chlapi stříleli králíky.

Ve věku šestnácti let začal Billy chodit na Bengeo Boys School v Bengeo Street v Hertfordu. Když škola skončila, mohl se bezstarostně toulat s mladším bratrem po okolí, jezdit na kole, rybařit a plavat. Dokud oba bratři chodili spolu, byla matka bez starostí. To se ale změnilo, když začal Billy chodit s partou starších chlapců, jejichž chování bylo dost hrubé. Rodiče věděli, že je zlobivý a potřebuje přísný dozor. Babička radila, aby Billy změnil

školu, aby přešel do Grammar School, „ *pryč od těch špatných hochů...* “

Školu Richard Hale Grammar School založil r. 1617 obchodník z Londýna, který se do Hertfordu přestěhoval kvůli lepšímu prostředí. Billy nastoupil do školy v lednu 1905 a brzy si zvykl na přísnou disciplínu, která ve škole panovala. Ředitel školy major Kinman byl velmi přísný a neváhal užívat i tělesných trestů. Billy se naučil pořádku a zodpovědnosti, i když nebyl právě vynikajícím žákem.

Později o tom sám řekl, že bude pro mnohé jeho čtenáře snad útěchou, že nikdy nesložil závěrečné zkoušky, ale že v životě přesto dosáhl hodně věcí, které se zdály být vzdálené jako měsíc.

Johns použil mnohé ze svých školních zkušeností v knize „*Biggles goes to school*“ (Biggles jde do školy). V knize je ředitel školy velmi pyšný na důstojníka výcvikového oddílu (Officer Training Corps) se kterým se Johns personifikoval a toužil se potom stát vojákem. Uměl velmi dobře střílet, ale když v r. 1907 školu ukončil otec s ním měl jiné plány – stal se městským dozorcem. Práce venku se mu líbila. Mimo to měl velmi rád umění a hudbu. Doma měl hodiny ve hře na piano a hrou na piano v kině si dokázal vydělat na svůj první motocykl. Po večerech absolvoval doma hodiny rozvíjející jeho umělecké sklony.

Po první světové válce ještě jednou zavítal do své školy Hertford Grammar School a setkal se s ředitelem, v jeho vzpomínkách tak přísným člověkem. Když ředitel se slzami v očích jmenoval kamarády padlé ve válce, uvědomil si Johns, za co vše tomuto učiteli vděčí.

Koncem roku 1912 se Johns stal kontrolorem u Městské zdravotní služby ve Swaffhamu v Norfolku.

Krátce po jeho odchodu z Hertfordu zemřel jeho otec ve věku 47 let na TBC. Ve Swaffhamu se Johns stal brzy populárním občanem, zapojil se rychle do hudebních a divadelních skupin. Tam poznal Maude Huntovou, nejstarší dceru protestantského faráře Johna Hunta z kostela Sv. Margarety v blízkém Little Dunhamu. Byla o 11 let starší než Johns, ale její rodina jejich vztah brzy akceptovala.

Voják a pilot – letecký důstojník W. E. JOHNS

V říjnu 1913 byl Johns povolán na vojnu. Stal se vojákem u jednotky King's Own Royal regiment v Norfolk Yeomanry. Na vojnu si vzal vlastní pistoli i vlastního koně. Výcvik ho stál všechnen volný čas, víkendy i všechny dovolené. Když vypukla válka, byl jeho regiment přeložen do hrabství Suffolk a spadl pod 1. východní horskou divizi Coastal Defence Force.

Na 6. října 1914 dostal dovolenku na svatbu s Maude. Bydleli u rodičů Maude na faře ze 17. století v Little Dunham v Norfolk. Vzhledem k vojenské službě Johns doma moc nepobyl.

Od 1. listopadu byl téměř celý rok u své jednotky Coastal Defence, pak už musel na evropskou pevninu. Dne 25. září se jeho regiment nalodil k plavbě do Galipoli v Itálii. Tam dorazili 10. října a už za čtyři dny šli na frontu do zákopů, jako součást 54. Východní anglické divize. Boj se odvíjel velmi dramaticky, anglické jednotky byly přinuceny ustupovat. Johnův regiment ustoupil jako jeden z posledních 20. prosince 1915 a o vánocích dorazil do Alexandrie v Egyptě. Regiment teď spadl pod Eastern Mounted Brigade s

úkolem bránit Suezský kanál. Johns byl vycvičen jako střelec z těžkého kulometu.

Dne 18. března se narodil jeho syn William Earl Carmichael, kterému říkali Jack. Od 1. září 1916 byl Johns převelen k nové jednotce Machine Gun Corps v hodnosti „Lance Corporal“ a dostal dovolenou k návštěvě domova. V říjnu se vrátil na východní frontu a byl umístěn v Makedonii v severním Řecku, proti bulharským a německým liniím.

V létě roku 1917 onemocněl Johns malárií a byl hospitalizován v nemocnici v Saloniki. V době, kdy se zotavoval se dozvěděl, že letectvo, Royal Flying Corps, velmi nutně potřebuje dobrovolníky. Hned se přihlásil, protože už nechtěl zpátky do zákopů.

Toto rozhodnutí vlastně rozhodujícím způsobem ovlivnilo jeho pozdější kariéru pilota a spisovatele. Dne 25. září 1917 byl povýšen na poručíka a k dalšímu výcviku byl poslán do Anglie do důstojnické školy „Officer Cadets“ v Oxfordu. Posláním této školy bylo vychovat z „obyčejných lidí“ důstojníky a džentlmeny. Po měsíci byl převelen do 1. školy pro vojenské piloty v Readingu, kde se začal učit létat. Svůj první samostatný let absolvoval v listopadu v letadle typu Maurice Farman Shorthorn. Když získal pilotní diplom, mohl pomáhat ostatním instruktorům a přelétával s novými letadly z továren na vojenská letiště.

Koncem ledna 1918 se stal leteckým instruktorem ve 25. pilotní škole v Thetfordu, Norfolk. Tam létal v letadlech různých typů, jako RE 8, DH 16, FK 3.

Na letišti této pilotní školy byl tak velký provoz, že často přistával na 30 km vzdáleném letišti Narborough. To bylo pro něj výhodné, odtud měl blízko k manželce

Maud a synovi Jackovi v Little Dunham. Někdy přelétával nízko nad jejich domem a shazoval synovi cukroví.

V dubnu 1918 došlo ke sloučení Royal Flying Corps a Royal Naval Air Service do Royal Air Force a Johns byl přidělen do 2. školy pro bojové piloty v Marske-on-Sea v Yorkshire. Zaučoval piloty v letadle typu AVRO 504 K a také létal v jednomístných Sopwith Camels a Dolphin Scouts.

Dne 20. července 1918 se musel hlásit ve hlavním štábu leteckých sil v Cecil Hotelu v Londýně. Tam mu bylo sděleno jeho další působiště: Francie. Ještě dříve, než byly vyřízeny formality kolem jeho přemístění, ohlásil se sám již v červenci u 55. squadrony v Azelot, 4 km od Nancy. Byla to zcela nová jednotka zformovaná 6. června, do které byl oficiálně přidělen teprve 21. srpna. U této jednotky, která patřila do 41. letky Independent Force RAF, tak zvané IAF, se létalo na strojích DH 4. To byly dvoumístné bombardovací letouny, které sloužily také k fotografování a průzkumu. Léťaly daleko do německého vnitrozemí, zvláště do Sárska. Byly neustále napadány protiletadlovou obranou a německými stíhacími letouny. Johns absolvoval od 2. září pouze pět dokumentovaných operačních letů, ale vždy tvrdil, že jich bylo 23.

Při jeho poslední akci 16. září se vrátilo jen pět ze šesti zúčastněných letounů DH 4, které bombardovaly továrnu a železniční křižovatku nedaleko německého Mannheimu. Johnsovo letadlo F 5712 bylo prohlášeno za nezvěstné. Už při letu na cíl mu u Gunderstoffen protiletecká obrana prostřílela hlavní nádrž pohonných hmot, takže se rozhodl vrátit. Při zpátečním letu se dostal

do souboje se sedmi či osmi Fokkery D VII a jeho motor byl zasažen. Jeho pozorovatel – střelec, poručík Albert E. Amey byl zabit a Johns utrpěl průstřel kyčle. Sestřelení jeho letounu bylo oficiálně připsáno podporučíkovi G. Wernerovi. Johns sám později tvrdil, že byl sestřelen legendárním Ernstem Udetem!

Letoun se zřítíl u vesnice Ettendorf, Johns byl zajat a vyslýchán. Vzhledem k tomu, že krátce před tím anglická letadla bombardovala místní nedělní školu, byl zvláště těžce obviněn a uvězněn ve Strasburgu, kde očekával přemístění do zajateckého tábora. Vystřídal vězení v Karlsruhe a Landshutu a po dvou nezdařených pokusech o útěk byl převezen do trestního tábora „Fort Ten“ v Ingolstadtu. Měl velké štěstí, že o čtyři dny později – 11. listopadu, bylo podepsáno příměří a válka skončila. Byl totiž odsouzen k trestu smrti! Dne 30. listopadu byl propuštěn na svobodu a 23. prosince se vrátil do Anglie ke své rodině. Ta věděla, že je na listině nezvěstných a považovala ho za mrtvého. V lednu 1919 se stal Johns leteckým instruktorem u 59. výcvikové letky RAF v Cranwoll, Lincolnshire. Když byla tato jednotka 11. dubna zrušena v souvislosti s mírovou situací, ocitl se Johns bez práce.

Pravděpodobně už tehdy napsal svůj první román „Mossy-face“ pod pseudonymem William Karl, který používal až do třicátých let pro své krátké povídky do různých knih a časopisů. Hodně maloval, zejména letecké motivy a také se zabýval chovem ptáků (mimo jiné sovy, pojmenované Algy), ale nebyl ve svém životě příliš šťastný. Věkový rozdíl mezi ním a jeho nemocnou ženou, zdravotní problémy jejich synka spolu s jeho

vlastním pocitem neužitečnosti a méněcennosti si vyžádaly svou daň.

Po velkém úsilí sehnal 23. listopadu konečně místo jako náborový pracovník RAF s hodností leteckého důstojníka (Flying Officer). To byla nejvyšší hodnost, jakou ve svém životě získal. Jako spisovatel si později před své jméno přidal hodnost „kapitána“, protože „to lépe znělo“. To zřejmě RAF nevadilo. Byl sice zklamán, že jeho nové zaměstnání není funkce v aktivní službě letectva, nicméně byl znovu voják!

Jako náborový důstojník kanceláře v Henrietta Street č. 4, Covent Garden v Londýně se setkával s mnoha bývalými vojáky, kteří se zoufale pokoušeli dostat znovu do armády. Dne 28. srpna 1922 do kanceláře přišel jeho nejslavnější uchazeč do RAF, John Hume Ross. Johns ho dvakrát odmítl, protože neměl žádná doporučení a nemohl předložit křestní list. Teprve když dostal příkaz z ministerstva letectví, tak ho přijal, ale protestoval proti tomu. Ross byl ve skutečnosti slavný Thomas Edward Lawrence neboli Lawrence of Arabia, který zahynul 19. května 1935 při motocyklové nehodě. Jejich setkání oba v pozdější době popsali, i když každý trochu jinak.

Za Johnsova pobytu v Londýně se k němu připojila jeho žena Maud se synem Jackem a koncem roku 1920 si pronajali byt v Lancaster Gate. Doufali, že tato změna vdechne nový život do jejich vyhasínajícího manželství. To se bohužel nepodařilo a Maud i se synem se vrátila ke své rodině do Little Dunham. Už se nedokázali smířit, ale z náboženských důvodů se nemohli oficiálně rozejít. Johns Maud finančně podporoval až do její smrti 1. dubna 1961, ve věku 71 roků. Se svým synem udržoval dobré vztahy, ale vídali se jen zřídka.

V roce 1923 mohl Johns podepsat smlouvu na další čtyři roky a dostal za úkol otevřít nové náborové středisko RAF v Birminghamu. Vedle hotelu, ve kterém byl ubytován bydlela paní Leigh, vdova se čtyřmi dětmi. Doris Mary Leigh, narozená 6. září 1900 byla zřejmě pro Johnse předurčena. A protože se nikdy nemohl rozvést, žil s „Doll“ 40 roků, až do své smrti v roce 1968.

Roku 1924 otevřel Johns nové náborové středisko v Newcastle. Spolu s Doris se nastěhovali do domu ve Whitley Bay.

Johns vždy tvrdil, že začátkem dvacátých let krátce působil jako letec v Indii a Iráku, ale to se nepodařilo prokázat. Ale i řada dalších míst, kde podle svých slov pracoval, nemohla být potvrzena v archivech RAF, a přesto se ukázalo, že nelhal. V různých časopisech vyšly jeho ilustrace o letectví v Indii a Iráku, což učinilo jeho tvrzení věrohodným.

Dne 5. října 1925 přešel Johns do archivního oddělení v Ruislip a po jedenácti měsících byl přeložen na velitelství ministerstva letectví. Doris se přestěhovala s ním a otevřela si penzion v Gerrard's Cross v Buckinghamshire.

Výtečnou příležitostí pro Johnse předvést své umělecké ambice byla letecká přehlídka RAF v Hendonu vr. 1927. Mohl navrhnout propagační plakát a obálku programové brožury, navíc v programu osm ilustrací. V roce 1931 skončil Johns službu u RAF a s hodností leteckého důstojníka (Flying Officer) byl zařazen na listinu záložníků.

Na podzim roku 1927 si Johns spolu s Doris pronajali malý domek Thatched Cottage v Godstone Road v Lingfieldu, poblíž East-Grinstead. V roce 1928 se

přestěhovali do vedlejšího, mnohem většího domu a matka Doris, její dvě sestry a bratr se nastěhovali do Thatched Cottage.

Z Johnse se stal ilustrátor letecké literatury. Měl svůj atelier, založil firmu „Aircraft and General Fine Art Company“ a zhotovoval akvarely, tiskoviny, hrací karty, gratulace, kalendáře atd. Johns dostával také zakázky na reklamy.

Když zakázek přibývalo začal mu pomáhat mladší bratr Doris, Stanley Leigh. Byl velmi talentovaný a zejména v třicátých letech byl žádaným ilustrátorem letectví. Johns publikoval v časopise „Modern Boy“ a spolu s Howardem Leighem také dodávali ilustrace. Hodně dalších zakázek dělali společně, zejména pro nakladatelství John Hamilton. V dubnu 1932 začal Johns vydávat měsíčník „Popular Flying“. V prvním dubnovém čísle publikoval Johns příběh „The White Fokker“ (Bílý Fokker), napsaný pod pseudonymem William Earl a ilustrovaný Leighem. V tomto čísle vstoupil poprvé na scénu James Bigglesworth! Leigh zemřel brzy, ve věku 32 let na rakovinu.

I přes ostatní Johnsovu činnost zůstal Biggles jeho největší postavou a nejdůležitějším zdrojem jeho příjmů. Ve svém volném čase Johns velmi rád zahradničil. Společně s Doris jezdili pravidelně na dovolené do Francie, Monte Carla, Španělska, na Malorku a do Alžírsko.

V lednu 1938 se Johns a Doris přestěhovali do Colley Close, Colley Manor Drive v Reigate, Surrey. V domě „Budleigh“, postaveném v roce 1937 podle návrhu Johnse s nimi bydlela i matka Doris a sestra Doris Marjorie.

Když vypukla druhá světová válka, nastal citelný nedostatek papíru a mnohé časopisy byly nuceny ukončit činnost. Johns své příběhy vydával v publikacích, které zůstaly a také v různých zahraničních časopisech. Mnoho povídek musel přizpůsobit válečné situaci. Také Biggles se vydal do války a postaral se o velkou popularitu RAF mezi mládeží.

Aby pomohl pomocným ženským útvarům (Women's Auxiliary Air Force – WAAF) i přechotě k náboru dobrovolníků, „stvořil“ Johns podle přání těchto útvarů leteckou důstojnici Joan Worralsen („Worrals“) a Comando Lorrington King („Gimlet“). O obou napsal 21 knih.

Protože zacházel se svými rukopisy, vydavateli, jakož i svými autorskými právy příliš lehkomyšlně, donutila ho Doris, aby začal spolupracovat s literárním agentem. Tak se dostal do styku s významnou firmou A. P. Watt v Londýně. Spolu s touto firmou dal v první řadě do pořádku vztahy s vydavatelstvím Oxford University Press. Ti mu až dosud platili pevnou odměnu za každou knihu, ale vydávali knih včetně dotisků málo, a pak nechali další vydávat firmu Hodder & Stoughton, což bylo pro Johnse nevýhodné.

Během 2. světové války byl Johns v Reigate činný i u protiletecké ochrany.

V říjnu 1944 se spolu s Doris přestěhovali do osamělého kraje ve Skotsku. Pronajali si dům Pitchroy Lodge, který patřil k zámku Ballindaloch, Grantown-on-Spey. Tam našel Johns dostatek klidu na psaní, procházky, rybaření a lov. V blízkosti, u řeky Spey byla chata rybářů, kde Johns často psal.

Po 2. světové válce jeho popularita, jako významného spisovatele pro mládež silně vzrostla, stal se velmi známým i v zahraničí. V roce 1953 se Johns vrátil na jih Anglie a koupil Park House, velké sídlo z roku 1720 v Hampton Court u Londýna. Johns napsal dvě třetiny „Bigglesovek“ po 2. světové válce. Sci-fi příběhy začal psát v roce 1954, v téže době vznikla série Granada. Jeho knihy se začaly překládat do mnoha jazyků. Vyšly dokonce i v Asii a Jižní Americe, byly vydány i pro slepce. Největší popularitě se Johns mimo Anglie těšil ve Skandinávii, Holandsku, Francii (tam stál na čtvrtém místě na listině nejprodávanějších autorů) a v Austrálii. To byly roky největších úspěchů! K ochraně svých zájmů založil Johns 30. listopadu 1953 firmu W. E. Johns (Publ.) Ltd.

V Park House pracoval Johns vždy od časných ranních hodin až do půl deváté, pak šel vařit čaj pro Doris, která byla ještě v posteli. Tak tomu bylo i 21. června 1968, když v polovině věty na straně 8 dvacáté kapitoly rukopisu „Biggles vykonává domácí práce“ (ve kterém měl jít Biggles do penze!) položil pero, uvařil čaj a odnesl ho nahoru do ložnice. Když si sedl na židli, byl náhle postižen zástavou srdce a zemřel. Byl zpopelněn v krematoriu Kingston Cemetery. Jeho pozůstalost ve výši 27.602 liber zdědila Doris, malé podíly dostali jeho bratr Rusell, Sabena, vdova po jeho synovi a jeho švagrová Kathleen Hunt-King. Na Doris přešla všechna práva společnosti W. E. Johns Publikations Ltd. Život bez Johnse byl pro Doris ale bez náplně; zemřela 26. září 1969 na rakovinu.

Johns žije dál v myšlenkách a srdcích všech, kteří ho znali, všech jeho čtenářů, jejichž počet po celém světě

neustále vzrůstá. Mezi ně patří i všichni členové spolku International Biggles Association.

William Earl Johns

BIGGLESOVO DRAMA V ČECHÁCH

Z anglického originálu Biggles Looks Back
přeložila Jana Šimková

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana
zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrášek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha,
jako svoji 146. publikaci

První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 109,– Kč

ISBN 80-86221-13-X